

รายงานวิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง “นโยบายการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ. 1991 – 2009”

**Development Policy of Penang and Langkawi for Tourism Promotion According
to the Vision 2020 (1991 – 2009 A.D.)**

โดย

ศุภการ สิริไพศาล

อดิศร ศักดิ์สูง

สายนันท์ ลิทธิโชค

ตุลาคม พ.ศ. 2554

รายงานวิจัย

โครงการวิจัยเรื่อง “นโยบายการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริม
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ. 1991 – 2009”

**Development Policy of Penang and Langkawi for Tourism Promotion According
to the Vision 2020 (1991 – 2009 A.D.)**

ผู้วิจัย

ผศ. สุภากร สิริไพศาล

ผศ. อติสร ศักดิ์สูง

อ. สายัณห์ สิทธิโชค

สังกัด

สาขาวิชาสังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชุดโครงการวิจัย “ มาเลเซีย: ภัยสำคัญที่มีต่อไทย รุ่น 2 ”

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว. ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

**นโยบายการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์2020 ค.ศ. 1991 – 2009**

**Development Policy of Penang and Langkawi for Tourism Promotion
According to the Vision 2020 (1991 – 2009 A.D.)**

**ศุภการ สิริไพศาล, ศศ.ม.(ประวัติศาสตร์)
อดิศร ศักดิ์สูง, อ.ม.(ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้)
สายนันท์ สิทธิโชค, กศ.ม.(การสอนสังคมศึกษา)**

**สาขาวิชาสังคมศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ**

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนโยบายการพัฒนารัฐปิ่นังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ.1991–2009 เป็นความพยายามอย่างตั้งใจจริงของผู้วิจัยในการนำเสนอข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับบทบาทของรัฐบาลมาเลเซียในการพัฒนาประเทศด้านการท่องเที่ยว ตามแผนวิสัยทัศน์2020 โดยกำหนดขอบเขตพื้นที่ศึกษาไปที่รัฐปิ่นังและเกาะลังกาวิซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ เศรษฐกิจ และสังคม อันนำมาสู่การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์-มานุษยวิทยาในครั้งนี้ อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้วิจัยจะได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถแต่การวิจัยก็ต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆมากมายแต่กระนั้นก็ตามงานวิจัยชิ้นนี้ก็สำเร็จลุล่วงลงได้ โดยได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)

ขอขอบคุณศาสตราจารย์ ดร.ชัยวัฒน์ สถาอานันท์และดร.สายพิณ ศุพุททมงคล ที่ปรึกษาโครงการวิจัยซึ่งได้แนะนำและให้คำปรึกษารวมทั้งเป็นกำลังใจอย่างใกล้ชิดและเป็นบุคคลสำคัญที่ทำให้เกิดงานวิจัยนี้ขึ้น

ขอขอบคุณเพื่อนนักวิจัยร่วมโครงการทุกท่านที่ช่วยเปิดมุมมองใหม่ทางวิชาการและแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันมาตลอดระยะเวลาของโครงการวิจัย ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ทุกท่านของสกว. ที่ช่วยให้คำปรึกษาและอำนวยความสะดวกด้วยดีเสมอมาและที่ขาดมิได้คือหน่วยงานต่างๆในประเทศมาเลเซียและประเทศไทย อาทิ หน่วยงานราชการ มหาวิทยาลัย บริษัท ห้างร้าน ฯลฯตลอดจนสถานที่ทุกแห่งที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่สละเวลาอันมีค่าอย่างมีรู้เห็นดีนโยยในการให้ข้อมูลและความรู้รวมถึงเอื้อเฟื้อเอกสารและตำราต่างๆให้แก่ผู้วิจัย

สุดท้ายหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้จะมีส่วนช่วยขยายพรมแดนความรู้ในวิชาการด้านมาเลเซียศึกษาในประเทศไทย

ศุภการ สิริไพศาล

อดิศร ศักดิ์สูง

สายัณห์ สิทธิโชค

ตุลาคม 2554

รหัสโครงการ : RDG 5310002

ชื่อโครงการ : นโยบายการพัฒนารัฐปิ่นและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ. 1991 – 2009

ชื่อนักวิจัย : ศุภการ สิริไพศาล,อดิศร ศักดิ์สูง,สายัณห์ สิทธิโชค มหาวิทยาลัยทักษิณ

E-mail Address : s_siripaisan@yahoo.com

ระยะเวลาโครงการ : 1 ธันวาคม 2552 – ตุลาคม 2554

โครงการวิจัยเรื่อง นโยบายการพัฒนารัฐปิ่นและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ.1991-2009 มุ่งศึกษานโยบายการพัฒนาพื้นที่รัฐปิ่นและเกาะลังกาวิตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 รวมทั้งวิธีการดำเนินงานของรัฐบาลมาเลเซียในการพัฒนาพื้นที่เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ตลอดจนผลกระทบ ปัญหา และอุปสรรคในการดำเนินงาน

ผลการวิจัยพบว่า นโยบายการพัฒนารัฐปิ่นและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 เป็นการดำเนินงานที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง ส่งผลให้เกิดการพัฒนาเชิงพื้นที่ในด้านสาธารณูปโภคและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม คือการขึ้นทะเบียนปิ่นเป็นมรดกโลก และการเป็นที่รู้จักในวงกว้างของเกาะลังกาวิ ซึ่งส่งผลให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมอย่างก้าวกระโดดโดยเฉพาะอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งนี้เนื่องจากการส่งเสริมสนับสนุนจากรัฐบาลท้องถิ่นที่ดำเนินการสอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาลกลางตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ทำให้การพัฒนาพื้นที่และการพัฒนา อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในปิ่นและเกาะลังกาวิมีการขยายตัวในอัตราสูง อันเป็นการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจให้กับพื้นที่ จนนำไปสู่การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตามแนวทางการพัฒนาชาติในแผนวิสัยทัศน์ 2020

ในด้านนัยยะที่เกี่ยวกับประเทศไทย ผลการศึกษาทำให้ได้ข้อสรุปว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวในปิ่นและเกาะลังกาวิทั้งในเชิงนโยบายและรูปแบบการท่องเที่ยวนั้นมีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยภาพรวมของประเทศ ซึ่งประเทศไทยจำเป็นต้องมีแผนพัฒนาและดำเนินตามทิศทางที่วางไว้ เนื่องจากอาจเสียตลาดการท่องเที่ยวในภูมิภาคให้กับมาเลเซียได้ ส่วนรูปแบบการท่องเที่ยวประเทศไทยจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบของการท่องเที่ยวให้เหมาะสม ทั้งนี้เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืนเช่นเดียวกับปิ่นและเกาะลังกาวิต่อไป

คำหลัก : นโยบายการพัฒนา, ปิ่น, เกาะลังกาวิ, การท่องเที่ยว, วิสัยทัศน์2020

Project Code : RDG 5310002

Project Title : Development Policy of Penang and Langkawi for Tourism Promotion
According to the Vision 2020 (1991 – 2009 A.D.)

Investigators : Siripaisan S. , Saksoog A., Sitthichok S. Thaksin University

E-mail Address : s_siripaisan@yahoo.com

Project Duration : 1 December 2009 – 5 October 2011

The purpose of the project is to study of “Development Policy of Penang and Langkawi for Tourism Promotion According to the Vision Plan 2020 (1991-2009 A.D.) aimed at investigating the development policy employed in the areas of Penang and Langkawi based on the Vision Plan 2020. Also, attention was directed to Malaysia’s government’s operating process in developing the areas with the intention of promoting tourism industry. Moreover; effects, problems, and barriers in that operation were studied.

The result of this study revealed that the development policy of Penang and Langkawi for tourism promotion according to the vision plan 2020 (1991-2009 A.D.) was greatly successful. The tourism industry, therefore, was significantly growing as it was supported by the local government and as the vision plan 2020 was implemented. It was obvious that an expansion of the industry in Penang and Langkawi was rated intensely high. The economic potentials in the areas were, as well, increased and this led to development of human resources on the basis of the national development plan as cited in the vision plan 2020.

With respect to Thailand, the result implied to the conclusion that the tourism development in the aspect of policy and patterns in Penang and Langkawi affected an overall economic expansion of Thailand. So, Thailand was to follow the arranged development plans and directions. It was with the reason that without doing so Thailand might lose the tourist market in the region and the market would be taken over by Malaysia. In connection with tourism patterns in Thailand, they were to be appropriately adjusted in order to create sustainable tourism as in the way Penang and Langkawi constructed their tourist sustainability.

Keywords : Development Policy ,Penang, Langkawi, Tourism , Vision2020

สารบัญ

หน้า

บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	3
วิธีดำเนินการวิจัย.....	5
การสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	10
นิยามศัพท์.....	10
บทที่ 2 ภูมิหลังและสภาพทั่วไปในปัจจุบันของรัฐปีนังและเกาะลังกาวิ.....	11
ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์.....	11
สภาพทั่วไปในปัจจุบัน.....	17
บทที่ 3 การพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิตามนโยบายวิสัยทัศน์2020.....	20
นโยบายวิสัยทัศน์2020.....	20
วิสัยทัศน์2020กับการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิ.....	24
บทที่ 4 วิสัยทัศน์2020 กับการพัฒนาการท่องเที่ยวในปีนังและลังกาวิ.....	36
ประเทศมาเลเซียกับการท่องเที่ยว.....	36
นโยบายวิสัยทัศน์2020 กับการท่องเที่ยว.....	39
การพัฒนาการท่องเที่ยวของปีนังและลังกาวิ.....	43
การบริหารจัดการเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ในฐานะมรดกโลก.....	70
เทศกาลและสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในปีนังปัจจุบัน.....	73
การพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะลังกาวิ.....	76
กลยุทธ์การท่องเที่ยวลังกาวิตามนโยบายวิสัยทัศน์2020.....	80
ผลกระทบจากการพัฒนาท่องเที่ยวในเกาะลังกาวิ	
สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในปัจจุบันของลังกาวิ.....	85
บทที่ 5 สรุป.....	93
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ภาพประกอบ	

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิกฤตการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติ ปี ค.ศ. 1969 เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซียได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้คนทุกกลุ่มเชื้อชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจใหม่(New Economic Policy)ได้ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ครั้งใหญ่ขึ้นในมาเลเซีย โดยภายในช่วงระยะเวลา 20 ปี (1971-1990) มาเลเซียได้ก้าวข้ามผ่านปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติอย่างเกือบจะสิ้นเชิง ในขณะเดียวกันมาเลเซียได้พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว กระทั่งกลายเป็นชาติเศรษฐกิจชั้นนำในภูมิภาคเอเชียซึ่งเป็นที่จับตามองและถูกให้ความสำคัญจากประชาคมโลกในยุคปัจจุบัน

ความสำเร็จของนโยบายเศรษฐกิจใหม่ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีอับดุลราซัก (1970-1976) ดุนสุสเซนออน (1976-1981) และ ดุนมหาธีร์ โมฮัมหมัด(1981-2003)ได้รับการสืบต่อโดย นโยบาย “วิสัยทัศน์ 2020” (Vision 2020) ซึ่งประกาศใช้ทันที ในปี ค.ศ. 1991 ภายหลังการสิ้นสุดนโยบายเศรษฐกิจใหม่ นโยบายวิสัยทัศน์ 2020นี้ได้รับการวางแผนมาเป็นอย่างดีจากบรรดากลุ่มเทคโนโลยีชั้นนำของมาเลเซียซึ่งมีการวางแผนการดำเนินงานการสำรวจข้อมูลรายละเอียดอย่างรอบด้านและจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาประเทศมาเลเซียมาตั้งแต่ปี 1985 โดยเป้าหมายของการพัฒนาประเทศมาเลเซียตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 คือ การยกระดับประเทศมาเลเซียให้กลายเป็นประเทศพัฒนาแล้วหรือเป็นประเทศอุตสาหกรรมชั้นนำของภูมิภาคและของโลก โดยภายในปี ค.ศ. 2020 มาเลเซียตั้งเป้าหมายที่จะลดอัตราความยากจนภายในประเทศให้เหลือไม่เกิน 2 % ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรมการค้า การบริการและการท่องเที่ยวจะเติบโตขึ้นคิดเป็นสัดส่วนมากกว่า 75 % ของภาคธุรกิจภายในประเทศ ปัญหาอาชญากรรมและปัญหาสังคมภายในประเทศจะลดลงกระทั่งมาเลเซียได้ชื่อว่าเป็นดินแดนที่ผู้คนจะปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับที่ใกล้เคียงกับกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย สำหรับด้านคุณภาพความรู้ความสามารถของผู้คนนั้น รัฐบาลมาเลเซียตั้งเป้าหมายตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ไว้ว่า ชาวมาเลเซียรุ่นใหม่ทุกคนจะได้รับการศึกษาในระดับที่สูงและสามารถใช้ภาษาอังกฤษควบคู่กับภาษาตามชาติพันธุ์ของตนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพื่อรองรับกับการลงทุนข้ามชาติที่มาเลเซียพร้อมจะเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติ รวมถึงการเปิดตัวประเทศและผู้คนสู่เวทีด้านเศรษฐกิจและสังคมในระดับนานาชาติ(H.Osman Rani,1992:209)

กระบวนการพัฒนาประเทศของรัฐบาลมาเลเซียตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ที่กล่าวมาข้างต้นได้กำหนดให้ “การท่องเที่ยว” เป็นยุทธศาสตร์สำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยรัฐบาลมาเลเซียตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ได้หวังให้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดในการนำเงินตราเข้าสู่ประเทศ ดังนั้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 เป็นต้นมา รัฐบาลได้ให้ความสำคัญอย่างจริงจังในการศึกษาวิจัยและพัฒนาพื้นที่ต่าง ๆ ให้เป็นเขตเศรษฐกิจการท่องเที่ยว โดยดำเนินการไปพร้อม ๆ กับการวางแผนประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ดังปรากฏได้จากการประกาศเข้าสู่การแข่งขันในเวทีการท่องเที่ยวระดับโลกของ

นายกรัฐมนตรีมหาธีร์ โมฮัมหมัด ในปี 2000 ที่ประกาศให้การท่องเที่ยวเป็นนโยบายและวาระสำคัญระดับชาติ การประกาศปีแห่งการท่องเที่ยวมาเลเซีย(Mahathir Moharmad,2001:13) การประชาสัมพันธ์นโยบาย Malaysia Truly Asia ในปี 2007 หรือการผลักดันให้ทุกรัฐในมาเลเซียส่งเสริมและสร้างจุดขายทางการท่องเที่ยวเช่น Visit Kedah Year 2008 (นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวในรัฐเคดาห์)

การพัฒนาพื้นที่เขตเศรษฐกิจการท่องเที่ยวตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ดังกล่าวได้กำหนดให้รัฐปีนังและเกาะลังกาวิ ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศเป็นเขตพื้นที่ที่รัฐบาลให้ความสำคัญเป็นพิเศษ โดยพื้นที่ดังกล่าวได้มีความสำคัญทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและมีฐานทุนทางด้านทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถนำมาใช้เป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวได้ ดังนั้นตั้งแต่ช่วงของการประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่กระทั่งถึงสมัยนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ปินังและลังกาวิจึงเป็นหนึ่งในเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาในทุกมิติทั้งในด้านโครงสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ผู้คน สังคม วัฒนธรรม รวมถึงมิติทางความมั่นคง รัฐบาลมาเลเซียได้มีเป้าหมาย ยุทธศาสตร์และกระบวนการอย่างเป็นระบบในการผลักดันให้ปีนังเป็นเมืองมรดกโลก(World Heritage) อันจะส่งผลดีต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งมาเลเซียได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม โดยยูเนสโกได้ประกาศขึ้นทะเบียนเมือง จอร์จทาวน์ของรัฐปีนังเป็นเมืองมรดกโลกในปี ค.ศ. 2008 ในขณะเดียวกันรัฐบาลมาเลเซียทั้งในระดับรัฐบาลกลางและระดับรัฐของรัฐเคดาห์ ได้ทุ่มเทและใช้ความพยายามอย่างมากในการพัฒนาเกาะลังกาวิให้กลายเป็นเขตเศรษฐกิจการท่องเที่ยวที่สำคัญ โดยเป็นที่ทราบกันดีว่ามาเลเซียได้หวังสร้างชื่อเสียงและดึงดูดนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในเกาะภูเก็ตของประเทศไทย ให้เข้ามาท่องเที่ยวในลังกาวิแทน โดยมีฐานความคิดที่ว่า ลังกาวิ มีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงาม และตั้งอยู่บนฝั่งทะเลอันดามันเหมือนกับภูเก็ต ดังนั้นจึงน่าที่จะสามารถพัฒนาเกาะลังกาวิให้สามารถแข่งขันด้านการท่องเที่ยวกับเกาะภูเก็ตได้ จากฐานความคิดดังกล่าวจึงกลายเป็นที่มาของนโยบายและกระบวนการพัฒนาพื้นที่เกาะลังกาวิขนาดใหญ่ในทุกมิติเช่นเดียวกับเกาะปีนังดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น รวมถึงแม้กระทั่งกระบวนการสร้างจุดขายโดยใช้ตำนานความเชื่อในเรื่องคำสาปพระนางมะสุหรี (พระนางเลือดขาว)เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์เกาะลังกาวิซึ่งกลายเป็นเรื่องโด่งดังเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

จากความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นที่มาของโจทย์วิจัยที่มีความมุ่งหมายในการศึกษานโยบายและการดำเนินงานของภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนของมาเลเซียในการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิในทุกมิติโดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนที่กำหนดไว้ในนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 ถึงปัจจุบัน(2009)

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาภูมิหลังและข้อมูลพื้นฐานปัจจุบันของรัฐปีนังและเกาะลังกาวิของมาเลเซีย
2. เพื่อศึกษานโยบายการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิตามแผนวิสัยทัศน์ 2020
3. เพื่อศึกษาวิธีการดำเนินงานของรัฐบาลมาเลเซีย ในการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

4. เพื่อศึกษาผลกระทบด้านบวกและลบ รวมถึงปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานการพัฒนาพื้นที่
รัฐป็นังและเกาะลังกาวิตามแผนวิสัยทัศน์ 2020

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้ข้อมูลเอกสารและข้อมูลภาคสนามเป็นหลักโดยข้อมูลภาคสนามเป็นการยกกรณีตัวอย่างหรือภาพสะท้อนข้อเท็จจริงตามความเหมาะสม ดังนั้นในกระบวนการศึกษาวิจัยจึงจำแนกแหล่งข้อมูลออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1 แหล่งข้อมูลเอกสาร เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารต่าง ๆ เช่น หนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความทางวิชาการ เอกสารรายงานของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งของมาเลเซียและของไทย เป็นต้น

1.2 แหล่งข้อมูลภาคสนาม เป็นแหล่งข้อมูลหลักในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ชุมชนเมืองในรัฐป็นังและลังกาวิของประเทศมาเลเซีย โดยในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกชุมชนที่อยู่ในเขตพื้นที่ของเมืองหลักของทั้ง 2 รัฐ เป็นแหล่งเก็บข้อมูลซึ่งหลังจากพิจารณาแล้วได้กำหนดพื้นที่ชุมชนในการเก็บข้อมูลออกเป็น 4 แหล่ง ใน 2 รัฐ คือ รัฐป็นัง ได้แก่ชุมชนในเขตพื้นที่เมืองจอร์จทาวน์(Georgetown) เมืองบาลิกปูเลา(Balik Pulau)และเกาะลังกาวิ เมืองปูเลา ลังกาวิ(Pulau Langkawi)โดยการพิจารณาเลือกพื้นที่(Sites Selection) ได้กำหนดจากเกณฑ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.2.1 เกณฑ์การเจริญเติบโตของชุมชนและเมือง ในการพิจารณาเลือกพื้นที่เมืองและชุมชนได้ใช้เกณฑ์การเจริญเติบโตและการขยายตัวของเมืองในช่วงระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมา โดยจอร์จทาวน์ถือเป็นเมืองหลวงและเมืองที่ใหญ่ที่สุดของรัฐป็นังรวมถึงได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก ในขณะที่ ปูเลาลังกาวิเป็นเมืองซึ่งได้รับการพัฒนาและมีความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วมาเป็นลำดับ การใช้เกณฑ์การพิจารณาดังกล่าวจะสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยเนื่องจากเป็นเมืองที่ได้รับการพัฒนาในช่วงของนโยบายเศรษฐกิจใหม่ถึงสมัยนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ซึ่งสามารถเปรียบเทียบให้เห็นข้อมูลที่มีความแตกต่างกันในช่วงก่อนและหลังการประกาศใช้นโยบายดังกล่าวได้อย่างชัดเจน ด้วยเหตุนี้ในการศึกษาผู้วิจัยจึงได้เลือกพื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นแหล่งเก็บข้อมูลสำคัญในการวิจัย

1.2.2 เกณฑ์ในเรื่องการตั้งถิ่นฐานของผู้คนภายในชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียงในการเลือกชุมชนเป็นแหล่งเก็บข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้นอกจากผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์การเจริญเติบโตของเมืองและชุมชนแล้ว ในเรื่องการตั้งถิ่นฐานของผู้คนก็มีความสำคัญและมีความสอดคล้องกัน โดยการเจริญเติบโตของเมืองหมายถึง การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตของผู้คนที่ดีขึ้น

1.2.3 เกณฑ์ในเรื่องพื้นที่ตัวอย่างในการเดินทางเก็บข้อมูลและเข้าถึงแหล่งข้อมูล ในการพิจารณาเลือกพื้นที่เก็บข้อมูลสำคัญในการวิจัยตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้อย่าง กว้างๆ นี้ผู้วิจัยได้ใช้ข้อมูลต่างๆ มาพิจารณาประกอบกัน ได้แก่ ข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร แผนที่ การสำรวจภาคสนาม ตลอดจนการ

สัมภาษณ์บุคคลในพื้นที่ศึกษา นักวิชาการ และผู้รู้เกี่ยวกับพื้นที่ที่ศึกษา ซึ่งหลังจากนำเอาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เหล่านี้พิจารณาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้วผู้วิจัยจึงได้เลือกชุมชนที่อยู่ในเขตพื้นที่ของ 5 ชุมชนจาก 3 เมือง 2 รัฐ มาเป็นแหล่งเก็บข้อมูลสำคัญในการวิจัยครั้งนี้ ดังปรากฏรายละเอียดในตาราง

**ตารางแสดงแหล่งที่ตั้งชุมชนเมืองที่เป็นแหล่งเก็บข้อมูลภาคสนามในการวิจัย
จำแนกตามเขตพื้นที่ชุมชน เมือง และรัฐ**

เขตพื้นที่ของชุมชน	เขตพื้นที่ของเมือง	เขตพื้นที่ของรัฐ
ชุมชนเมืองจอร์จทาวน์	จอร์จทาวน์	ปีนัง
ชุมชนเมืองบาสิกปูเลา	บาสิกปูเลา	ปีนัง
ชุมชนเมืองกัวห์	ล็งกาวิ	เคดาห์
ชุมชนกัมปง บูกู	ล็งกาวิ	เคดาห์
ชุมชนเมืองปูเลาลังกาวิ	ล็งกาวิ	เคดาห์

1.2.4 การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants Selection) การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญซึ่งจำแนกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ได้ดังนี้

1.2.4.1 ปัญญาชน นักศึกษา นักวิชาการและอาจารย์ในมหาวิทยาลัย

1.2.4.2 เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้นำชุมชน โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้นำในชุมชนบางคนทั้งที่เป็นผู้นำทางการและไม่เป็นทางการ เช่น ครู ผู้นำกลุ่มอาชีพ ผู้อาวุโสหรือผู้ทรงคุณวุฒิในชุมชน ฯลฯ

1.2.4.3 ผู้ประกอบการและนักธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยวในรัฐปีนังและเกาะล็งกาวิ

1.2.4.4 นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซียและชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในรัฐปีนังและเกาะล็งกาวิ

1.2.4.5 ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับประเทศมาเลเซีย โดยผู้วิจัยจะสัมภาษณ์นักวิชาการและบุคคลทั่วไปทั้งชาวมาเลเซีย ชาวไทยและชาวต่างชาติอื่น ๆ ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นที่ผู้วิจัยจะศึกษา

1.2.4.6 ประชาชนทั่วไปไม่จำกัด เพศ อายุ กลุ่มอาชีพ เชื้อชาติ และศาสนาที่อาศัยอยู่ในรัฐปีนัง และเกาะล็งกาวิ

2 การกำหนดขอบเขตด้านเวลา การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากระบวนการดำเนินงานของรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปัจจุบัน โดยมุ่งเน้นตั้งแต่ช่วงหลังการประกาศใช้นโยบาย 2020 ในปี 1991 แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยก็จะศึกษาข้อมูล

ภูมิหลังก่อนปี 1991 เท่าที่จำเป็นเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพความเปลี่ยนแปลงในช่วงก่อนการประกาศใช้ นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ดังนั้นขอบเขตด้านเวลาในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จึงอยู่ในช่วงเวลาประมาณ 2 ทศวรรษที่ผ่านมา (1991)ถึงปัจจุบัน(2009)

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “นโยบายการพัฒนาภูมิปัญญาและเกษตรกรรมเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ค.ศ. 1990 – 2009” จะเริ่มต้นการศึกษาโดยการสำรวจข้อมูลเอกสารทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง กับนโยบายของรัฐบาล ผู้คนและชุมชนในรัฐปีนัง และเกาะลังกาวิ ประเทศมาเลเซีย โดยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ทั้งเอกสารชั้นต้นและเอกสารชั้นรอง เช่น หนังสือ ตำรา งานวิจัย และเอกสารอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ความ เข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา สภาพความเป็นอยู่ วิถีชีวิต การประกอบอาชีพ ตลอดจนขนบธรรมเนียม ประเพณี พิธีกรรม และความเชื่อ ทั้งของชาวมลายู ชาวจีนจีน และชาวอินเดีย รวมทั้ง การติดต่อบุคลากรใน ฝ่ายต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อสอบถามข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและขอความอนุเคราะห์ ให้ช่วยอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานรวบรวมข้อมูล

จากนั้นจะกำหนดวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าออกเป็น 4 ประเด็น คือ แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล และวิธีการสังเคราะห์ เรียบเรียงและสรุปข้อมูล เพื่อตอบคำถามในการวิจัย โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 แหล่งข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้จะทำการกำหนดพื้นที่ศึกษา ในชุมชนต่าง ๆ ในรัฐปีนังและ เกาะลังกาวิ โดยอาศัยเกณฑ์ในการพิจารณาเพื่อเข้าถึงข้อมูล ดังนี้

- กลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้นำชุมชน
- กลุ่มนักวิชาการ อาจารย์ นักศึกษา ปัญญาชน
- กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไป

1.2 คณะผู้วิจัยจะกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการเฝ้าสังเกต เข้าร่วมกิจกรรม สอบถาม และ สัมภาษณ์ จากกลุ่มกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้นำชุมชน กลุ่มนักวิชาการ อาจารย์ นักศึกษา ปัญญาชนและกลุ่ม ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและประชาชนทั่วไปในรัฐปีนังและเกาะลังกาวิ โดยพยายามให้ครอบคลุมกลุ่ม ตัวอย่างทั้งเพศ อายุ สถานภาพและบทบาททางสังคม, ฐานะทางเศรษฐกิจ ฯลฯ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลดังนี้

2.1 แนวการสัมภาษณ์ จะใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเพื่อยกเป็นกรณีศึกษา ประกอบการวิจัยในครั้งนี้ตามขอบเขตเนื้อหาที่กำหนดและมีกรอบการสังเกตเพิ่มเติมทางด้านปรากฏการณ์ทาง สังคม คือ กิจกรรมของเจ้าหน้าที่ภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เป็น

กระบวนการมีขั้นตอนและลักษณะต่อเนื่อง และการสังเกตพฤติกรรมความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวรวมถึง ปฏิบัติการและการมีส่วนร่วมของชุมชนกับกิจกรรมการท่องเที่ยว

2.2 แบบสอบถาม ใช้เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่ใช้แบบสอบถามได้ เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลให้เกิดความน่าเชื่อถือและถูกต้อง

3. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล กระทำโดยวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 สัมภาษณ์ผู้บอกข้อมูลหลักและบุคลากรในพื้นที่ถึงกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้คนในชุมชนในพื้นที่ที่กำหนดเพื่อให้เข้าใจวิถีชีวิตทางเศรษฐกิจ การผสมผสานและปรับเปลี่ยนทางเศรษฐกิจและสังคม และความหมายของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในบริบททางสังคม และผลจากปฏิสัมพันธ์ในทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้น

3.2 ใช้แบบสอบถามในการรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน ตามขอบเขตของพื้นที่และเนื้อหาที่กำหนด โดยรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม เช่น กลุ่มธุรกิจ หน่วยงาน

4. วิธีการสังเคราะห์เรียบเรียงและสรุปข้อมูล

4.1 การจัดระบบข้อมูล ด้วยการตรวจสอบข้อมูล และแยกข้อมูลออกเป็นหมวดหมู่ตามขอบเขตด้านเนื้อหา

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ตามแนวอุปนัย เป็นวิธีการสร้างข้อสรุปข้อมูลจากรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น ข้อสรุปที่เกิดขึ้นมีการตรวจสอบและยืนยันความถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตาม การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ ความเห็นของสมาชิกในสังคมที่เรียกว่า “ทัศนะคนใน (Native View)” ก็เป็นส่วนสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาเป็นส่วนประกอบในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ด้วย

4.3 เสนอผลรายงานวิจัยที่วิเคราะห์และตีความแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Description)

การสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีงานวิชาการหลายชิ้นที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประเทศมาเลเซียในมิติต่างๆ ทั้งในด้านการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม รวมทั้งการศึกษาเชิงพื้นที่ ซึ่งเป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญ รวมทั้งทำให้ทราบถึงสถานภาพความรู้ในเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสำรวจและแบ่งประเด็นงานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

1. ประเด็นการพัฒนาประเทศมาเลเซียและการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเคดาห์

The Malaysia Plan ฉบับที่ 6-9 (1991-2010) นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของรัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งจัดทำขึ้นในช่วงของนโยบายหลัก National Development Policy : NDP (Vision 2020) เอกสารสำคัญชุดนี้สะท้อนแนวคิดหลักในการพัฒนาประเทศในภาพรวมโดยมีการกำหนดนโยบาย วิสัยทัศน์ แผนการดำเนินงาน แนวปฏิบัติ กลยุทธ์ และเป้าประสงค์ในการพัฒนาประเทศที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรม

The Second Outline Perspective Plan 1991-2000 เอกสารกำหนดแนวปฏิบัติในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อรองรับกับการเป็นประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ Sixth Malaysia Plan ซึ่งเป็นแผนปฏิบัติการแรกภายหลังการสิ้นสุดนโยบาย New Economic Policy และเริ่มต้นการดำเนินนโยบาย National Development Policy : NDP เอกสารชิ้นนี้ให้ภาพวิสัยทัศน์ของบรรดาผู้นำและรัฐบาลมาเลเซียที่มุ่งพัฒนาประเทศทั้งในเชิงนามธรรมและรูปธรรมไปพร้อม ๆ กัน และยังคงแสดงถึงความต่อเนื่องในเชิงนโยบายของรัฐบาล

เอกสารชุด **State Government of Penang Bulletin 1991-2008** รายงานประจำปีของรัฐบาลรัฐปีนัง นี้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในด้านข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของรัฐปีนังทั้งในด้านจำนวนประชากร การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การขยายตัวของเมือง สถิติอาชญากรรม การดำเนินกิจกรรมของภาครัฐและเอกชน การดำเนินกิจกรรมการกุศลของสมาคมการกุศล ฯลฯ ซึ่งข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของรัฐปีนัง รวมถึงแนวโน้มของความเปลี่ยนแปลงของรัฐปีนังในด้านต่าง ๆ

District Rural Development Plan 1992-2002 เอกสารกำหนดแนวนโยบายการพัฒนาพื้นที่ชนบทของรัฐบาลมาเลเซียซึ่งดำเนินการสำรวจและจัดทำขึ้นโดย Ministry of Home Affairs ตั้งแต่ปี 1991 และดำเนินการต่อเนื่องมาทุกปี ถึงปี 2020 เอกสารชุดนี้เป็นเอกสารเดียวที่เป็นหลักฐานแสดงถึงการยอมรับของรัฐบาลมาเลเซียว่ามาเลเซียยังมีพื้นที่ชนบทที่ยังต้องได้รับการพัฒนาและมีกลุ่มคนผู้มีรายได้น้อยจำนวนมาก เอกสารชุดนี้เป็นการมุ่งเน้นสำรวจและจัดทำเป็นข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลกลาง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการตามนโยบาย NDP เป็นต้น

A New Deal For Asia โดย Mahathir Mohamad งานเขียนของ มหาธีร์ โมฮัมหมัด อดีตผู้นำมาเลเซีย ผู้มีบทบาทสำคัญในการผลักดันและพัฒนามาเลเซีย ในงานเขียนชิ้นนี้ ได้สะท้อนความคิดและวิสัยทัศน์ของมหาธีร์ ที่พยายามจะนำเสนอ รูปแบบการพัฒนาาร่วมกันของภูมิภาคเอเชียโดยมุ่งเน้นการพึ่งพาตะวันตกให้น้อยที่สุด มหาธีร์ได้แสดงออกอย่างเปิดเผยถึงภัยจากกระแสโลกาภิวัตน์และลัทธิวัตถุนิยมตะวันตกที่พยายามครอบงำเอเชีย โดยใช้เหตุผลของการพัฒนาและความช่วยเหลือ งานเขียนชิ้นนี้ถือเป็นการทำความเข้าใจในความคิดในการพัฒนาประเทศและการแสวงหาพันธมิตรร่วมในระดับภูมิภาคของผู้นำมาเลเซีย

2. ประเด็นศึกษาด้านการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย

Tourism in South-East Asia (1993) โดย Michael Hitchcock, Victor T King และ Mike Parnwell งานชิ้นนี้เป็นการนำเสนอข้อมูลด้านการท่องเที่ยวการขยายตัวและแนวโน้มของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จุดเด่นของงานเขียนชิ้นนี้ คือ การเปรียบเทียบจุดแข็งและจุดอ่อนของการบริหารจัดการแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวภายในภูมิภาค

Tourism in South and Southeast Asia : Issues and Cases (2000) โดย Colin Michael Hall และ Stephen Page. งานเขียนชิ้นนี้ดัดแปลงมาจากงานวิจัยในชื่อเดียวกัน ซึ่งเป็นการนำเสนอประเด็นและกรณีศึกษาของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของผู้คนในภูมิภาคเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยเลือกกรณีศึกษาเฉพาะพฤติกรรมเชิงสังคมวิทยาของผู้คนทั้งภายในและภายนอกที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการท่องเที่ยวในทั้ง 2 ภูมิภาคแห่งนี้

The Evolution of small-scale tourism in Malaysia problems, opportunities and implications for sustainability (1997) งานวิจัยระดับปริญญาเอกของ Hamzah, A. งานวิจัยนี้ได้ศึกษาความเปลี่ยนแปลงและการปรับเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการของผู้ประกอบการทางด้านการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย จุดเด่นของงานวิจัยนี้คือการเสนอรูปแบบการพัฒนาและการปรับตัวให้เข้ากับเงื่อนไขและโอกาสสำหรับผู้ประกอบการ การท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย

Tourism and Culture in Malaysia (1992) โดย King, Victor T. งานเขียนชิ้นนี้มุ่งเสนอการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในมาเลเซียโดยผู้เขียนพยายามนำเสนอถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีโอกาสที่จะพัฒนาและสร้างเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวในระดับโลก งานชิ้นนี้ยังได้เสนอแนะการพัฒนาจุดขายทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเมืองมะละกาและรัฐปีนัง ซึ่งเป็นงานเขียนชิ้นแรก ๆ ที่มีส่วนจุดประกายให้รัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการพัฒนาและผลักดันรัฐปีนังและมะละกา สู่ความเป็นมรดกโลก

Tourism in Rural areas : kedah Malaysia (2005) โดย Abby Liu งานวิจัยดุษฎีนิพนธ์ (Ph.D) ด้านการท่องเที่ยวของมหาวิทยาลัย UUM ชิ้นนี้ได้นำเสนอแหล่งท่องเที่ยวและแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในรัฐเคดาห์ ของมาเลเซีย งานชิ้นนี้ให้ข้อมูลพื้นฐานที่เป็นประโยชน์สำหรับความเข้าใจในนโยบายการพัฒนารัฐเคดาห์ โดยใช้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งรัฐเคดาห์ได้ดำเนินการและให้ความสำคัญควบคู่กับการคงสถานะ การเป็นแหล่งเพาะปลูกทางการเกษตรที่ใหญ่ที่สุดของมาเลเซีย

Ten Years After Asian Financial Crisis 1998 : Tourism Growth in Malaysia (2009) โดย Hamimah Hassan งานวิจัยชิ้นนี้ได้สำรวจสภาพเศรษฐกิจของมาเลเซีย ภายหลังจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในภูมิภาคเอเชีย โดยมุ่งเน้นไปที่การเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว งานชิ้นนี้ได้ให้ข้อสรุปไว้อย่างชัดเจนว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักที่ได้รับผลกระทบน้อยมาจากวิกฤติเศรษฐกิจและในขณะเดียวกันอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจของมาเลเซียได้อย่างมั่นคง เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่มีต้นทุนต่ำและให้ผลของการประกอบการที่สูงและยั่งยืน

Ecotourism, Foreign Tourist Perception, and National Parks : The Case in Northeast Langkawi (2005) โดย Lee Bocn Thong. งานวิจัยชิ้นนี้เป็นการนำเสนอจุดเด่นของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในเกาะลังกาวิ โดยมุ่งเน้นการศึกษาในเขตอุทยานแห่งชาติ ซึ่งมีทรัพยากรธรรมชาติเป็นจุดขาย และสามารถสร้างรายได้และพัฒนาเกาะลังกาวิโดยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือหลัก

นอกจากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นนี้ แล้วยังมีงานวิจัยและเอกสารที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในงานวิจัยนี้ได้ อาทิ งานวิจัยของคณาจารย์และนิสิตระดับปริญญาเอก ของ Department of Tourism Management มหาวิทยาลัย UUM มหาวิทยาลัย USM รวมถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเชิงพื้นที่ ทั้งของมาเลเซียและของไทย อาทิ “แนวทางการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษด้านการท่องเที่ยวในภาคใต้” โดย สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ งานวิจัยทุกชิ้นที่กล่าวถึงนี้ได้มีประโยชน์ในด้านข้อมูลและทำให้ทราบถึงสถานภาพความรู้ด้านการพัฒนาพื้นที่และการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของรัฐปีนังและลังกาวิของมาเลเซียแต่การศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพในมิติการพัฒนาโดยใช้การท่องเที่ยวในรัฐปีนังและเกาะลังกาวิของประเทศมาเลเซียยังขาดความรู้ความ

เข้าใจที่สมบูรณ์และยังต้องมีการศึกษาอย่างจริงจังในเชิงนโยบายการพัฒนาพื้นที่ในระดับจุลภาค โครงการวิจัยนี้จึงเป็นการวิจัยนำร่องโดยเน้นประเด็นการศึกษาที่กระบวนการกำหนดนโยบาย การดำเนินงาน ปฏิบัติและความร่วมมือจากผู้คนและชุมชนในท้องถิ่น ผลกระทบด้านบวกและด้านลบที่เกิดขึ้นตามมาจากนโยบายการพัฒนาโดยมีพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิของมาเลเซียเป็นพื้นที่ศึกษา โดยมีเหตุผลที่ว่าปีนังคือเมืองที่ประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับกันดีของคนทั่วโลก โดยมีฐานทุนทางด้านประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจรองรับและรัฐบาลมาเลเซียได้วางแผนและพัฒนารัฐปีนังกระทั่งประสบความสำเร็จตามเป้าหมายโดยได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นเมืองมรดกโลในปี 2008 ในขณะที่ลังกาวิเป็นพื้นที่สำคัญที่กำลังอยู่ระหว่างการดำเนินการโดยมีฐานทุนในการสนับสนุนต่าง ๆ มากมาย ทั้งในด้านทรัพยากรธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและสังคม ซึ่งมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับหลายพื้นที่ต่าง ๆ ในประเทศไทยและสามารถนำมาเป็นกรณีศึกษาเพื่อเป็นแบบอย่างในการพัฒนาพื้นที่เพื่อเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษทางการท่องเที่ยวเช่นเดียวกับในปีนังและลังกาวิของมาเลเซีย ซึ่งถือเป็นความสำคัญและเป้าหมายสูงสุดของการวิจัยในครั้งนี้

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. เพื่อเข้าใจถึงภูมิหลังและข้อมูลพื้นฐานปัจจุบันของรัฐปีนังและเกาะลังกาวิของมาเลเซีย
2. เพื่อทราบถึงกระบวนการกำหนดนโยบายการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 ของรัฐบาลมาเลเซีย
3. เพื่อเข้าใจถึงการดำเนินงานของรัฐบาลมาเลเซียในการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. เพื่อทราบและเข้าใจถึงผลกระทบด้านบวกและลบ รวมถึงปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิตามแผนวิสัยทัศน์ 2020
5. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทยที่มีลักษณะทางกายภาพและวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกับประเทศมาเลเซีย

นิยามศัพท์

ในงานวิจัยนี้

วิสัยทัศน์ 2020 หมายถึง นโยบายหลักแห่งชาติในการกำหนดแผนและยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมาเลเซีย โดยมีเป้าหมายเพื่อผลักดันมาเลเซียให้กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมชั้นนำของโลกภายในปี ค.ศ.2020 มีระยะเวลาดำเนินการตั้งแต่ ปี ค.ศ.1991ถึงปี ค.ศ.2020

การพัฒนา หมายถึง กระบวนการริเริ่ม ผลักดัน สร้างสรรค์และแก้ไขปัญหาเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในด้านเศรษฐกิจ สังคมและคุณภาพชีวิตของผู้คนในประเทศมาเลเซีย

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง กิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมที่มุ่งส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้คนเดินทางเพื่อท่องเที่ยวและพักอาศัยแบบชั่วคราวในประเทศมาเลเซีย

บทที่ 2

ภูมิหลังและสภาพทั่วไปในปัจจุบันของรัฐปีนังและเกาะลังกาวิ

นับตั้งแต่มาเลเซียได้รับเอกราชจากอังกฤษ เมื่อปี 1957 ถึงปัจจุบัน ปีนังและเกาะลังกาวิของมาเลเซียได้เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงโด่งดังในระดับโลก อันเป็นผลมาจากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงในฐานะศูนย์กลางของระบอบอาณานิคมที่เข้ามาปกครองดินแดนแห่งนี้ รวมถึงการเร่งพัฒนาและประชาสัมพันธ์ให้ปีนังและลังกาวิ เป็นที่รู้จักในฐานะแหล่งท่องเที่ยวและดินแดนแห่งการลงทุนในธุรกิจการค้าชั้นนำ ซึ่งในการศึกษาทำความเข้าใจบริบทของความเป็นเมืองท่องเที่ยวและเมืองแห่งศูนย์กลางธุรกิจการค้าชั้นนำมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ซึ่งถือเป็นฐานทุนทางวัฒนธรรมที่สำคัญและเป็นปัจจัยหนึ่งในการส่งเสริมการดำเนินงานตามนโยบายการพัฒนา นอกจากนี้แล้วการสำรวจสภาพทั่วไปในปัจจุบันของพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจข้อมูลความเชื่อมโยงของอดีตและปัจจุบันเข้าหากัน อันจะเป็นข้อมูลส่วนสำคัญต่อการศึกษานโยบายและปัจจัยแห่งความสำเร็จของการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หลักของการวิจัยครั้งนี้

ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์

สังเขปความเป็นมาของรัฐปีนัง

จากหลักฐานทางโบราณคดี วรรณกรรมพื้นบ้าน ตลอดจนพงศาวดารของรัฐเคดาห์(ฮิกายัต มรณ มหา วังสา : Hikayat Merong Mahawangsa) ได้กล่าวถึงเรื่องราวการตั้งถิ่นฐานอาศัยอยู่บนเกาะปีนังของชาวพื้นเมืองมลายูตั้งแต่ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 14-15 ซึ่งได้ระบุไว้อีกด้วยว่าเกาะแห่งนี้อยู่ภายใต้การปกครองของสุลต่านแห่งเคดาห์(ประทุม ชุ่มเพ็งพันธุ์, 2550:3-11) อย่างไรก็ตามประวัติศาสตร์ของปีนังได้รับการบันทึกขึ้นอย่างเป็นทางการโดยชาวตะวันตกตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 16 เป็นต้นมา โดยเป็นหลักฐานการเดินทางของพ่อค้าโปรตุเกสจากเมืองกัวร์(Goa)ในอินเดียซึ่งได้แล่นเรือไปยังตะวันออกไกลในการค้นหาของเครื่องเทศและได้พบเกาะหินเล็ก ๆ บนชายฝั่งทางเหนือของเกาะใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นจุดแวะพักเรือสำหรับพ่อค้าเพื่อหาเสบียงและน้ำจากแม่น้ำใกล้เคียง โดยเกาะที่ใหญ่ที่สุดมีชื่อเรียกเป็นภาษาท้องถิ่นว่า Batu Ferringi แต่สำหรับชาวโปรตุเกสได้เรียกเกาะแห่งนี้ว่า “Pinaom Island” (เกาะขันทอด) ต่อมาภายหลังมีการเปลี่ยนชื่อเรียกใหม่ ทั้งนี้เนื่องจากบนเกาะมีต้นหมาก(ปาล์ม)ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งต้นหมากนี้มีชื่อเรียกเป็นภาษาท้องถิ่นว่าปีนัง(Penang) ดังนั้นปีนังจึงได้กลายเป็นชื่อเรียกของเกาะมาจนถึงปัจจุบัน(Penang State Government, 2010:3-4)

ในสมัยศตวรรษที่ 17 เกาะปีนังอยู่ภายใต้การปกครองของสุลต่านแห่งเคดาห์ซึ่งตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกเหนือช่องแคบมะละกาได้ กลายเป็นท่าเรือธรรมชาติที่สำคัญ โดยเฉพาะในช่วงฤดูมรสุมซึ่งจะมีพ่อค้าอินเดีย, อาหรับ, จีน, ดัตช์, ฝรั่งเศสและเดนมาร์กเดินเรือมาแวะพักอย่างต่อเนื่องและได้ทำให้เกาะปีนังเป็นที่รู้จักมากขึ้นในฐานะ

เส้นทางการค้าและการเดินเรือที่สำคัญ ซึ่งจากความคับคั่งของกองเรือที่แวะเวียนเข้ามาได้ส่งผลให้น่านน้ำบริเวณรอบเกาะปีนังและทะเลอันดามันกลายเป็นพื้นที่ที่มีโจรสลัดชุกชุมมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลกและได้ทำการปล้นเรือสินค้าที่ผ่านเข้ามาในบริเวณนี้(แอนโทนี ริด,2547:46-49)

ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 18 กระแสการตื่นตัวในการเดินทางสู่ดินแดนเอเชียและตะวันออกไกลของชาวยุโรปได้ขยายวงกว้างขึ้นเมื่อการค้าเครื่องเทศและฝิ่นระหว่างตะวันออกและตะวันตกได้ให้ผลประโยชน์มหาศาลสำหรับชาวยุโรปพร้อมๆกับการแข่งขันกันของชาติตะวันตกในการแสวงหาอาณานิคมในเอเชียใต้ทวีความเข้มข้นและรุนแรงขึ้น ในปี ค.ศ.1765 ฟรานซิส ไลท์ (Francis Light) พ่อค้าชาวอังกฤษซึ่งเดินทางเข้ามาในดินแดนมลายูได้พยายามสร้างความสัมพันธ์ทางการค้าที่ดีกับผู้ปกครองดินแดนนี้และขอเข้ามาค้าขายและตั้งสถานีการค้าในดินแดนมลายู ในช่วงเวลาที่ฟรานซิส ไลท์ เข้ามานี้ได้มีหลักฐานยืนยันได้ว่าสุลต่านแห่งเคดาห์ได้พยายามเสนอที่จะยกปีนังให้แก่ฟรานซิส ไลท์ แลกเปลี่ยนกับการขอความคุ้มครองจากภัยที่คุกคามเคดาห์มาอย่างต่อเนื่อง คือสยามและพม่าซึ่งมีอิทธิพลเหนือดินแดนแห่งนี้มาก่อน อย่างไรก็ตามฟรานซิส ไลท์ ได้ปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือและไม่ขอเกี่ยวข้องกับใดๆในช่วงแรกของความสัมพันธ์ที่เริ่มจะไม่ราบรื่นของสยาม พม่าและเคดาห์(กรมศิลปากร,2517:6-8) ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าฟรานซิส ไลท์ ในฐานะผู้เข้ามาใหม่ยังต้องการดูท่าทีและประเมินกำลังของสยามรวมทั้งไม่ต้องการให้เกิดผลกระทบกับการค้าขายของตนที่กำลังเจริญรุ่งเรืองขึ้น

ฟรานซิส ไลท์ ได้ดำเนินธุรกิจการค้าในปีนัง เคดาห์และถลางอย่างต่อเนื่องภายใต้การบริหารงานในนามบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษ กระทั่งถึง ปี ค.ศ. 1786 ฟรานซิส ไลท์ ได้มีท่าทีที่เปลี่ยนไปโดยตัดสินใจยอมรับเป็นผู้รักษาความปลอดภัยให้กับเคดาห์หลังจากตนเองถูกขับออกมาจากถลางเมื่อปี ค.ศ.1780 ผลจากการตัดสินใจดังกล่าวทำให้ สุลต่านแห่งเคดาห์ได้ยกเกาะปีนังให้บริษัทอินเดียตะวันออกเช่าเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 1786ในราคา 10,000ดอลลาร์ต่อปี(กรมศิลปากร,2517:3)โดยอังกฤษเปลี่ยนชื่อเรียกเกาะแห่งนี้เป็น Prince of Wales Island และเรียกพื้นที่ในภาคตะวันออกของเกาะซึ่งมีความเจริญว่า Georgetown ตามพระนามของกษัตริย์อังกฤษคือ King George III ก่อนที่ฟรานซิส ไลท์จะได้เกาะปีนังจากสุลต่านแห่งเคดาห์นั้นปีนังเกือบจะเป็นเกาะร้างโดยมีชาวมลายูพื้นเมืองอาศัยอยู่เพียงประมาณ500-600ครอบครัว กระทั่งเมื่อปีนังตกเป็นของอังกฤษแล้วปรากฏว่าได้มีการเพิ่มจำนวนประชากรอย่างรวดเร็วจากการอพยพภายใต้การคุ้มครองของอังกฤษโดยในปีค.ศ.1789 มีผู้อาศัยในปีนังเพิ่มขึ้นเป็น10,000 คนและในปี ค.ศ.1795 เพิ่มจำนวนมากขึ้นเป็น 20,000 คน แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของฟรานซิส ไลท์ในการขยายอิทธิพลของอังกฤษและสร้างความมั่นคงทางการค้าและความเจริญให้เกิดขึ้น(กรมศิลปากร,2517:32) อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษกับเคดาห์ก็มิได้ราบรื่นนักทั้งนี้เนื่องจากในขณะนั้นเคดาห์ได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสยามในฐานะหัวเมืองประเทศราช ฟรานซิส ไลท์ จึงแสดงท่าทีอย่างระวังในการมิให้เกิดเรื่องกระทบกระทั่งกับสยามดังนั้นในปี ค.ศ. 1790 เมื่อ Sultan Abdullah แห่งเคดาห์ ทรงทราบว่างอังกฤษมิได้มีความจริงใจในการปกป้องคุ้มครองเคดาห์แต่กระทำได้เพื่อหวังผลประโยชน์ของตนเอง สุลต่านแห่งเคดาห์จึงได้จึงได้พยายามยกเลิกสัญญาเช่าและยึดเกาะปีนังคืนจากอังกฤษนำมาสู่การทำสงครามระหว่างกันอันเป็นการเริ่มต้นยึดครองดินแดนตามแผนการสร้างระบอบอาณานิคมขึ้นในดินแดนตะวันออกไกล เคดาห์ได้แพ้สงครามแก่อังกฤษ ส่งผลให้Sultan Abdullah ต้องลงนามใน

สนธิสัญญากับอังกฤษและมอบเกาะปีนังให้โดยอังกฤษสัญญาว่าจะจ่ายค่าตอบแทนรายปีแก่สุลต่าน ผลจากสงครามที่เกิดขึ้นทำให้บริติชอินเดียตะวันตกของอังกฤษในยุคของพันโท Arthur Wellesley (Duke of Wellington) ได้ดำเนินการสร้างความปลอดภัยในการป้องกันเกาะปีนังโดยการสร้างค่ายและป้อมทหาร (Fort) หลายแห่งซึ่งเป็นการสานงานต่อจากฟรานซิส ไลท์ที่ได้สร้างป้อมคอร์นวอลล์ (Fort Cornwallis) ไว้ในปี 1786 (Ministry of Tourism Malaysia, 2008:2)

ยุคแห่งเวลลิงตันได้ทำการปรับปรุงและเริ่มพัฒนาเกาะปีนังเพื่อรองรับกับการเข้ามาของชนชั้นสูงชาวอังกฤษ รวมทั้งมีการขยายอาณาเขตที่ดินเพิ่มเติมบนแผ่นดินบริเวณฝั่งตรงข้ามเกาะ ส่งผลให้ปีนังของอังกฤษประกอบด้วยพื้นที่สองส่วนคือเกาะปีนังและจังหวัด Wellesley บนฝั่งแผ่นดิน ต่อมาในปี ค.ศ. 1832 รัฐบาลอังกฤษได้เข้าดำเนินการปกครองดินแดนอาณานิคมทั้งหมดแทนบริติชอินเดียตะวันตกซึ่งถูกยุบเลิกไปและได้สถาปนา the Straits Settlements ขึ้นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อันประกอบด้วยดินแดนเดิมของรัฐมะละกา, เกาะสิงคโปร์ และปีนัง โดยปีนังได้รับการยกฐานะให้เป็นเมืองหลวงของ Straits Settlements (Penang State Government, 2010:6)

ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ปีนังได้กลายเป็นศูนย์กลางการค้าและการลงทุนในธุรกิจต่างๆ โดยเฉพาะน้ำตาลและมะพร้าวถือเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญในการส่งออกจากปีนังรวมทั้งความมั่งคั่งจากเหมืองดีบุกของรัฐเปรักที่ถูกส่งออกมาขายโดยผ่านปีนัง ส่งผลให้ปีนังกลายเป็นเมืองท่าสำคัญทางการค้าและเป็นที่มาของการอพยพเข้ามาของผู้คนจากดินแดนต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวจีนและอินเดียจำนวนมากรวมทั้งชาวมลายูพื้นเมืองจากทางภาคใต้ของคาบสมุทรมลายู ต่อมาในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 ปีนังได้ทวีความสำคัญเพิ่มขึ้นเมื่อยางพาราได้เป็นสินค้าซึ่งเป็นที่ต้องการของตลาดโลก ปีนังในฐานะเมืองท่าที่อยู่ใกล้แหล่งผลิตยางพาราจึงได้กลายเป็นศูนย์กลางการส่งออกยางพารา ตลอดจนเป็นศูนย์กลางของการศึกษาและเทคโนโลยีซึ่งอังกฤษได้ดำเนินการไว้ กระทั่งในช่วงทศวรรษที่ 1930 ท่าเรือของปีนังได้เป็นศูนย์กลางของเรือกลไฟ 40 สายที่เชื่อมต่อไปยังลอนดอน สิงคโปร์และเมืองสำคัญๆ ทั่วโลกส่งผลให้เกิดการพัฒนาปีนังไปสู่ความเป็นเมืองทันสมัยและเป็นเมืองแห่งแรกๆ ในภูมิภาคที่มีแหล่งสถานบันเทิง อาทิ คาบาเร่ โรงภาพยนตร์ สวนสนุกและสถานประกอบการเล่นการพนันต่างๆ เกิดขึ้น (Penang Heritage Centre, 2009:41)

ความเจริญเติบโตของปีนังได้ยุติลงเป็นการชั่วคราวในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 เมื่อญี่ปุ่นได้ส่งกองทัพบุกเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เริ่มต้นยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 ในช่วงต้นของสงครามชาวอังกฤษจำนวนมากที่อาศัยอยู่ในปีนังได้หลบหนีไปยังสิงคโปร์ซึ่งต่อมาภายหลังสิงคโปร์ก็ได้ถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครองเช่นกัน ในช่วงระหว่างสงครามนี้ญี่ปุ่นได้ใช้ปีนังเป็นฐานในการสะสมและส่งกำลังเสบียงให้แก่กองทัพบุกญี่ปุ่นซึ่งกำลังรุกคืบเข้าไปในพม่าและอินเดีย โดยในช่วงปลายของสงครามปีนังได้ตกเป็นเป้าของการโจมตีทางอากาศอย่างหนักจากฝ่ายสัมพันธมิตร สร้างความเสียหายอย่างหนักแก่ท่าเรือและอาคารสถาปัตยกรรมแบบโคโลเนียล กระทั่งในวันที่ 4 กันยายน 1945 เมื่อญี่ปุ่นยอมจำนนต่อกองทัพบุกสัมพันธมิตรทำให้สงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง ภายหลังสงครามอังกฤษได้กลับเข้าปกครองปีนังและมลายูอีกครั้งเพื่อเตรียมการไปสู่การประกาศเอกราชของมลายา กระบวนการสู่เอกราชได้ดำเนินไปกว่าทศวรรษภายใต้การนำของตงกู อับดุล รามานห์กระทั่งมลายาได้รับเอกราชอย่าง

สมบูรณ์ในวันที่ 31 สิงหาคม 1957 โดยรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐได้กำหนดให้ปีนังซึ่งมีพื้นที่หลักคือเกาะปีนัง และพื้นที่บางส่วนบนฝั่งติดกับรัฐเคดาห์(ดินแดน Wellesley เดิม)เป็นหนึ่งใน 13 รัฐของสหพันธรัฐ โดยมี Georgetown เป็นเมืองหลวงของรัฐ

รัฐปีนังได้รับการพัฒนาเรื่อยมากระทั่งกลายเป็นเมืองท่าที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจในภาคเหนือของ มาเลเซีย โดยเฉพาะในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ปีนังได้เจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในทุกๆด้านและมีการพัฒนาที่โดดเด่นในด้านการค้า การศึกษา อุตสาหกรรม และการท่องเที่ยวจนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักโด่งดังไปทั่วโลก

สังเขปประวัติศาสตร์ลังกาวิ

ประวัติศาสตร์และความเป็นมาของเกาะลังกาวิซึ่งประกอบไปด้วยหมู่เกาะต่างๆกว่าร้อยเกาะนั้นเต็มไปด้วยตำนานและเรื่องเล่าความเป็นมาในหลากหลายรูปแบบ เรื่องเล่า ตำนานและนิทานพื้นบ้านของลังกาวิ ถือเป็นหลักฐานยืนยันถึงร่องรอยความเป็นมาของการตั้งถิ่นฐานที่มีผู้คนอยู่อาศัยบนเกาะแห่งนี้ โดยตำนานที่เก่าแก่ที่สุดได้เชื่อมโยงประวัติศาสตร์ของลังกาวิเข้ากับอาณาจักรลังกาสุกะ โดยกล่าวไว้ว่าทั้งสองดินแดนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันซึ่งแสดงให้เห็นว่าได้มีชุมชนและผู้คนอาศัยอยู่บนเกาะลังกาวิมาตั้งแต่ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 16 (Official Kedah State Government, 2010:4)

ตำนานเรื่องราวของลังกาวิซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วไปในปัจจุบันคือ เรื่องราวของพระนาง มัชสุรี ชายาองค์หนึ่งของเจ้าชายแห่งเคดาห์ซึ่งได้รับมอบหมายให้ปกครองดูแลลังกาวิ ช่วงเวลาเหตุการณ์ตามตำนานดังกล่าว น่าจะอยู่ในราวปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 (ประทุม ชุ่มเพ็งพันธุ์, 2550:18-19)ซึ่งถือเป็นหลักฐานยืนยันความเป็นเจ้าของผู้ปกครองเกาะลังกาวิของเคดาห์ และจากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมาประวัติศาสตร์และเรื่องราวของผู้คนบนเกาะลังกาวิก็ได้ถูกรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเคดาห์กระทั่งถึงในปัจจุบัน

ลังกาวิในฐานะดินแดนภายใต้การปกครองสุลต่านแห่งเคดาห์ได้มีประวัติศาสตร์ร่วมกันมากับเคดาห์ โดยก่อนปี ค.ศ. 1908 เคดาห์ได้มีสถานะเป็นหัวเมืองประเทศราชของสยามมาโดยตลอด อิทธิพลของสยามได้แผ่ขยายครอบคลุมหัวเมืองมลายูไปถึงอาณาจักรมะละกาตั้งแต่ก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 15 แม้ว่าในบางช่วงเวลาที่สยามอ่อนแอลงและเกิดความวุ่นวายของการเมืองขึ้น บรรดารัฐต่าง ๆ บนคาบสมุทรมลายูจะได้พยายามแยกตัวเป็นอิสระไม่ยอมอยู่ภายใต้อิทธิพลของสยามโดยกระทำในทุกวิธีการกระทั่งมีหลักฐานถึงการร้องขอความช่วยเหลือไปที่จีนในช่วงสมัยต้นราชวงศ์หมิง เพื่อหวังพึ่งอิทธิพลของจีนให้เตือนสยามมิให้ข่มเหงรังแกมะละกา (บาร์บารา วัดสัน อันดาชา และลีโอนาร์ด วาย อันดาชา, 2549:88-90) อย่างไรก็ตามสยามได้ถือนโยบายในการอ้างตัวเป็นเจ้าของและมีอิทธิพลเหนือดินแดนมลายูมาโดยตลอดโดยเมื่อสยามสามารถจัดการปัญหาภายในของตนเองลงได้และความวุ่นวายได้ยุติลง สยามจะส่งกองทัพกลับเข้ามาควบคุมรัฐต่าง ๆ เหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเกิดขึ้นตลอดช่วงสมัยอยุธยา ธนบุรี และสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น

ประวัติศาสตร์ของเคดาห์ได้กล่าวถึงความเสียหายอย่างรุนแรงจากความพยายามแยกตัวเป็นเอกราชจากสยาม ดังเช่น สงครามระหว่างสยามกับเคดาห์ในปี ค.ศ. 1821 ซึ่งส่งผลให้สุลต่านทาจุদ্ดิน (Ahmad Tajuddin) ต้องหลบหนีไปอยู่ในปีนัง ในขณะที่เจ้าชาย (ตนกู) หลายองค์พร้อมทั้งเสนาบดีผู้ใหญ่หลายคนของเคดาห์ถูกจับกุมและถูกฆ่า สงครามในครั้งนี้ยังได้ถือเป็นการปล้นสะดม และทำลายล้างเคดาห์ครั้งใหญ่ในฐานะที่ขัดขึ้นต่อ

อำนาจของสยาม ตลอดระยะเวลา 21 ปี จากสงครามในปี 1821 สยามได้เข้าปกครองเคดาห์โดยตรงอย่างเข้มงวด และได้เผชิญกับการต่อต้านจากชาวมลายูในเคดาห์หลายครั้ง เช่นการก่อกบฏในปี ค.ศ. 1862 , ค.ศ. 1829, ค.ศ. 1831 ค.ศ. 1836 และค.ศ. 1838-1839 ความพยายามในการไล่สยามออกไปจากเคดาห์นั้นไม่เป็นผลเท่านัก ทั้งนี้ เพราะกองทัพสยามได้มีกำลังพลเหนือกว่าเคดาห์อย่างเทียบกันไม่ได้ ในขณะที่อังกฤษซึ่งเข้ามาตั้งมั่นอยู่ในปีนัง และได้รับการคาดหวังว่าจะช่วยเหลือเคดาห์กลับไม่ได้ให้ความช่วยเหลือใดๆ ซ้ำร้ายยังกลับไปช่วยสยามรบกับเคดาห์อีกด้วย(กรมศิลปากร,2542:92) ความพยายามที่ไม่ประสบผลสำเร็จนี้ได้ส่งผลให้สุลต่านแห่งเคดาห์ทรงหันมาเลือกใช้วิธีการประนีประนอมกับสยามแทน โดยในปี ค.ศ.1839 สุลต่านได้ส่งโอรสองค์โตคือ ตนกูได (Tengku Dai) เข้ามากรุงเทพฯ เพื่อขอพระราชทานอภัยโทษจากพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว และจากผลการยอมอยู่ใต้อำนาจสยามในครั้งนี้ ในปี ค.ศ. 1842 เคดาห์จึงถูกลดขนาดลงและถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย 1.รัฐเคดาห์เดิมซึ่งมีขนาดเล็กลง 2.กูปังปาสุ (Kubang Pasu) 3. เปริส(Peris) (กรมศิลปากร ,2542:93-94)

ในช่วงเวลาที่มีการจัดระเบียบการปกครองเคดาห์ใหม่โดยสยามนี้ ได้มีการถกเถียงกันโดยฝ่ายสยามและชนชั้นปกครองของราชสำนักเคดาห์ว่าหมู่เกาะลังกาวิควรถูกเปลี่ยนไปเป็นส่วนหนึ่งของรัฐเปริสหรือยังคงอยู่กับรัฐเคดาห์เดิม ท้ายที่สุดสยามยอมตามใจเคดาห์ที่ยังคงต้องให้ลังกาวิอยู่กับเคดาห์เช่นเดิม ทั้งนี้เพราะเคดาห์ได้ถูกลดขนาดลงและขาดแคลนทรัพยากรในการเลี้ยงดูตนเอง ลังกาวิจึงอาจทำประโยชน์ให้กับเคดาห์ได้บ้างในฐานะท่าเรือขนส่งสินค้า เพื่อแข่งขันกับปีนังแม้ว่าในความเป็นจริงขณะนั้นลังกาวิเกือบจะเป็นเกาะร้างที่ไม่มีผู้คนอยู่อาศัยมีเพียงชาวประมงท้องถิ่นไม่กี่ครอบครัวอาศัยอยู่เท่านั้น(Official Kedah State Government,2010:7) อย่างไรก็ตามสุลต่านทาจูดดินทรงขอความเห็นใจจากสยามโดยให้เหตุผลเพิ่มเติมอีกกว่าว่าบรรพบุรุษของพระองค์ได้เคยอาศัยอยู่บนเกาะลังกาวิและยังคงมีสุสานหลวงของบรรพบุรุษอยู่ที่นั่น ซึ่งสยามได้ยินยอมตามคำขอนี้ทำให้ลังกาวิยังคงอยู่กับเคดาห์ต่อไป

ลังกาวิในฐานะส่วนหนึ่งของเคดาห์และเป็นดินแดนภายใต้อิทธิพลของสยามได้กลายเป็นประเด็นสนใจขึ้นมาอีกครั้งหนึ่งในสมัยของสุลต่านเคดาห์องค์ใหม่ คือ สุลต่านอับดุล ฮามิด หรือเจ้าพระยาฤทธิ์สงครามรามภักดี โดยในปี ค.ศ. 1899 ราชามูดา(อุปราช)และสุลต่านแห่งเคดาห์(เจ้าพระยาฤทธิ์สงครามรามภักดี) ทรงยินยอมตามคำขอของ เบห์น เมเยอร์ (Behn Meyer) พ่อค้าชาวอังกฤษที่ยื่นเรื่องขอสิทธิสัมปทานและเอกสิทธิ์ที่ดินในการทำการค้าบนเกาะลังกาวิ ซึ่งสุลต่านและราชามูดา ทรงยินยอมโดยทรงเห็นว่าจะทำเคดาห์ได้ผลตอบแทนอย่างมหาศาลและลังกาวิอาจเจริญขึ้นเหมือนกับปีนัง(Kedah Historical Museum,2007:22)แต่ปรากฏว่าเมื่อเรื่องนี้ถูกส่งเข้ามาพิจารณาในกรุงเทพฯ ราชสำนักสยามได้ปฏิเสธคำขอดังกล่าว โดยเป็นที่เกรงกันว่าจะเป็นแผนการยึดครองดินแดนของอังกฤษซึ่งสยามกำลังเผชิญกับสถานการณ์คุกคามนี้อยู่โดยเฉพาะภายหลังจากการถูกบังคับให้ทำสัญญาที่ไม่เป็นธรรมโดยอังกฤษในปี ค.ศ. 1855 (สนธิสัญญาเบาริง) การปฏิเสธมิให้พ่อค้าอังกฤษเช่าที่ดินบนเกาะลังกาวิได้ทำให้ลังกาวิยังคงเป็นส่วนหนึ่งของเคดาห์และสยามเรื่อยมา กระทั่งถึงปี ค.ศ. 1908 เมื่อสยามได้คำนึงว่าการเป็นเจ้าของหัวเมืองประเทศราชที่ห่างไกลไม่เป็นประโยชน์อย่างใดต่อสยามมากนักประกอบกับความสนใจของอังกฤษที่มีต่อหัวเมืองเหล่านี้จึงทำให้สยามตัดสินใจมอบหัวเมืองมลายูทั้งหมดของตนคือ เคดาห์ กลัน

ตัน ตรังกานู และเปอร์ลิสให้แก่อังกฤษแลกกับการยกเลิกสัญญาสิทธิสภาพนอกอาณาเขตและเงินกู้ที่สยามจะได้รับจากการสร้างทางรถไฟสายใต้(บาร์บารา วัดสัน อันดาชา และลีโอนาร์ด วาย อันดาชา,2549:312-315)เกาะลังกาวิจึงถูกเปลี่ยนผ่านการดูแลโดยอยู่ภายใต้การปกครองของเคดาห์ที่มีอังกฤษเป็นผู้ดูแลอีกต่อหนึ่ง กระทั่งรัฐมลายูทั้งหมดได้รับเอกราชจากอังกฤษในปี ค.ศ. 1957 ลังกาวิจึงเป็นเขตพื้นที่ส่วนหนึ่งของรัฐเคดาห์มากระทั่งถึงปัจจุบัน

สภาพทั่วไปในปัจจุบัน

รัฐปีนัง

1.1. สภาพภูมิศาสตร์

รัฐปีนังตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศมาเลเซีย มีเมืองหลวงคือ Georgetown สภาพพื้นที่โดยรวม ประกอบด้วย เกาะปีนังและบริเวณซึ่งเรียกว่า Province Wellesley หรือ Seberang Prai หรือ Butterworth ปัจจุบันมีสะพาน Penang bridge เชื่อมระหว่างแผ่นดินใหญ่และเกาะปีนัง สภาพภูมิอากาศทั่วไป ค่อนข้างร้อนและชื้นตลอดปี อุณหภูมิเฉลี่ย 27-33 องศาเซลเซียส รัฐปีนังมีพื้นที่ทั้งหมด 1,031 ตร.กม. มีภูเขาประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นที่ราบ ลักษณะพื้นที่ รัฐปีนังประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

- เกาะปีนัง (มีเนื้อที่ 293 ตร. กม.) โดยมีเมืองหลวงชื่อ George Town
- บริเวณแผ่นดินใหญ่ คือ Seberang Perai หรือเรียกกันโดยทั่วไปว่า Butterworth (มีเนื้อที่ 738 ตร.กม.)

1.2. ลักษณะทางสังคมเศรษฐกิจ

รัฐปีนังเป็นเขตการปกครองเพียงแห่งเดียวของมาเลเซียที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวจีน โดยมีอัตราส่วนของประชากรเชื้อสายจีนประมาณ 41.72 เปอร์เซ็นต์ มากกว่าประชากรเชื้อสายมลายูซึ่งมีอัตราส่วนประมาณ 41.33 เปอร์เซ็นต์รัฐปีนังมีประชากรประมาณ 1.45 ล้านคน ประกอบด้วยหลายเชื้อชาติส่วนใหญ่เป็นชาวจีน ร้อยละ 43.01 ชาวมลายูร้อยละ 41.23 ชาวอินเดียร้อยละ 10.01 เชื้อสายอื่นๆ ร้อยละ 5.32 ชาวต่างชาติที่เข้ามาอาศัยอยู่ในรัฐปีนังร้อยละ 0.42(Penang Statistics Department,2010:Population and Demographics)

ประชากรในรัฐปีนังจะประกอบอาชีพหลากหลาย คือด้านเกษตรกรรม ได้แก่การเพาะปลูก การปศุสัตว์ การประมง พืชที่ทำการเพาะปลูก ได้แก่ ข้าว ปาล์มน้ำมัน ยางพารา มะพร้าว โกโก้ ผัก ผลไม้ต่างๆ กานพลู ลูกจันทน์ และอื่นๆ โดยใช้พื้นที่ในการปลูกข้าวมากเป็นอันดับหนึ่ง ปาล์มน้ำมันเป็นอันดับสอง ยางพาราเป็นอันดับสาม ตามมาด้วยผลไม้และผักต่างๆแต่ด้วยข้อจำกัดของพื้นที่ และการขาดแคลนแรงงาน/ทักษะด้านการเกษตร จึงทำให้ผลผลิตไม่พอ ต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าเกษตรและแรงงานจากภายนอก

รัฐปีนังยังเป็นเมืองที่รายได้หลักมากกว่าร้อยละ 50 อยู่ในภาคการผลิต รัฐจึงให้การส่งเสริมอุตสาหกรรม และการลงทุนอย่างเต็มที่ โดยจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมที่ทันสมัย ปัจจุบันปีนังมีโรงงานอุตสาหกรรมอยู่ประมาณ 700 กว่าโรง ทั้งใน Free Industrial Zones, Industrial Parks, Industrial Estates (Penang Statistics Department, 2010: Industrial and Commercial) โรงงานส่วนใหญ่ผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และเป็น ลักษณะการลงทุนร่วม (joint venture) ระหว่างชาวมาเลเซียและบริษัทที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ เช่น Intel, Hewlett Packard, Dell เป็นต้น โดยใช้โรงงานที่ตั้งขึ้นในปีนังเป็นฐาน การผลิตในเอเชียแปซิฟิก ทำการผลิต ส่วนประกอบ/ชิ้นส่วนในอุตสาหกรรมเครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ป้อนให้กับโรงงานต่างๆ ในภูมิภาค เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งตลาดต่างประเทศอื่นๆ

ผู้ว่าการรัฐปีนังคนปัจจุบันคือ Mr. Lim Guan Eng และมีสมาชิกสภาผู้แทนคนสำคัญจากพรรคอัมโน คือ อติศนาयरัฐมนตรี ตุน อับดุลลา อาหมัด บาดาวิ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจากพรรคเคดีตัน คือ อติศรอน นายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม

เกาะลังกาวิ

1.1. สภาพภูมิศาสตร์

เกาะลังกาวิ หรือ Langkawi, Kedah หมายถึงนกอินทรีสีน้ำตาลแดง ในภาษามาเลย์ เป็นหมู่เกาะในทะเล อันดามันมีฐานะเป็นอำเภอในรัฐเคดาห์ ของมาเลเซีย, ลังกาวิ ตั้งอยู่ในตอนเหนือของช่องแคบมะละกา และ ประมาณ 30 กิโลเมตรห่างจากชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของแหลมมาเลเซีย เหนือของมาเลเซียตะวันตกประมาณ 30 กิโลเมตรจาก Kuala ประจักษ์วังและ 51 กิโลเมตรจาก Kuala Kedah, อยู่ระหว่างละติจูดที่ 06 - 19'N และ ลองจิจูดที่ 99 o 50'E. เกาะลังกาวิครอบคลุมพื้นที่ 32,848 ไร่ ประกอบด้วยกลุ่มของ 99 เกาะ ภายในเกาะแบ่ง ออกเป็น 6 อำเภอคือ Mukim Kuah, Padang Matsirat, Ayer Hangat, Bohor, Uluมะละกา หมู่เกาะที่มีที่ดินรวม 47,848 ไร่โดยพื้นที่เกาะหลักมี 32,000 ไร่มีความยาวในพื้นที่ของเกาะ 25 กิโลเมตรจากเหนือจรดใต้ มีพื้นที่ สูงสุด 890 เมตร. ปัจจุบันลังกาวิประกอบไปด้วยหมู่เกาะ 99 เกาะจากเดิม 104 เกาะ เพราะบางเกาะถูกน้ำท่วมจม หายไป มีพื้นที่ 470 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 50,000 เอเคอร์ ที่นี้มีภูเขาสำคัญอยู่ 3 ลูกทอดตัวไปทางด้าน ตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะคือ ภูเขา มะจิงจิง, ภูเขา ซาบา และภูเขา ลายาพื้นที่ชายฝั่งทะเลส่วนใหญ่มีจะถูกปกคลุม ด้วยดินซึ่งถูกน้ำพัดพามาจากที่สองฟากแม่น้ำกระจายกับสันหินปูน เกาะลังกาวิมีความอุดมสมบูรณ์ มีป่าเขียวชอุ่ม มีหินและถ้ำที่น่าสนใจหลายแห่ง (Ministry of Tourism Malaysia, 2008:4)

1.2. ลักษณะทางสังคมเศรษฐกิจ

ประชากรส่วนใหญ่ของเกาะลังกาวิเป็นชาวมลายู โดยมีประชากรอีกหลายเชื้อชาติอาศัยอยู่ คือจีน อินเดีย และประชากรเชื้อสายไทย ประชากรในเกาะจะประกอบอาชีพหลากหลาย คือด้านเกษตรกรรม ได้แก่การ เพาะปลูก การปศุสัตว์ การประมง พืชที่ทำการเพาะปลูก ได้แก่ ข้าว ปาล์มน้ำมัน ยางพารา มะพร้าว โกโก้ ผัก ผลไม้ต่างๆ กานพลู ลูกจันทน์ และอื่นๆ แต่ด้วยข้อ จำกัดของพื้นที่ และการขาดแคลนแรงงาน/ทักษะด้าน การเกษตร จึงทำให้ผลผลิตไม่พอ ต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าเกษตรและแรงงานจากภายนอก ซึ่งรัฐบาลจึง พยายามเร่งพัฒนาพื้นที่ให้เป็นเมืองท่าสำคัญ และลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

ตั้งแต่เดือน มกราคมปี 1987 รัฐบาลกลางประกาศ นโยบาย Langkawi - free port และในปี 1990, มีการพัฒนาตามแผน Langkawi Development Authority (LDA:ลดา) คอมเพล็กซ์อุตสาหกรรมจัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวเกาะ เช่นเดียวกับการปรับปรุง สภาพเศรษฐกิจและสังคมของคนในท้องถิ่น ที่เคยมีพื้นฐานทางเกษตรกรรมและ ประมง จนทำให้เมืองหลักอย่าง Kuah กลายมาเป็นย่านการค้าและย่านที่มั่งคั่งในทางธุรกิจ(Official Kedah State Government,2010:24)

ปัจจุบันลังกาไวอยู่ภายใต้การปกครองของมุขมนตรีแห่งรัฐเคดาห์ คนปัจจุบันคือ YAB Dato' Seri Hj. Syed Razak Bin Syed Zain Barakbah โดยมีสุลต่านAbdul Halim เป็นประมุขของรัฐ

ปีนังและลังกาไวนับเป็นพื้นที่สำคัญของมาเลเซียด้วยการที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนาน การมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ยอมทำให้ทั้งปีนังและลังกาไวมีทรัพยากรท่องเที่ยวหลายแห่งเป็นที่รู้จักและเฟื่องฟูไปด้วยศิลปวัฒนธรรม ที่เป็นเอกลักษณ์โดยเฉพาะความหลากหลายในแง่มุมต่างๆ การมีศักยภาพในเรื่องของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทำให้รัฐบาลท้องถิ่นพยายามพัฒนา การท่องเที่ยวเพื่อผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาต่างๆในระดับท้องถิ่นและระดับชาติได้ โดยรัฐบาลแห่งชาติเองก็ให้การสนับสนุนเพื่อเป็นไปตามแนวทางของแผนวิสัยทัศน์ 2020 ที่เน้นการนำไปสู่ประเทศพัฒนาต่อไป

บทที่ 3

การพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิตามนโยบายวิสัยทัศน์ 2020

บทบัญญัติหนึ่งในรัฐธรรมนูญมาเลเซียได้ระบุให้รัฐบาลพยายามลดเงื่อนไขความแตกต่าง ด้านเชื้อชาติ เศรษฐกิจและสังคมให้ลดน้อยลงหรือหมดไป โดยมุ่งเน้นการพัฒนาเพื่อลดปัญหาความยากจนของชาวมาเลเซียทุกกลุ่ม โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม ดังนั้นจึงนำไปสู่แนวคิดของวิสัยทัศน์ 2020 ที่มีสาระสำคัญคือ มุ่งสร้างเอกภาพของชาติและการปกครองกันเป็นสังคม ในด้านเศรษฐกิจ ในด้านความยุติธรรมทางสังคม ความมั่นคงทางการเมือง ระบบรัฐบาล คุณภาพชีวิต ค่านิยมทางสังคมและทางจิตใจ ความภูมิใจและความมั่นใจในชาติเมื่อถึงปี ค.ศ. 2020 ในเนื้อหาบทนี้จะได้นำเสนอถึงการพัฒนาพื้นที่รัฐปีนังและเกาะลังกาวิ ภายใต้ นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียทุ่มเทในการพัฒนาให้เป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญของประเทศภายใต้ทุนทางวัฒนธรรม ชื่อเสียงและรากฐานทางเศรษฐกิจที่มั่นคงของรัฐปีนังและสภาพภูมิประเทศที่สวยงามเหมาะแก่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวของลังกาวิ ซึ่งงานวิจัยได้เลือกเป็นพื้นที่ของการศึกษาเชิงลึกในครั้งนี้

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020

การดำเนินงานพัฒนาเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมมาเลเซียภายใต้กรอบวิสัยทัศน์ 2020 (VISION 2020) เริ่มต้นขึ้นโดยรัฐบาล ดร.มหาธีร์ โมฮัมหมัด แต่งตั้งคณะที่ปรึกษาขึ้นมาทำการวางแผนกลยุทธ์ของการพัฒนาประเทศในปี คศ 1989 โดยเรียกว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจแห่งชาติ (National Economic Consultative Council – Necc) สภานี้ได้รับข้อเสนอต่อรัฐบาลเพื่อเป็นแนวทางการวางนโยบายพัฒนาประเทศ ซึ่งข้อเสนอส่วนใหญ่ได้รับการบรรจุไว้ในแผนทัศน์โดยสังเขปฉบับที่ 2 ค.ศ. 1991-2000 (Second Outline Perspective Plan – oop 2) และในแผนการพัฒนามาเลเซีย ฉบับที่ 6 ค.ศ. 1994 – 1995 (The Sixth Malaysia Plan) โดยกำหนดยุทธศาสตร์ของการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง ประเทศให้ก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์ในค.ศ. 2020 และรัฐจะดำเนินการตามนโยบายการพัฒนาแห่งชาติ (National Development Policy – NDP) ที่ตั้งขึ้นมาในกลางปี ค.ศ. 1991 โดยอาศัยหลักความคิด 2 ประการคือ การกำจัดความยากจนโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ และการปรับโครงสร้างของสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาการเอาเชื้อชาติไปสัมพันธ์กับหน้าที่และกิจกรรมเศรษฐกิจในการสร้าง “ เอกภาพของชาติ ” จนกว่าจะบรรลุผลในการแก้ปัญหา ในขณะที่แผนวิสัยทัศน์ 2020 ซึ่งเป็นแผนระยะยาว 30 ปี นั้นจะต้องดำเนินต่อไปจนเสร็จสมบูรณ์ ในปี ค.ศ. 2020 (รุ่งทิวา นาคอุไร, 2545: 83-84)

การพัฒนาประเทศตามนโยบายการพัฒนาแห่งชาติ (NDP) อันเป็นส่วนหนึ่งของเค้าร่างแผนทัศน์ฉบับที่ 2 (OOP2) และนโยบายต่อเนื่องจากนโยบายเศรษฐกิจใหม่ของมาเลเซีย (NEP) มีเป้าหมายสำคัญคือ การกำจัดความยากจน และลดความยากจนในพื้นที่ต่างๆ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ การอนุญาตให้เอกชนมีส่วนร่วมในโครงสร้างเศรษฐกิจการเพิ่มการมีส่วนร่วมของภูมิบุตรในทางเศรษฐกิจโดยเน้นในเชิงพาณิชย์และ

อุตสาหกรรมชุมชน ซึ่งความพยายามพัฒนาประเทศให้มีความมั่นคงจะเป็นกระบวนการที่ทำโดยรัฐบาลอย่างต่อเนื่องคือหลังจาก OOP2 สิ้นสุดในปี 2000 รัฐบาลจะเสนอแผนระยะยาวใหม่ที่เรียกว่า National VISION Policy เพื่อพัฒนาประเทศให้บรรลุ VISION 2020 ที่เน้นเกี่ยวกับการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีในการใช้ข้อมูลสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเน้นการพัฒนาให้ทุกภาคส่วนอันหมายความว่า จะนำความเจริญให้ทุกภาคส่วนของสังคมชั้น หรือผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เพื่อสร้างสังคมมาเลเซียอย่างยั่งยืนตามหลักการดังนี้

1. เพื่อสร้างชาติที่ยั่งยืน โดยรัฐบาลมุ่งให้ประชาชนมีความสามัคคีและรักชาติ รัฐจะเร่งปรับปรุงคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจทุกภาคส่วน
2. เพื่อสร้างสังคมที่เป็นธรรมโดยการกำจัดความยากจนและลดความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์
3. เพื่อสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยเสริมสร้างศักยภาพขององค์กรในภาคการบิน และการจัดการเศรษฐกิจมหภาค
4. เพื่อพัฒนาความรู้ทางเศรษฐกิจตามขั้นตอนเชิงกลยุทธ์ทั้งนี้เพื่อเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและเพิ่มประสิทธิภาพความคิดระดับชาติ
5. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในแง่ความรู้ การผลิต ตามศักยภาพและความสามารถ
6. ดำเนินการพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระยะยาว

(AMARJT,1998 : P 106-108)

นโยบายการพัฒนาใหม่ (NDP) ที่มีกำหนดกลยุทธ์ตาม VISION 2020 จึงเป็นจุดเปลี่ยนของสังคมมาเลเซีย ที่นำไปสู่การใช้วิธีการใหม่ของชีวิต เป็นสังคมข้อมูลและความก้าวหน้า (Jesudason.JV. 1998 : 78) ตามวิสัยทัศน์ของประเทศในแง่ที่ว่า ประเทศมาเลเซียมุ่งพัฒนาบุคลากรให้มีศักยภาพเพื่อสร้างประเทศให้มีความก้าวหน้าอย่างสูงทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งนโยบายการพัฒนาใหม่ (NAP) ที่มีพื้นฐานมาจากการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ (NEP) ได้นำประเทศมาเลเซียประสบความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่องดังจะเห็นได้จากการเจริญเติบโตเฉลี่ยที่คงที่ของค่ามวลรวมประชาชาติ (GDP) 8 % เป็นเวลาสิบปีนับแต่ปีค.ศ.1988 (JOMO.KS., 1990 : 18) แต่บรรดาภาวการณ์นี้ยังมีปัญหาตามมาหลายอย่าง เนื่องจากการเติบโตทางเศรษฐกิจดังกล่าวไม่สอดคล้องกับการพัฒนาแรงงานมากนัก เพราะแรงงานส่วนใหญ่ยังไม่สามารถพัฒนาทักษะในการทำงานโดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีพื้นฐาน ซึ่งวิกฤติดังกล่าวมีผลทำให้แรงงานต่างชาติในภาคการรับจ้างบางงานเติบโตขึ้น ซึ่งการก้าวกระโดดของระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับศักยภาพของแรงงานได้ทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในบางส่วนค่อนข้างมาก (R.HAMSAWI , 2003 : 75) แต่อย่างไรก็ตามภายใต้การพัฒนามาเลเซียตามนโยบายวิสัยทัศน์แห่งชาติ (NVP) 2020 ก็สามารถทำให้มาเลเซียลดระดับความยากจนของประชากรลงได้ จาก 16.5 % ใน 1990 7.5 % ในปี1999

การพัฒนาใหม่ภายใต้วิสัยทัศน์แห่งชาติ 2020 ยังทำให้มาเลเซียได้กลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ของเอเชียพร้อมกับไต้หวัน เกาหลี สิงคโปร์ และยังเป็นประเทศที่มี GDP มีอัตราการเจริญเติบโต

เฉลี่ยถึง 9.6 % (MALAYSIA : COUNTRY REPORT , 2003 : 5) ซึ่งเท่ากับว่ารัฐประสบความสำเร็จในการใช้
วิสัยทัศน์ 2020 ในการผลักดันให้มาเลเซียเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างสมบูรณ์ (รุ่งทิวา นาคอุไร , 2545 : 87)

หัวใจหลักของการพัฒนาตามแนวทาง วิสัยทัศน์ 2020 ก็คือต้องเร่งสร้างมโนทัศน์ให้ออกมาเป็นรูปธรรม
ในการพัฒนาประเทศสู่ความเป็นประเทศพัฒนาแล้วทุกด้าน ดังนั้นจึงมีหลายโครงการถูกสรรค์สร้างขึ้นโดย
มีเป้าหมายมุ่งไปที่การพัฒนาตนเองให้เป็นประเทศอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการผลิตเพิ่ม
มากขึ้นเพื่อแข่งขันกับประเทศอื่นๆ (รุ่งทิวา นาคอุไร , 2545 : 92) รัฐบาลจึงได้ทบทวนเงื่อนไขการให้สิทธิพิเศษ
แก่นักลงทุนทั้งในและนอกประเทศเพิ่มขึ้น มีการส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมหลักที่ต้องใช้เงินลงทุนมากๆ
และใช้เทคโนโลยีสูง มีการเร่งดำเนินการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเพื่อสร้างประสิทธิภาพให้กับระบบเศรษฐกิจและเปิด
เสรีให้เอกชนเข้ามาลงแข่งขันในธุรกิจคมนาคม อุตสาหกรรมพลังงานเพื่อให้เกิดการเจริญเติบโตอย่างแข็งแกร่ง
และวางแผนการเจริญเติบโตในอนาคตไปสู่การยกระดับภาคธุรกิจไปสู่ระดับภาคพื้นทวีปอันเป็นผลทำให้ภาค
ธุรกิจปรับตัวด้วย (ชปา จิตต์ประทุม , 2542 : 1)

ในส่วนของการปรับโครงสร้างให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาประเทศซึ่งรัฐเห็นว่าเป็นการ
ลดภาระของรัฐบาลนั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นโครงการเกี่ยวกับสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน ซึ่งมักเป็นโครงการใหญ่ใช้
เงินจำนวนมาก เช่น ในปีค.ศ. 1992 รัฐบาลเปิดโอกาสให้เอกชนมาจัดตั้งท่าเรือเสรีคือท่าเรือเคมะกัน กับท่าเรือ
ควนตัน บนชายฝั่งตะวันออก (รุ่งทิวา นาคอุไร , 2545 : 94) นอกจากนั้นรัฐบาลยังได้ให้วิสัยทัศน์อย่างชัดเจนเพื่อ
มาตรฐานของอุตสาหกรรมโดยเร่งปรับปรุงเทคโนโลยีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการผลิต
เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ มุ่งเน้นการพัฒนาการศึกษาและความสัมพันธ์กับรัฐบาล โดยจะพัฒนาโรงเรียน
PREEMPLOYMENT ฝึกอบรมพนักงานที่มีจริยธรรมในการทำงานและจงรักภักดีต่อบริษัทและประเทศ (
IDRUS D DURRISHAH , 2003 : 127)

นอกจากนี้รัฐบาลกลางยังเข้าไปควบคุมกิจกรรมบางอย่างภาคเอกชนเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนเป็น
หลักโดยเฉพาะผลประโยชน์ทางธุรกิจบรรดา บริษัทของข้ามชาติสถานการณ์เช่นนี้ นี้สะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้ม
ระยะยาวที่รองรับความต้องการของนักลงทุนต่างชาติ แต่ก็มีมาตรการหลายอย่างเพื่อให้มั่นใจในการแข่งขัน
ระหว่างประเทศของบริษัทเงินทุนต่างประเทศ ในขณะที่ความต้องการรักษาผลประโยชน์ของประเทศควบคู่กับ
การดึงเงินต่างชาติ รัฐบาลก็มีมาตรการอีกหลายอย่าง เว้น ถ้าเลือกที่จะหากิจกรรมการผลิตในพื้นที่อนุภูมิภาคของ
มาเลเซีย อาทิ ปีนัง Selangor และ Johore Bahru โครงการลงทุนจะได้รับการอนุมัติในระดับกลางโดย Malaysian
Industrial Development Authority (ไม้ด้า) โดยการวางแผนการดำเนินงานและการบริหารจัดการภายในเขต
การค้าเสรีและนิคมอุตสาหกรรมเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่รัฐในท้องถิ่น (Singh, 1992, p. 101)

รัฐบาลมาเลเซียยังวางแผนที่จะสนับสนุนให้ บริษัท เอกชนขนาดใหญ่เพื่อสร้างวิทยาลัยเทคนิคโพลี
เทคนิคและทักษะการศูนย์พัฒนาและสนับสนุนพนักงานเป็นผู้เข้าร่วมโดยได้รับ สิทธิประโยชน์ทางภาษีต่างๆ
มากมาย นอกจากนี้ในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ได้มีการจัดตั้งกองทุนที่เริ่มดำเนินการในมกราคม 1993
โครงการนี้รัฐบาลกลางให้การสนับสนุนการฝึกอบรมในภาคการผลิตหลายด้าน มีบริษัท มีกว่า 50 เข้าร่วม โดย
พนักงานที่ได้รับการฝึกอบรม ต่างพอใจ โดยเฉพาะบริษัทใหญ่ๆ เช่น ในปีนัง บริษัทอุตสาหกรรมชั้นนำอาทิ

Penang Skills Development Center (PSDC) มีพนักงานกว่า 5,000 คนเข้าอบรมใน 370 หลักสูตรระยะสั้น นับตั้งแต่ก่อตั้งขึ้นในปี 1989 ส่วนบริษัท Penang Development Corporation (PDC) ก็ใช้การฝึกอบรมเป็นกลยุทธ์สำคัญในการพัฒนาพนักงาน เช่นเดียวกับพนักงานในบริษัทข้ามชาติที่สำคัญในป็นัง ที่หลายบริษัทให้ความสำคัญกับเรื่องนี้

ในช่วงที่เศรษฐกิจได้ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลก็เริ่มมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นคือการขาดแคลนแรงงาน และปัญหาการเพิ่มระดับค่าจ้าง โดยเรื่องนี้ถูกเปิดเผยเมื่อองค์กรแรงงานท้องถิ่นกำหนดค่าตอบแทนตามการเคลื่อนไหวสหภาพแรงงาน ที่พวกเขาเห็นว่า การปรับปรุงทั่วไปของค่าจ้างและสภาพการทำงานเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อกระตุ้นสรวงแรงงานเพื่อป้อนตลาดแรงงานและเพื่อให้เกิดการจ้างงานแบบมีเสถียรภาพมากขึ้นซึ่งจะเอื้อต่อการยกระดับของทักษะ และมาตรฐานสวัสดิการจะดีขึ้นเป็นกำลังซื้อจริงจับกับแนวโน้มเงินเฟ้อ สภาพยืนยันว่าในขณะที่เศรษฐกิจมีการเจริญเติบโตขึ้นผลประโยชน์จะกระจายอย่างสม่ำเสมอและช่องว่างรายได้ระหว่างกลุ่มต่างๆ ก็จะไม่เหลื่อมล้ำมากนัก นอกจากนี้อัตรา ค่าจ้างที่เคยแตกต่างกันในแต่ละภูมิภาค สภาพตั้งใจที่จะกำหนดโดยผ่านการเจรจาต่อรองกับรัฐ ค่าจ้างขั้นต่ำจะสร้างแรงจูงใจมากขึ้นสำหรับการเปลี่ยนแปลงเพื่อการลงทุนมากและกระตุ้นส่วนใหญ่ของสำรองแรงงาน (เฉพาะผู้หญิง) เพื่อลดการนำเข้าแรงงานต่างชาติที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น ในขณะที่ภาคการผลิตที่จะทำให้เกิดปัญหาสังคมในระยะยาวก็จะแก้โดย พังพาแรงงานต่างด้าวค่าจ้างให้ต่ำลงโดยใช้นโยบายการแก้ไขเขตแดนที่นำเข้าแรงงาน และกำหนดให้ปรับเปลี่ยนองค์ประกอบและสิทธิประโยชน์ทางภาษี สำหรับอุตสาหกรรมที่เลือกควรจะดำเนินการ

กล่าวโดยสรุปมาเลเซียมีโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีความสามารถการผลิตและประโยชน์จากการค้าที่ได้การพัฒนาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่การใช้นโยบาย NEP และNDP ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวได้ดำเนินต่อเนื่องมาสู่ นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ที่มีเป้าหมายจะเพิ่มการลงทุนในประเทศต่อพร้อมๆ กับกระจายฐานเศรษฐกิจต่อการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมล่วงหน้าและเพื่อดำเนินการต่อเพื่อพัฒนาการศึกษา การฝึกอบรมและศูนย์เทคโนโลยี ตาม 7 แผนพัฒนาของประเทศที่สนับสนุนเป้าหมายของ VISION 2020 คือมาเลเซียจะเร่งพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเทคโนโลยีชีวภาพอิเล็กทรอนิกส์ไมโครอิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีทรัพยากรเทคโนโลยีโทรคมนาคมอวกาศป้องกันและเทคโนโลยีวัสดุ รัฐบาลสนับสนุนการศึกษาเพิ่มขึ้นสถาบันเทคนิคการโทรคมนาคมขนส่งมวลชน โดยมีเป้าหมายภาคการผลิตของการเติบโต 10.5% ต่อปีและมีส่วน 37.2% เป็น GDP และบัญชีสำหรับ 82% ของรายได้การส่งออกทั้งหมด (Cheah Boonkheng, 2002:43-45)

วิสัยทัศน์ 2020 กับการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิ

วิสัยทัศน์ 2020 มีการกำหนดแผนพัฒนาทุกภาคส่วนของประเทศโดยในส่วนของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 9 ของมาเลเซียที่เรียกว่า ไนน์ เอ็มพี (9MP : THE NINTH MALAYSIA PLAN) ก็ได้มีการกำหนดพื้นที่การพัฒนาทางตอนเหนือของประเทศ ภายใต้ชื่อแผนแม่บท (Northern Corridor Economic Region-NCER) ซึ่งโครงการนี้รัฐบาลได้ใช้งบประมาณเบื้องต้นถึง 100,000 ล้านริงกิต ในการพัฒนาพื้นที่รัฐปะลิส เคดาห์ ปีนัง และตอนเหนือรัฐปะโร โดยมีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมการขยายตัวทางเศรษฐกิจในพื้นที่ซึ่งเคยพึ่งพา

อยู่กับการเกษตรกรรมเป็นหลักและมีรายได้เฉลี่ยของประชากรค่อนข้างต่ำยกเว้นปีนังซึ่งเป็นศูนย์กลางการผลิตและอิเล็กทรอนิกส์ (Funston , John , 2001 :201)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 9 (NCER) ยังเป็นก้าวสำคัญที่จะเชื่อมต่อไปยังแผนพัฒนาด้านอื่นๆของประเทศ เช่น ระเบียงเศรษฐกิจซาบะห์-ซาราวัก (SABAH AND SARAWAK CORRIDOR) อิสเทิร์นคอริดอร์ (EASTERN CORRIDOR) ทางตะวันออกของประเทศ เขตเศรษฐกิจใหม่ทางตอนใต้สุดที่เรียกว่าเขตไอดีอาร์ (ISKANDAR DEVELOPMENT REGION – IDR) ที่อยู่ในรัฐยะโฮร์ โดยรัฐบาลมอบหมายบริษัท ไซมิคาร์นี ซึ่งเป็นกลุ่มธุรกิจใหญ่ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ร่วมวางแผนแม่บท NCER และเป็นแกนหลักให้ภาคเอกชนรายอื่นๆเข้าร่วมลงทุนในโครงการต่างๆภายใต้แผนที่ร่นระยะเวลาถึง 10 ปี (2007-2017) โดยการพัฒนาจะมุ่งเป้าไปที่ 3 ภาคอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมการผลิต และอุตสาหกรรมบริการ โดยมีการสร้างด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานรองรับ พร้อมๆกับการพัฒนาด้านบุคลากร โครงสร้างด้านกฎหมาย และกฎระเบียบต่างๆตลอดจนมาตรการจูงใจด้านภาษีเพื่อดึงนักลงทุนเข้าสู่พื้นที่ (SEEMM.VATKIOTIS HURRA THE LAST , 2003 : 11)

ในการดำเนินนโยบายการพัฒนานั้นที่รัฐทางตอนเหนือ (NCEC) ได้รับการสานต่ออย่างต่อเนื่องจากรัฐบาลแต่ละยุคสมัยคือไม่ว่ารัฐบาลใดขึ้นมามีการบริหารประเทศก็จะดำเนินตามทิศทางนี้ซึ่งการพัฒนาทางตอนเหนือดังกล่าวก็ย่อมทำให้ทิศทางการพัฒนาของรัฐบาลระดับรัฐและหน่วยการปกครองท้องถิ่นดำเนินนโยบายตามแผน NVP , NDP ที่มีเป้าหมายพัฒนาประเทศไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้วตามแนวทาง VISION 2020 ซึ่งการพัฒนาในที่นี้ย่อมรวมไปถึงรัฐปีนัง และเกาะลังกาวิของรัฐบาลเคดาห์ไปด้วย

การพัฒนารัฐปีนัง

ปีนังเป็นรัฐที่เล็กที่สุดในมาเลเซียมีเศรษฐกิจอยู่บนพื้นฐานของการผลิตในภาคอุตสาหกรรม มีประชากรประมาณ 1.4 ล้านคนประกอบด้วยหลายเชื้อชาติส่วนใหญ่เป็นชาวจีนร้อยละ 43.04 ชาวมาเลย์ 41.23 ชาวอินเดียร้อยละ 10.01 เชื้อสายอื่นร้อยละ 5.32 ชาวต่างชาติร้อยละ 0.42 มีเมืองหลวงคือ จอร์จทาวน์ ซึ่งมีการบริหารท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาลนคร (COUNCIL OF GEORGETOWN) ปีนังมีเมืองสำคัญๆเช่น BAYANLEPS ซึ่งเป็นที่ตั้งของสนามบินนานาชาติส่วนการบริหารปีนังอยู่ภายใต้หน่วยงานที่เรียกว่ารัฐบาลของรัฐปีนัง (MAJLIS PERBANDRAM-MPPP) ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่จอร์จทาวน์รับบาลของรัฐรับผิดชอบในการบริหารด้านต่างๆที่รวมไปถึงกิจกรรมการลงทุนของรัฐมีหน่วยงานเกี่ยวกับงานพัฒนารัฐปีนัง (DEVELOPMENT CORPORATION-PDC)

สำหรับยุทธศาสตร์การพัฒนารัฐปีนังนั้นรัฐบาลแห่งรัฐปีนังกำหนดให้สอดคล้องกับแผนงานหลักของรัฐบาลกลางมาเลเซียซึ่งมีเป้าหมายระยะยาวเพื่อการพัฒนาประเทศไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมภายในปี ค.ศ. 2010 โดยมีแนวทางหลักคือส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและมีมูลค่าเพิ่ม การส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลาง (SMEs) การให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการวิจัยพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของกิจการและผลิตภัณฑ์ โดยในช่วงเวลาที่ผ่านมารัฐบาลแห่งรัฐปีนังได้ดำเนินการตามยุทธศาสตร์การพัฒนารัฐฉบับที่ 2 สำหรับระยะ 10 ปี (2000 – 2010) โดยมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่องเพื่อ

ดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติพร้อมกับการพัฒนาทั้งภาครัฐและเอกชนไปพร้อมๆกัน มีการผลักดันโครงการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างพร้อมมูลทั้งในด้านการขนส่ง การโทรคมนาคม สื่อสารอินเทอร์เน็ตสมัยให้กับธุรกิจที่เข้ามาลงทุนในปีนี้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด (LENG KIM GOH , 1994 : 3) ซึ่งนโยบายของรัฐปีนี้งที่เน้นการส่งเสริมธุรกิจทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ของผู้ประกอบการท้องถิ่น ในการจำหน่ายวัตถุดิบต่างๆ ป้อนโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมที่มีความต้องการ นับเป็นช่องทางการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี อีกทั้งการมีโรงงานอุตสาหกรรมเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากได้ ทำให้มีการขยายตัวของการว่าจ้างแรงงาน ทำให้รัฐปีนี้งมีอัตราการว่างงานในระดับต่ำ นอกจากนี้ด้วยการการปกครองแบบสหพันธรัฐยังทำให้รัฐปีนี้งสามารถนำแนวนโยบายที่รัฐกลางวางไว้เป็นหลักนำไปสู่ความสำเร็จก้าวหน้าของรัฐปีนี้งได้อย่างเต็มที่และเป็นไปได้ตามความต้องการของชุมชนอย่างแท้จริง

จุดมุ่งหมายอย่างหนึ่งของนโยบายวิชั่น 2020 ก็คือการลดช่องว่างของรายได้เพื่อความเป็นเอกภาพนั้น รัฐบาลปีนี้งก็ให้ความสำคัญไม่น้อยแม้ว่าปีนี้งเศรษฐกิจปีนี้งจะขึ้นอยู่กับอุตสาหกรรมแต่ส่วนภาคเกษตรกรรมเป็นหนึ่งในอาชีพหลักของประชากรรัฐก็ให้ความสำคัญไม่น้อย ไปกว่าภาคการผลิต โดยภาคเกษตรกรรมของรัฐปีนี้งที่ ประกอบด้วย การเพาะปลูก การปศุสัตว์ การประมงนั้น ถึงแม้ว่ารัฐปีนี้งจะมีจุดอ่อนในด้านความจำกัดของพื้นที่ และการขาดแคลนแรงงาน/ทักษะด้านการเกษตร ทำให้ผลผลิตน้อยต้องพึ่งพาการนำเข้าสินค้าเกษตรและแรงงานจากต่างประเทศ อย่างไรก็ตามแม้ผลผลิตทางการเกษตรมีไม่มากนัก แต่รัฐก็ให้การส่งเสริมเพราะเป็นรายได้หลักของชาวชนบทที่ต้องทำ การเกษตรหาเลี้ยงชีพ รัฐได้ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้กรรมวิธีและเครื่องมือที่ทันสมัยในการเพาะปลูก ตลอดจนให้ใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์สูงสุด และเนื่องจากระบบเศรษฐกิจปีนี้งเน้นการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก ผลผลิตในประเทศส่วนใหญ่นำไปใช้เพื่อการส่งออกมากกว่าการบริโภคในประเทศ จึงทำให้ยังต้องมีการนำเข้าสินค้าทุกประเภทในอัตราที่สูง

ในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์นั้นปี.ศ.1992 ได้มีการก่อตั้ง Penang Skills Development Center (PSDC) ขึ้น เพื่อเป็นสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน มีหลักสูตรอบรมและฝึกฝนด้านเทคนิควิชาชีพในด้าน ต่างๆ ซึ่งเป็นที่ต้องการของภาคการผลิตในปีนี้ง เป็นการผลิตบุคลากรป้อนสู่โรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ที่ผ่านมา การดำเนินการของสถาบันฯเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและได้รับเกียรติบัตรยกย่องมากมายในการทำประโยชน์และสร้างความเจริญให้กับปีนี้ง ทางการรัฐปีนี้งรวมทั้งบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนต่างให้การสนับสนุนกิจการของสถาบันฯ อย่างเต็มที่ทั้งในด้านเงินสนับสนุนและความรู้ความชำนาญ อีกทั้งรัฐยังได้ขอความร่วมมือจากมหาวิทยาลัยและสถาบันเพื่อการศึกษาวิจัยและพัฒนาต่างๆในรัฐปีนี้ง เช่น Universiti Institut Teknologi MARA, Universiti Sains Malaysia (USM), Japan-Malaysia Technical Institute ให้มีการจัดหลักสูตร/ โครงการวิจัยที่มีเนื้อหา ความรู้ที่ส่งเสริมและรองรับต่อความต้องการในตลาดแรงงานของปีนี้ง ซึ่งมีผลทำให้นักศึกษาที่จบการศึกษามีงานรองรับทันที อัตราการว่างงานอยู่ในอัตราที่ต่ำลง

ในส่วนของบริษัทต่างชาติที่จะเข้ามาลงทุนนั้นรัฐบาลแห่งรัฐปีนี้งก็ให้ความสำคัญเป็นอันมาก จากการปรับโครงสร้างการพัฒนาอุตสาหกรรมในแง่การลงทุนและเสี่ยภาษีได้ดึงดูดบริษัทข้ามชาติเข้ามาหลายบริษัท โดยเข้ามาลงทุนในรูปแบบการลงทุนร่วม (JOINTVENTURE) ระหว่างชาวมาเลเซีย และบริษัทที่มีชื่อเสียงจาก

ต่างประเทศ เช่น INTEL , HAWLETT PACKARD , DELL เป็นต้น โดยใช้โรงงานที่ตั้งขึ้นในปีนั้นเป็นฐาน การผลิตในเอเชียแปซิฟิกทำการผลิตชิ้นส่วนประกอบชิ้นส่วนในอุตสาหกรรมเครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ป้อนให้กับโรงงานต่างๆในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งตลาดต่างประเทศอื่นๆ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ต่างชาติ สนใจที่จะเลือกลงทุน/ตั้งฐานการผลิตในปีนั้น คือ ต้นทุนแรงงานในการ ผลิตต่ำ ทำให้มีราคาค่าต้นทุนของสินค้าถูก นโยบายของรัฐที่ส่งเสริมการลงทุนและอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก การมีสาธารณูปโภคที่สะดวก รวดเร็วใน การส่งออกสินค้าไปต่างประเทศ ระบบการวางผังเมืองที่ได้แยกเขตที่อยู่อาศัยออกจากเขตอุตสาหกรรมอย่างเป็น สัดส่วนเพื่อการรองรับนิคมอุตสาหกรรมโดยไม่ก่อความเสียหายให้กับสภาพแวดล้อมและชีวิตความเป็นอยู่ของ ประชาชน และการมีหน่วยงานในการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาไปสู่ในระดับการจัดทำระบบโครงสร้างพื้นฐานทั้งทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขั้นสูงเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับกิจการของนักลงทุนทำให้รัฐปีนั้นสามารถแข่งขันกับ ประเทศอื่นๆ ได้เต็มที่ ซึ่งจากการที่รัฐปีนั้นเป็นรัฐซึ่งมีการลงทุนของต่างชาติจากการตั้งโรงงานผลิตต่างในนิคม อุตสาหกรรมเพื่อเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเป็นจำนวนมาก ทำให้ความต้องการสินค้าที่จะนำมาใช้ ในการผลิตย่อมมีมากตามไปด้วย ปีนั้นจึงเป็นรัฐที่มีมูลค่าการนำเข้าสู่รัฐหนึ่งของมาเลเซีย

ในส่วนของการลงทุนต่างๆเพื่อพัฒนาประเทศไปสู่ประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัยตามนโยบาย วิสัยทัศน์2020 ที่โยงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 9 (NCER) นั้นรัฐบาลปีนั้นได้ลงทุนในโครงการ ใหญ่ต่างๆ ซึ่งมีการดำเนินการไปแล้วนั้น โครงการส่วนใหญ่จะกระจุกตัวอยู่ในเกาะปีนัง โดยในการนี้รัฐบาล ปีนั้นได้ริเริ่มแผนกลยุทธ์ใหม่ๆโดยใช้ชื่อว่า “ปีนัง : ศตวรรษที่ 21 ” ซึ่งเป็นแผนกลยุทธ์ในการพัฒนาสู่สังคม อุตสาหกรรมที่เรียกว่า AMBITIOUS ที่เน้นการลงทุนด้วยเงินทุนสูงและความเข้มข้นของทักษะและมีศักยภาพใน การเชื่อมโยงอุตสาหกรรมกับประเทศที่สนับสนุน ซึ่งการลงทุนดังกล่าวจะทำให้ปีนังพัฒนาไปตามแนววิสัยทัศน์ 2020 ด้วยเป้าหมายที่เรียกว่า RESSTABLISH คือให้ปีนังเป็นศูนย์กลางภูมิภาคเพื่อการค้า การลงทุน การเงิน การ ขนส่ง การสื่อสารและการท่องเที่ยว (RIMMER , 1994 : 113) โดยโครงการต่างๆประกอบด้วย

1) การก่อสร้างสะพานปีนังแห่งที่สองมูลค่า 2,700 ล้านริงกิต (ประมาณ 28,600 ล้านบาท) โครงการนี้ ได้รับเงินกู้สนับสนุนจากธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าของประเทศจีนถึง 800 ล้านดอลลาร์สหรัฐ อัตรา ดอกเบี้ยประมาณ 3 % ระยะเวลาคืนเงินกู้ภายใน 20 ปี ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียมอบหมายบริษัทก่อสร้างของจีนคือ ไชน่า ฮาร์เบอร์ เอ็นจิเนียริง คอมพานี (CHEC) ซึ่งรับเหมางานใหญ่ในมาเลเซียมาหลายโครงการและมีความ เชี่ยวชาญในการสร้างสะพานที่มีความยาวที่สุดติดอันดับโลกมาแล้วหลายแห่ง ให้เป็นผู้ดำเนินการก่อสร้าง สะพานแห่งใหม่โดยสะพานปีนังแห่งที่สองนี้ เมื่อก่อสร้างแล้วเสร็จจะเป็นสะพานที่ยาวที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คือ 24 กิโลเมตร (สะพานปีนังแห่งแรกสร้างเมื่อปี 1986 มีความยาว 13.5 กิโลเมตร) มี 4 เลนคู่ขนานกัน ไป ช่วงกลางสะพานมีจุดแวะชมวิวกว่าว่าการก่อสร้างจะแล้วเสร็จพร้อมเปิดใช้ภายในปี 2011 โดยโครงการนี้ ได้รับการเปิดเผย โดยหนังสือพิมพ์สตาร์ของมาเลเซียที่อ้างถึงถ้อยแถลงของนายกรัฐมนตรีอับดุลละห์ ว่า โครงการก่อสร้างสะพานแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาประเทศเพื่อการส่งเสริมเศรษฐกิจ สะพานดังกล่าว จะเชื่อมต่อระหว่างเมืองบาตู มาอูง บนเกาะปีนังกับเมืองบาตู กาวัน บนคาบสมุทรมาลายู มีความยาวทั้งสิ้น 24 กิโลเมตร ใช้งบประมาณราว 3,000 ล้านริงกิต (ประมาณ 30,215 ล้านบาท) โดยการก่อสร้างสะพานแห่งนี้คาดว่าจะ

จะใช้เวลาราว 4 ปี หลังจากการก่อสร้างแล้วเสร็จเชื่อว่าจะสามารถลดความคับคั่งของการจราจรบนสะพานปีนังเดิมได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ที่ผ่านมาทางการมาเลเซียได้แถลงเปิดโครงการเมกะโปรเจกต์ออกมาอย่างต่อเนื่อง

2) โครงการของบริษัทเพนินซูลาร์ เมโทร-เวิร์คส์ ซึ่งได้รับสัมปทานการก่อสร้างถนนวงแหวนรอบนอกของเกาะปีนังได้เสนอแผนพัฒนาพื้นที่นอกชายฝั่งเกาะปีนังมูลค่าหลายพันล้านริงกิต เพื่อพัฒนาเป็นชุมชนที่อยู่อาศัยและศูนย์กลางธุรกิจที่ทันสมัย โดยจะถมที่ขึ้นเป็นเกาะห่างจากปีนังราว 800 เมตร มีพื้นที่เกาะราว 148 เฮกตาร์ เบื้องต้นเรียกว่า "ลิตเติ้ล แมนฮัตตัน" กำหนดเริ่มการก่อสร้างภายใน 3 ปีนับจากนี้ ดังที่คาดูก อับดุล ราฮิม ไชบู กรรมการผู้จัดการ เผยว่า โครงการนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนากองแหวนรอบเกาะปีนังซึ่งบริษัทกำลังจะเซ็นสัญญากับรัฐบาลปลายเดือนนี้หรือช่วงต้นเดือนสิงหาคมเป็นอย่างช้า และจะเริ่มงานก่อสร้างในเดือนเมษายนปีหน้า " นอกเหนือจากสิงคโปร์ เราต้องการให้ที่นี่ (ลิตเติ้ล แมนฮัตตัน) เป็นทางเลือกของนักธุรกิจและนักลงทุนต่างชาติที่กำลังมองหาที่พักอาศัยที่ทันสมัยและชุมชนธุรกิจการพาณิชย์ในย่านนี้

3) โครงการขยายท่าเรือปีนัง โดยโครงการท่าเรือปีนังมีงบประมาณลงทุนเบื้องต้น 1.10 ล้านล้านริงกิต การพัฒนาท่าเรือปีนังนี้เป็นแผนธุรกิจ ปี 2007-2010 เพื่อยกระดับให้เป็นท่าเรือหลัก คือ North Butterworth Container Terminal (NBCT) แบ่งโครงการออกเป็น 3 ระยะ โดย 2ระยะแรกเป็นการขยาย NBCT มีต้นทุนการดำเนินโครงการประมาณ 672 ล้านริงกิต ในระยะที่ 1 (2007-2010) จะดำเนินการขยายท่าเทียบเรือใหม่ 600 เมตร ต่อจากเดิมที่มีอยู่ 900 เมตร ทางทิศเหนือ สร้างลานวางตู้สินค้าสำหรับส่งออกเพิ่ม บริเวณด้านหลังท่าเทียบเรือ 600 เมตร ground slots : 1512 total ground slots เพื่อรองรับตู้สินค้าได้ 355,000 TEUs และสร้าง barging centre ใหม่ขนาด 177x170 เมตร ground slots : 396 total ground slots เพื่อรองรับตู้สินค้าได้ 93,000 TEUs ส่วนในระยะที่ 2 (2009-2010) จะดำเนินการสร้างลานวางตู้สินค้าใหม่ ground slots : 1908 total ground slots เพื่อรองรับตู้สินค้าได้ 448,000 TEUs โครงการพัฒนาท่าเรือนี้มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มความสามารถของท่าเรือให้มีการเคลื่อนย้ายตู้สินค้าได้มากกว่า 30 TEUs ต่อชั่วโมง และการพัฒนา North Channel Dredging (2010-2011) โดยการขุดร่องน้ำทางเหนือจากเดิมที่ลึก 11.5 เมตร ACD เป็น 14 เมตร ACD เพื่อรองรับเรือแม่

4) โครงการสร้างรถไฟรางเดี่ยว "ปีนัง โมโนเรล" มูลค่าโครงการ 1,100 ล้านริงกิต

5) โครงการตัดถนนวงแหวนรอบนอกเกาะปีนัง พร้อมก่อสร้างเครือข่ายสถานีรถไฟโดยสารแห่งใหม่ เพื่อสนองเป้าหมายปีนังเป็นศูนย์กลางธุรกิจโลจิสติกส์ในระดับภูมิภาค

6) โครงการขยายและปรับปรุงสนามบินนานาชาติรวมทั้งการก่อสร้างอาคารสำหรับสายการบินโลว์คอสต์ที่สนามบินปีนัง ซึ่งยังไม่ระบุมูลค่าโครงการ

7) การขยายตัวของภูมิภาคและระหว่างประเทศเชื่อมโยงทางอากาศเพื่อให้ผู้เข้าชมมากขึ้น NCER

8) การขยายท่าเรือคอนเทนเนอร์ปัตเตอร์

9) การขยายท่าเรือขนส่งชายฝั่งบริการเรือข้ามฟาก เพื่อเชื่อมโยงกับท่าเรือภูมิภาคใน สุมาตรา ภูเก็ต และพม่า

10) สถานีขนส่ง Terminal Integrated ใน Kulim

11) รถไฟสามจาก Ipoh เพื่อไป Sungai Petani Kota Bharu rail link - Jeli - Butterworth

12) โครงการน้ำจืดเชิงพาณิชย์ในสถานีรถไฟปาดังเบซาร์

นอกเหนือจากโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียยังมุ่งพัฒนา ปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่เอื้อประโยชน์ต่อการลงทุนทางธุรกิจรวมทั้งการจัดหาเงินทุนและสนใจในการลงทุน การรับรองมาตรฐานสากลในผลิตภัณฑ์ การสร้างทรัพยากรมนุษย์ การปรับปรุงการจัดส่งสาธารณะในระดับภาค ส่วนนักลงทุนก็จะได้รับผลประโยชน์จากความมั่นคงและการสนับสนุนของรัฐบาลในทุกระดับ ดังคำกล่าวของ Vincent Tan มหาเศรษฐีมาเลเซียเชื้อสายจีนเจ้าของกลุ่มทุนเบอร์จายา(Berjaya Group)ที่ให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่งไว้ว่า

“...นี่คือเวลาที่น่าตื่นเต้นแน่นอน ในความเป็นจริงไม่เคยมีเวลาใดดีกว่านี้ในการลงทุนในมาเลเซีย”

เช่นเดียวกับ Mr.Chan Kwai Yin (2009)เจ้าของกิจการ โลจิสติกส์ขนาดใหญ่ในบัตเตอร์เวิร์ด ที่ได้ให้ข้อมูลไว้ว่า

“...เมื่อรัฐบาลมีนโยบายในการพัฒนาและสนับสนุนการลงทุนขนาดนี้ เราจะมัวรออะไรอีกละถ้ามัวแต่ลังเล ไม่กล้าตัดสินใจ โอกาสก็จะหายไปด้วย ธุรกิจผมก็เติบโตมาได้จากช่วงเวลานี้ ขอู้เงินจากธนาคารก็ได้ถือเป็นช่วงเวลาแห่งการลงทุนสำหรับชาวมาเลเซียจริงๆ”

การพัฒนาเกาะลังกาวิ

การพัฒนาเกาะลังกาวิตามนโยบายวิสัยทัศน์2020 จะสอดคล้องกับนโยบาย และแผนการพัฒนาของรัฐบาลแห่งรัฐเคดาห์เนื่องจากลังกาวิเป็นเขตที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐเคดาห์ซึ่งการกำหนดนโยบายและแนวทางในการพัฒนาต่าง ๆ นั้นต้องสอดคล้องกับแผนของรัฐเคดาห์ที่กำหนดแนวทางการพัฒนาให้เป็นไปตามแนวทางของนโยบายวิสัยทัศน์2020 ของรัฐบาลกลางมาเลเซีย คือมุ่งให้ประเทศพัฒนาไปสู่ประเทศอุตสาหกรรม ดังนั้นรัฐบาลแห่งรัฐเคดาห์จึงกำหนดยุทธศาสตร์ผ่านแผนพัฒนา..ที่มุ่งให้เคดาห์เป็นรัฐที่พัฒนาไปสู่อุตสาหกรรม การผลิต โดยมีเขตอุตสาหกรรมสำคัญๆ เช่น Jelawi Light Industrial Estate, Chuping Heavy Industrial Estate ,Kuala Perlis Industrial Estate และ Pedang Besar Industrial Estate เป็นต้น นอกจากนี้รัฐบาลของเคดาห์ก็ยังให้ความสนใจกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามแผนพัฒนาประเทศของรัฐบาลกลางประกอบกับในพื้นที่รัฐเคดาห์มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายและมีศักยภาพที่จะพัฒนาได้ รัฐบาลเคดาห์จึงส่งเสริมและลงทุนในการท่องเที่ยวขนาดใหญ่ดังกล่าวดังนี้จะเห็นได้จากการชูสโลแกนการท่องเที่ยวใน Kedah ว่า คือแผ่นดินใหญ่ (Kedah – More) แห่งการค้นพบ ด้วยสถานที่ท่องเที่ยวที่รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวคือ Kedah Tree Top Walk in , Sedim, Lembah Bujang หรือโบราณคดีพิพิธภัณฑ์ Sungai Merbok, สถานที่เกิดอดีตนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด Tun Dr Mohamad ใน Alor Star เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในช่วงราว ปี ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซียเริ่มให้ความสนใจที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวขึ้นในประเทศอย่างจริงจังเพราะเชื่อว่าจะเป็นกลยุทธ์สำคัญอย่างหนึ่งในการแก้ไขความยากจนในพื้นที่ ซึ่งจะนำไปสู่การลดความแตกต่างระหว่างภูมิภาค พร้อมกับสร้างโอกาสในการทำงานและดึงดูดการลงทุนในรูปแบบรัฐและเอกชน ดังนั้นในปี 1985 รัฐบาลจึงประกาศให้มีการพัฒนาหมู่เกาะลังกาวีเพื่อเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของประเทศโดยภายหลังที่มีการประกาศให้มีการพัฒนาลังกาวีเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของประเทศโดยใช้จุดขายในเชิงความเป็นเมืองท่าปลอดภาษีนั้นทำให้นับแต่ ค.ศ. 1990 เป็นต้นมา ลังกาวีจึงเริ่มเป็นที่รู้จักและถูกจับตามองจากนักลงทุนเนื่องจากการพัฒนาอย่างรวดเร็วในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยทั้งจากภาครัฐและเอกชน Ramash Kumer เจ้าของกิจการธุรกิจดำน้ำบริเวณ Mutiara Bureau Bay ได้ให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัยว่า

“...เดิมเคยเป็นลูกจ้างของบริษัทเช่าอุปกรณ์ดำน้ำที่ซาบาห์ พอทราบข่าวว่ารัฐบาลมีนโยบายจะพัฒนาเกาะลังกาวีก็เลยสนใจเข้ามาดูสถานที่ แล้วก็ลาออกมาทำธุรกิจของตัวเอง เป็นเจ้าแรกๆของการดำน้ำในลังกาวีตั้งแต่ปี 1996 แรกๆก็ลูกค้าน้อยเพราะคนยังไม่รู้จักแต่ทางการเขาก็ประชาสัมพันธ์ให้ ตอนนี้มีเรือขายบริษัททัวร์จากเคแอล หาดใหญ่ สตูล ปันง ที่ส่งต่อลูกค้ามาให้เรา คิดว่าในอนาคตคนจะรู้จักลังกาวีมากขึ้น เพราะตอนนี้ความเจริญก็เข้ามาอย่างมากแล้ว”

หลังจากประกาศแผนการพัฒนาลังกาวีแล้ว กลุ่มพัฒนาท้องถิ่น (Promet BHD) ก็ได้มีการลงนามให้นักลงทุนทั้งในและนอกประเทศ เข้ามาพัฒนาโรงแรมทั้งหมด 70 โรงแรม ที่มีห้องพักกว่า 2,000 ห้อง และยังมี การเสนอโครงการใหญ่อีกหลายโครงการแต่ก็ยุติไปเนื่องจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในช่วงระหว่างปี ค.ศ.1997-1998 จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1999 รัฐบาลก็ได้เร่งกลับมาพัฒนาลังกาวีครั้งใหญ่อีก โดยรัฐบาลมาเลเซียได้พยายามสนับสนุนในการเปลี่ยนฐานเศรษฐกิจของลังกาวีจากภาคการเกษตรและประมงพื้นบ้าน มาเป็นแหล่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สำคัญท่ามกลางการขยายตัวของกระแสการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ โดยชูจุดเด่นของการท่องเที่ยวลังกาวีว่า เป็นเมืองท่าปลอดภาษี มีธรรมชาติที่สวยงามและปลอดภัย อย่างไรก็ตามแม้ว่าการพัฒนาจะส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวิถีชีวิตของผู้คนแต่คนท้องถิ่นก็มีความกังวลใจในช่วงแรกของความเจริญที่เข้ามาในลังกาวี ดังเช่น Sha'fik Sallehuddin ชาวประมงพื้นบ้านซึ่งอาศัยอยู่ในลังกาวี ได้กล่าวไว้ว่า

“...เมื่อก่อนลังกาวีเป็นเกาะเล็กๆที่เงียบมาก มีคนอยู่ไม่กี่คน เขาบอกว่าเป็นเกาะต้องคำสาป แต่ผมว่าน่าอยู่นะ เป็นหมู่บ้านชาวประมง ไม่มีโจรขโมย แม้ว่าจะไม่เจริญแต่ผู้คนก็อยู่ได้อย่างมีความสุข แต่ในช่วงสิบกว่าปีมานี้ตั้งแต่ท่านมหาเดร์ อยากจะพัฒนาเกาะลังกาวีความเจริญก็เข้ามา นักท่องเที่ยวก็เข้ามา ในอนาคตไม่รู้จะเป็นยังไงบ้าง”

เมื่อรัฐบาลได้กำหนดนโยบายในการพัฒนาลังกาวิเป็นเมืองท่องเที่ยวอย่างชัดเจนแล้วได้มีการเพิ่มงบประมาณถึงร้อยละ 22.5 ในปี ค.ศ. 1999 ให้กับหน่วยงานส่งเสริมการท่องเที่ยวลังกาวิที่เรียกว่า ลดา (LDA : Langkawi Development Authority) ซึ่งเป็นองค์กรที่ตั้งโดยรัฐบาลมาเลเซีย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990 โดยในช่วงแรก LDA ยังมิได้มีบทบาทและผลในการดำเนินงานที่เด่นชัดโดยเฉพาะในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจ ต่อมาเมื่อรัฐบาลได้เร่งรัดในการพัฒนาการท่องเที่ยวลังกาวิ ตั้งแต่ปี 1999 หน่วยงานนี้จึงมีความสำคัญเพิ่มขึ้น โดยมีบทบาทเพื่อดูแลในทุกขั้นตอนของกระบวนการพัฒนาเกาะลังกาวิ โดยมีเป้าหมายคือ พัฒนาลังกาวิเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและการปรับปรุงสภาพเศรษฐกิจ และสังคมของคนท้องถิ่น โดยเป้าหมายที่สำคัญของลดา คือ

1. เพื่อกระตุ้น ส่งเสริม สิ่งอำนวยความสะดวกและดำเนินการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาค และพื้นที่ภายในลังกาวิ (Kawasan Lembaga Pembangunan Langkawi : Area with in Langkawi Development)
2. เพื่อกระตุ้น และส่งเสริมภูมิภาค Lembaga Pembangunan เป็นแหล่งท่องเที่ยว และเมืองปลอดภาษี นั่นที่ปลายทาง (Destination and Duty – Free Areas)
3. เพื่อส่งเสริม กระตุ้น สิ่งอำนวยความสะดวกและดำเนินการพัฒนาท่องเที่ยว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและที่อยู่อาศัย การเกษตร การค้าและการพัฒนาอุตสาหกรรม (Infrastructure as well as Residential, Agriculture, Industrial and Commercial Development)
4. ประสานงานและปฏิบัติการในภูมิภาค (To Co – Ordinate The Performance, In The Kawasan embaga Pembangunan Langkawi)

นอกจากนี้ LADA ยังเสนอแผนโครงสร้างต้นแบบ ที่เน้นการให้อำนาจแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ การดำเนินงานการใช้ที่ดิน อาคาร รวมทั้งการควบคุมผังเมือง เพื่อเป็นแนวทางสำคัญของการเจริญเติบโตของเกาะลังกาวิอย่างเป็นระเบียบ โดยมีการทบทวนการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และผลกระทบที่ตามมา เช่น การเสนอต้นแบบ การดำเนินการและวางแผนการพัฒนารีสอร์ท ต่างๆ ดังปรากฏในวัตถุประสงค์ในการพัฒนาของลดา (LDA : Langkawi Development Authority)

- 1) การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มเติมเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่พัก 7,500 ห้องในปี ค.ศ. 2005
- 2) การพัฒนาปรับปรุงเพิ่มเติมสถานที่ท่องเที่ยวบนเกาะเพื่อเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยว
- 3) การพัฒนาลังกาวิเป็นแสดงสินค้าสำคัญและศูนย์การประชุมและการพัฒนาที่เหมาะสมทั้งพื้นที่ในที่ดิน รวมทั้งการพัฒนาชายฝั่งกิจกรรม นันทนาการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

โดยมีแผนพัฒนา 5 ด้วยกลยุทธ์คือการผสมระหว่างน้ำภายในให้มีความใหม่และรักษาพื้นที่พัฒนาชายฝั่งของเช่น การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานในน้ำและไฟฟ้า เครือข่ายถนนสนามบินอำนวยความสะดวก ที่พักอาศัยและสถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรมการพัฒนาหลักอยู่ในปัจจุบันคือโครงสร้างสาธารณูปโภคสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นต้นว่าระบบถนน เกือบ 95% ของพื้นที่เกาะปกคลุมด้วยถนน การพัฒนาสนามบินนานาชาติ บริการเรือเฟอร์รี่ การพัฒนาท่าเรือ ที่สำคัญ LDA ยังกำหนดเป้าหมายสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวก็คือ การพัฒนาในเชิง

การอนุรักษ์ธรรมชาติ และดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม โดยใช้แผนกลยุทธ์สำคัญคือ การปฏิบัติงานเสนอโครงสร้าง การพัฒนาด้วยการประสานงานและขอความร่วมมือจากหน่วยงานต่างๆ ในอำเภอ รัฐ และระหว่างเอกชนกับ ประชาชนของล้งกาวินอกจากนี้ก็จะเวนคืนที่ดินที่จำเป็นเพื่อรักษาไว้เป็นสมบัติส่วนรวม การรักษาพื้นที่ สาธารณะ และรับผิดชอบในการดึงดูดเอกชนเข้าไปลงทุนในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากร ซึ่งก็ทำให้นับแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา LDA สามารถพัฒนาเกาะล้งกาวิให้เป็นเมือง ท่องเที่ยว รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานอีกหลายในการรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น ปรับปรุงเกี่ยวกับระบบน้ำ โครงสร้างพื้นฐานไฟฟ้า เครื่องท่อนถนน สิ่งอำนวยความสะดวกของสนามบิน โดยได้รับการพัฒนาและขยายสนามบินออกไปถึงสามครั้งในรอบทศวรรษ มีการปรับปรุงความทันสมัยและภูมิ ทัศน์ของท่าเรือ พร้อมๆ กับการปรับปรุงแผนการท่องเที่ยวใหม่ให้มีความหลากหลายผลิตภัณฑ์ดึงดูดลูกค้า มี การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวสุขภาพ และโปรแกรมที่เกี่ยวข้องกับการเข้ามามีส่วนร่วมของบริษัทที่ เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น การเข้ามามีส่วนร่วมของบริษัทสายการบินจากจีนและอินเดีย เป็นต้น ส่งผลให้ ผู้คนรู้จักล้งกาวิและเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมา

จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาล้งกาวิที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี 1990 -1995

ปี (ปี ค.ศ.)	จำนวน (คน)
1990	783,687
1991	879,252
1992	1,000,000
1993	1,300,000
1994	1,500,000
1995	1,795,406

ที่มา: Ministry of Tourism Malaysia Bulletin.2002

เนื่องจากการพัฒนาเกาะล้งกาวิถือเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินตามนโยบาย วิสัยทัศน์ 2020 ของ รัฐบาลแห่งชาติ ดังนั้นเป้าหมายอีกประการของ LADA ก็คือพยายามวางแผนการพัฒนาให้สอดคล้องกับแผนการ พัฒนาพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภูมิภาค (NCER) ที่รัฐบาลมาเลเซียต้องการผลในเชิงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ด้วยโครงการลงทุนขนาดใหญ่ โดยเฉพาะ โครงการพัฒนาเกาะล้งกาวิเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชีย

ตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยการเพิ่มสถานที่ท่องเที่ยว และกระจายสินค้าประเภททรัพยากรการท่องเที่ยวให้ทั่วเกาะ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวตามแผนที่วางไว้ก่อนหน้านี้ สถานที่ท่องเที่ยวใหม่ๆ เช่น ศูนย์อนุรักษ์ทะเล การท่องเที่ยวผจญภัย ศูนย์แสดงศิลปวัฒนธรรม สวนสัตว์ ลองเรือ และซื้อปั้งโดยเป้าหมายของ NCER ต้องการให้บรรลุแผนการท่องเที่ยวโดยดูจากดัชนีชี้วัดรายได้จากการท่องเที่ยวจาก 9 พันล้านริงกิต ในปี ค.ศ. 2005 เป็น 1.8 พันล้านริงกิต ในค.ศ. 2012 และ 64.5 พันล้านริงกิตในค.ศ. 2020 พร้อมชูจุดขายในเรื่องการพัฒนา งานธรรมชาติและการรักษาสิ่งแวดล้อมโดยมีการกำหนดไว้ในโครงสร้างของแผนดังกล่าว (Lawgkawa Structure Plan 1990 – 2005) ที่มีเป้าหมายสำคัญของสาระคือ การวางแผนอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อแปลงลังกาวิให้เป็นเกาะสวรรค์ธรรมชาติ (Declaration On Enviroment To Transform The Island Into A “ Nature Paradise ”)

LDA ยังเสนอโครงการในการเตรียมการสนับสนุนควบคุมพัฒนาและวางแนวทางการท่องเที่ยว ภายใต้กรอบรูปแบบการใช้ที่ดิน มาตรการปรับปรุงสิ่งแวดล้อม สาธารณูปโภค สาธารณูปการ ตลอดจนการขนส่ง จนถึงปี ค.ศ. 2005 ภายใต้แนวคิดสิ่งแวดล้อมสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาท่องเที่ยวโดยเฉพาะในช่วงที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจในภูมิภาคภายใต้โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย (IMT-GT) ซึ่งเป็นโครงการนำเสนอการเติบโตทางเศรษฐกิจในทางตอนเหนือของหมู่เกาะสุมาตราในอินโดนีเซีย สี่รัฐทางเหนือแหลมมาเลเซีย (เประ ปีนัง เจดดาห์ และเปอลิส) และภาคใต้ของประเทศไทย โดยลังกาวิถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็นปลายทางของแหล่งที่พักนักท่องเที่ยว จะเป็นเมืองท่าปลอดภาษี ที่มีศักยภาพพอที่จะเป็นศูนย์กลางของความเติบโตในการท่องเที่ยวของภูมิภาคที่จะร่วมมือกันในประเทศสมาชิก การวางกลยุทธ์ดังกล่าวนี้ทางหน่วยงานรับผิดชอบเชื่อว่าจะทำให้ประชาชนในลังกาวิเริ่มมีสำนึกต่อท้องถิ่นอันจะส่งผลต่อการพัฒนาในพื้นที่และสร้างงานในอนาคต เนื่องจากในอดีตมีประชากรในลังกาวิที่มิได้ศึกษาหลายคนได้ย้ายไปยังแผ่นดินใหญ่เนื่องจากมีงานที่ดีและมีอนาคตที่ดีกว่า ดังปรากฏข้อมูลจากการสัมภาษณ์ว่าเด็กเยาวชนมักไปทำงานยังรัฐอื่นๆแต่ภายหลังการพัฒนาอย่างรวดเร็วในลังกาวิซึ่งทำให้เกิดการสร้างงานจำนวนมากจากการท่องเที่ยวหลายคนได้กลับมาภูมิลำเนาเดิมเพื่อมาทำงานและเกิดการพัฒนาในพื้นที่ผ่านการท่องเที่ยวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ผลก็คือทำให้คุณภาพของการท่องเที่ยวดีขึ้นเนื่องจากมีแรงงานที่มีทักษะจำนวนมากอยู่ในวงการนี้

ความสำเร็จของลังกาวิจากแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าวได้ปรากฏจากการให้สัมภาษณ์ของ Datuk Seri Ahmad Husni Hanadziah(2009)รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมาเลเซียว่า Langkawi จะถูกพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก เพราะมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจาก 2,303,000 คน เป็น 2,376,000 คน ในปี ค.ศ. 2008 ซึ่งความสำเร็จดังกล่าวเป็นกลยุทธ์ การผสมผสานระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการส่งเสริมท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาผ่านธุรกิจหลากหลาย และการจ้างงานในท้องถิ่น และกิจกรรมท่องเที่ยวหลากหลายเหมาะสมแก่นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะในส่วนของเกาะลังกาวิที่มีชื่อเสียงระดับโลกและเป็นส่วนหนึ่งของเกาะนั้น ตามแผนยุทธศาสตร์จะมีการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก เพราะสามารถจัดให้มีรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เชิงสุขภาพและเชิงวัฒนธรรม และมีนักท่องเที่ยวเข้ามามากมาย ดังที่รัฐมนตรีคลังมาเลเซีย Datuk Seri Ahmad Husni Hanadziah ได้ให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“แต่เดิมตั้งแต่มาเลเซียได้รับเอกราชจนถึงต้นทศวรรษ 1980 นั้นลังกาวิเป็นที่รู้จักกันแต่ด้านานต้องคำสาป และเป็นเกาะที่ไม่สามารถ"สัมผัส"ได้ ขณะนี้ลังกาวิได้กลายเป็นเกาะท่องเที่ยวมาตรฐานระดับโลกเพราะมีประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและคุณค่าที่สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวให้ยั่งยืนได้ ในการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว และยังเป็นศูนย์กลางของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการจัดการระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวมากมายในเมืองหลักของเกาะคือเมือง Kuah และบริเวณชายหาด มีสนามบินนานาชาติ”(Far Eastern Economic Review,Dec.2009)

จุดเด่นสำคัญของการท่องเที่ยวของลังกาวิในปัจจุบันก็คือ การที่รัฐบาลได้พยายามสร้างภาพของลังกาวิให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่ยังมีความบริสุทธิ์ผุดผ่อง โดยมีการชูภาพ Langkawi Geopark ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำที่รัฐบาลให้การคุ้มครองสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ โดย Geopark นี้ได้รับการรองรับจาก UNESCO และประกาศให้ลังกาวิเป็น Geopark ตั้งแต่เดือนมิถุนายน 2007 เพราะเกาะและพื้นที่หินมีความเก่าแก่กว่า 550,000,000 ปี

การได้รับคำรับรองการเป็น Geopark ดังกล่าวทำให้รัฐบาลชุดปัจจุบันเร่งพัฒนาลังกาวิอย่างต่อเนื่อง และนับแต่วันที่ประกาศให้ลังกาวิเป็นเมืองท่องเที่ยวประเภท Dutyfree Port ตั้งแต่ 1987 และนับแต่นั้นมามีนักท่องเที่ยวเข้ามายังลังกาวิจำนวนมาก โดยเฉพาะนับแต่ กันยายน ค.ศ. 2007 มีนักท่องเที่ยวเข้ามาถึง 1,600,000 คน และคาดว่าในปี 2008 จะมีถึง 2.3 ล้านคน(Ministry of Tourism Malaysia.2008)อันเป็นผลมาจากการท่องเที่ยวที่รัฐเคดาห์สนับสนุนด้วยการโฆษณาชวนท่องเที่ยวตามสโลแกน “Visit Kedah Year 2008” และในการส่งเสริมให้ลังกาวิมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจผ่านการท่องเที่ยวในปัจจุบัน ตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 นั้น รัฐบาลเน้นจุดขายของลังกาวิคือ แหล่งท่องเที่ยวที่มีสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง โดยแผนดังกล่าวจะให้นักท่องเที่ยวเข้ามาลังกาวิเพิ่มขึ้น เพื่อชื่นชมกับบรรยากาศธรรมชาติ และทิวทัศน์ที่น่าสนใจ ซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวจากทวีปอเมริกาเหนือ ยุโรป และประเทศญี่ปุ่น เดินทางเข้ามาเป็นจำนวนมาก ในขณะที่หน่วยงานพัฒนาท่องเที่ยว LDA ก็ยังนำเสนอภาพของแหล่งท่องเที่ยว หมู่เกาะลังกาวิเป็นโลกของธรรมชาติที่อยู่ในเขตร้อยลี้เซีย มีป่าฝนบนที่ราบสูงที่งดงาม มีเอกลักษณ์ของชายหาด มีเกาะที่มีสภาพแวดล้อมเงียบสงบเหมาะสำหรับกิจกรรม เช่น เทียวเรือ ดำน้ำและกีฬาทางทะเลหาดที่ตั้งอยู่บนเกาะมีรีสอร์ท โรงแรมร้านอาหารและศูนย์แสดงนิทรรศการ

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 เป็นยุทธศาสตร์ที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมให้ก้าวไปสู่การเป็นประเทศที่พัฒนาภายใน ค.ศ. 2020 ซึ่งในการนี้รัฐบาลแห่งชาติพยายามผลักดันส่งเสริมให้รัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละรัฐมีนโยบายสอดคล้องกับแผนดังกล่าว โดยรัฐบาลพยายามสนับสนุนงบประมาณและดำเนินโครงการใหญ่ๆให้กระจายไปทั่วภูมิภาค เช่นเดียวกันในทางตอนเหนือปีนังและลังกาวิ นับเป็นพื้นที่สำคัญที่รัฐได้วางเป้าหมายเอาไว้ผ่านแผนพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจภาคเหนือ ซึ่งทำให้ปีนังและลังกาวิ มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง พร้อมๆกับการพัฒนาพื้นที่เพื่อรองรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งกำลังเติบโตในรัฐปีนังและลังกาวิ การขยายตัวทางเศรษฐกิจของพื้นที่ผ่านการพัฒนาท่องเที่ยวดังกล่าวทำให้รัฐปีนังและลังกาวิกลายเป็นพื้นที่สำคัญที่

รัฐบาลท้องถิ่นมีนโยบายต่างๆในการพัฒนาและกำหนดแนวทางการท่องเที่ยว พร้อมๆกับปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในระดับภูมิภาคและระดับโลกอย่างมีทิศทาง

บทที่ 4

วิสัยทัศน์ 2020 กับการพัฒนาการท่องเที่ยวในปีนังและลังกาวิ

“...พวกเราทำสำเร็จมาแล้วที่ปีนังและมะละกาโดยความร่วมมือ
ของทุกคน เป้าหมายต่อไปคือทำอย่างไรให้ลังกาวิไปถึงจุดนั้น”

อับดุลลา อาหมัด บาดาวิ

ลังกาวิ, 2008

ประเทศมาเลเซียกับการท่องเที่ยว

ภายหลังจากที่ประเทศมาเลเซียได้ปฏิรูประบบเศรษฐกิจภายใต้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมา มาเลเซียประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เนื่องจากมาเลเซียมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่มีความได้เปรียบ อาทิ ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันดิบ ป่าไม้แร่ธาตุ ฯลฯ ประกอบกับสภาพภูมิประเทศของมาเลเซียที่ติดต่อกับช่องแคบมะละกาและมีชายฝั่งทะเลเป็นแนวยาว จึงเอื้อประโยชน์ด้านทรัพยากรทางทะเลและส่งเสริมให้เมืองฝั่งริมทะเลของมาเลเซีย กลายเป็นเมืองท่าค้าขายและเป็นจุดแวะพักของเส้นทางเดินเรือที่มีบทบาทอย่างมากมาตั้งแต่สมัยก่อนยุคอาณานิคม ความได้เปรียบสำคัญอีกประการหนึ่งของมาเลเซียก็คือ บุคลากรชาวมาเลเซียที่มีศักยภาพ ประชากรมาเลเซียส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาวที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี คิดเป็นสัดส่วนถึง 60% ของจำนวนประชากรทั้งหมดของมาเลเซีย (ประมาณ 28 ล้านคน) นับว่ามาเลเซียมีแรงงานในวัยทำงานจำนวนมาก ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป หนุ่มสาวชาวมาเลเซียเหล่านี้ได้รับการศึกษาดี จึงมีความรู้ ความสามารถสูง ในปัจจุบันทางการมาเลเซียได้ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ นอกจากอังกฤษและภาษาตามเชื้อชาติของตนให้แก่ประชาชน เพื่อเป็นปัจจัยเสริมในการติดต่อธุรกิจการค้ากับต่างชาติให้คล่องตัวยิ่งขึ้น รวมทั้งส่งผลดีต่อการลงทุนและการท่องเที่ยวของมาเลเซียอีกด้วย ภายหลังจากการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) เมื่อปี ค.ศ. 1999 ช่วยให้บทบาทของมาเลเซียในเวทีโลกมีความโดดเด่นขึ้น และเป็นผลดีต่อการค้าการลงทุนและการท่องเที่ยวของมาเลเซียอย่างต่อเนื่อง (Abdul Razak Baginda, 2009:22)

ในด้านศักยภาพการท่องเที่ยวของมาเลเซีย นั้น มาเลเซียได้รับการจัดอันดับให้เป็น “จุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวที่โดดเด่นแห่งใหม่ของเอเชีย” เนื่องจากมาเลเซียมีศักยภาพในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม แหล่งโบราณสถานเก่าแก่ การท่องเที่ยวเพื่อชมความงดงามทางธรรมชาติ และการท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานยามราตรีในเมืองธุรกิจเป็นต้น ตัวอย่างเมืองท่องเที่ยวของมาเลเซียที่ได้รับความนิยม ได้แก่ มะละกา กัวลาลัมเปอร์ เก็นติ้งไฮแลนด์ คาเมรอน ลังกาวิและปีนัง เป็นต้น (Ministry of Tourism Malaysia, 2010: 3)

ในส่วนของกลยุทธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว ทางกรมมาเลเซียได้จัดทำ “แผนแม่บทการท่องเที่ยวมาเลเซีย ปี ค.ศ. 2006-2010” เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างจริงจังมากขึ้น ทางกรมมาเลเซียวางแผนที่จะใช้จ่ายเงินงบประมาณจำนวน 1,500 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวจนถึงปี ปี ค.ศ. 2010 เปรียบเทียบกับในช่วงระหว่างปี ปี ค.ศ. 2001-2005 ทางกรมมาเลเซียใช้เม็ดเงินลงทุนเพื่อปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวประมาณ 135 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เท่านั้น การทุ่มเทงบประมาณจำนวนมากของมาเลเซียเพื่อยกระดับคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวของประเทศนับเป็นการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคสาธารณูปการและสร้างงานในพื้นที่ต่าง ๆ ควบคู่ไปด้วย(Abdul Razak Baginda, 2009:38-40)

การที่มาเลเซียมีแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว เปิดโอกาสให้นักธุรกิจต่างชาติเข้าไปลงทุนด้านธุรกิจท่องเที่ยวในมาเลเซียอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น เมื่อสิ้นปี ปี ค.ศ. 2005 มาเลเซียดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติในธุรกิจท่องเที่ยวจำนวน 190 โครงการ คิดเป็นทุนจดทะเบียนรวมทั้งสิ้น 4,460 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โครงการลงทุนด้านการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในเมืองสำคัญและแหล่งท่องเที่ยวตามรัฐต่างๆ เป็นต้น นักธุรกิจต่างชาติที่สนใจเข้าไปลงทุนด้านการท่องเที่ยวในมาเลเซีย ได้แก่ สิงคโปร์ จีน ไต้หวันฮ่องกง ญี่ปุ่น ไทยและนักธุรกิจจากกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง เป็นต้น โดยมีมูลค่าเงินลงทุน 1,300 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ไต้หวันมูลค่า 784 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ฮ่องกง มูลค่า 642 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เป็นต้น สำหรับนักธุรกิจไทยได้เข้าไปดำเนินการร้านอาหาร สปา ในเมืองมะละกาและปีนัง ซึ่งเป็นเมืองโบราณที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก (New Straits Times , March 15, 2006)

อย่างไรก็ตามแม้ว่าการท่องเที่ยวมาเลเซียเพียงจะได้รับการพัฒนาอย่างจริงจังภายใต้แผนนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 แต่ในช่วงเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1990-2010 การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของมาเลเซียได้ขยายตัวรวดเร็วมาก รวมทั้งการลงทุนด้านการท่องเที่ยวที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตโดยนักลงทุนต่างชาติก็ขยายตัวอย่างกว้างขวาง ในขณะที่รัฐบาลก็ได้เร่งปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ เพื่อรองรับรวมทั้งพัฒนาสินค้าและบริการไม่หยุดยั้ง แต่อย่างไรก็ตาม มาเลเซียกำลังประสบปัญหาขาดแคลนทรัพยากรบุคคลด้านการท่องเที่ยวอย่างหนัก และไม่เพียงพอ กับความต้องการ โดยเฉพาะการขาดแคลนมัคคุเทศก์ที่มีคุณภาพสูง การขาดแคลนห้องพักและโรงแรมขนาดกลางได้ทำให้ราคาที่พักสูงขึ้น ซึ่งไม่เป็นผลดีต่อการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งปัญหาดังกล่าวนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย YB.DATO' SRI DR. NG YEN YEN (2009) ได้กล่าวไว้ว่า “จนถึงปี ปี ค.ศ. 2020 มาเลเซียจะต้องมีห้องพักระดับ 3-5 ดาวเพิ่มขึ้นอีก 15,000-20,000 ห้อง จึงจะสามารถรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวได้”

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 มาเลเซียได้เปิดใช้สนามบินนานาชาติแห่งใหม่ที่เซปิง (KL International) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการตามนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 โดยการสร้างสนามบินแห่งใหม่ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี 1990 ซึ่งขณะนั้นมาเลเซียมีปัญหาอย่างมากจากสนามบินเดิมที่ไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวและการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ นอกจากการเริ่มปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคเพื่อรองรับกับการท่องเที่ยวรวมทั้งออกนโยบายเชิญชวนนักลงทุนต่างชาติเข้าไปพัฒนาการค้าการท่องเที่ยวอย่างมีระบบแล้ว จากการสำรวจแผนพัฒนาการลงทุนในมาเลเซีย ล่าสุดกลุ่มบริษัทธุรกิจและสถาบันการลงทุนขนาดใหญ่ที่เป็นมหาอำนาจทางการค้า 5 ประเทศ

ประกอบด้วย สิงคโปร์ ญี่ปุ่น รัสเซีย สหรัฐอเมริกา บรูไน ทำข้อตกลงกับรัฐบาลและหน่วยงานพัฒนามาเลเซีย ดำเนินการสร้างโครงการขนาดใหญ่ด้านการท่องเที่ยวและบริการทุกรูปแบบโดยมีมูลค่ารวมไม่ต่ำกว่า 2 แสนล้านบาท (Cheah Boonkheng, 2002:66) โดยเลือกเมืองและโซนเศรษฐกิจสำคัญตามเมืองต่าง ๆ ทั่วประเทศ นอกเหนือจากเมืองหลวงของรัฐ รัฐบาลมาเลเซียยังได้กระจายการลงทุนเพื่อเตรียมยกระดับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศควบคู่ไปกับอุตสาหกรรมพลังงาน

กระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย รายงานว่า กลุ่มทุนจากประเทศอาเซียนได้ทำข้อตกลงในสัญญาขยายธุรกิจกระจายไปยังจังหวัดท่องเที่ยวประเทศมาเลเซียปี ปี ค.ศ.2008 มีมูลค่าการลงทุนตั้งแต่ 1,000-1,500 ล้านบาท (Ministry of Tourism Malaysia., 2010:12) สรุปได้ว่าประเทศมาเลเซียมีศักยภาพในการพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตต่อเนื่อง นอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจของมาเลเซีย ได้แก่ ทรัพยากรธรรมชาติ และบุคลากรชาวมาเลเซียที่มีความรู้ความสามารถ ขณะนี้มาเลเซียกำลังเปิดประเทศเพื่อเรียนรู้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ ซึ่งนับเป็นปัจจัยที่ผสมผสานกันซึ่งจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจของมาเลเซียอย่างมั่นคงต่อไปยิ่งไปกว่านั้น การที่มาเลเซียเสริมสร้างพันธมิตรกับโลกภายนอกเช่น กลุ่มOIC และสหภาพยุโรป ตลอดจนร่วมมือกับชาติมหาอำนาจทางเศรษฐกิจในเอเชีย โดยเฉพาะจีน ญี่ปุ่น ได้หวั่น หองกง ก็คาดว่าจะส่งผลให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของมาเลเซียโดยรวมเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่มาเลเซียมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวอยู่มากมายและมีสถานที่สำคัญที่เป็นที่รู้จักไปทั่วโลกและเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวที่ปัจจุบันถูกประกาศเป็นเมืองมรดกโลกแล้ว 2 แห่ง คือมะละกาและปีนัง ซึ่งได้สร้างชื่อเสียงและเป็นการประชาสัมพันธ์ประเทศมาเลเซียเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกให้เดินทางเข้ามา คณะผู้วิจัยได้มีโอกาสนัมภาษณ์ Mr.Danny Law Heng Kiang ประธานคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมแห่งรัฐปีนัง ซึ่งได้ให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มาก โดยท่านได้แสดงทัศนะและวิสัยทัศน์ในฐานะผู้บริหารให้แก่ทีมวิจัยได้ฟัง ไว้ว่า

“...จริงๆแล้วปีนังมีความพร้อมโดยศักยภาพของตัวเองมานานแล้ว คนทั้งโลกรู้จักปีนังมาเป็นร้อยปีโดยที่เราไม่ต้องไปประชาสัมพันธ์อะไรเลย แต่ที่ผ่านมาระหว่างคนต่างทำและไม่ได้คิดจะทำอะไรให้จริงจัง ชาวมาเลเซียเคยมีทัศนคติว่าการท่องเที่ยวคือกิจกรรมไร้สาระไม่มีประโยชน์เป็นพวกไม่ทำงานทำการ ทำให้เรามองข้ามธุรกิจด้านนี้ไปและเสียโอกาสไปนาน การท่องเที่ยวของเราพัฒนาตามหลังประเทศไทย กัมพูชา เวียดนามรวมทั้งอินโดนีเซียอยู่หลายปี โดยรัฐบาลก็มีได้มีนโยบายสนับสนุนอย่างจริงจัง จนเมื่อคนทั้งโลกเขาตื่นตัวกับธุรกิจนี้และเรามีความรู้ด้านนี้มากขึ้น ตั้งแต่ปี 1990 เป็นต้นมา การพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจึงกลายเป็นนโยบายหลักหนึ่งตามแผน 2020 ปีนังเลยเป็นเป้าหมายสำคัญลำดับต้นๆของการพัฒนา ทั้งๆที่จริงๆแล้วปีนังมีทรัพยากรการท่องเที่ยวพร้อมครบทุกด้านมานานแล้วทั้งวัฒนธรรม สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ ชื่อเสียง ...คุณลองคำนวณดูนะนักท่องเที่ยวหนึ่งคนที่มาเที่ยวปีนังจะต้องใช้จ่ายอะไรบ้าง ตั้งแต่ลงเครื่องบินที่เคแอล กินข้าว นั่งรถมาปีนัง เข้าพักในโรงแรมและอะไรอื่นๆอีกเต็มไปหมด จนกว่าจะกลับบ้าน คุณเห็นรีเปล่ามันเกี่ยวข้องกับคนจำนวนมาก มันเป็นธุรกิจที่ทำเงินมหาศาล ปีนังจะเป็นต้นแบบคู่กับมะละกาในการนำร่องธุรกิจการท่องเที่ยวของมาเลเซีย ซึ่งตอนนี้ยูเนสโกขึ้นทะเบียนให้เราเป็นมรดก

โลกการท่องเที่ยวของเรายังก้าวหน้าอย่างมาก เพราะใครๆก็อยากมาดูเมืองมรดกโลปีนัง มะละกาเหมือนกับที่คนทั่วโลกไปปักกิ่ง ไคโร นครวัด อีสต์บลู ...”

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 กับการท่องเที่ยว

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ได้กำหนดให้มาเลเซียเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วภายในปี ปี ค.ศ. 2020 โดยมี การกำหนดแผนยุทธศาสตร์ การดำเนินงานและกลยุทธ์ ทางด้านเศรษฐกิจไว้ในแผนพัฒนามาเลเซีย ฉบับที่ 7 ถึงฉบับปัจจุบัน คือฉบับที่ 9 (ปี ค.ศ. 2008 – 2010) และยังถูกกำหนดไว้ในแผนแม่บทพัฒนาอุตสาหกรรมของ มาเลเซีย ตั้งแต่ฉบับที่ 2 (ปี ค.ศ. 1994 – 2005) ถึงฉบับปัจจุบัน คือฉบับที่ 3 (ปี ค.ศ. 2006 – ปัจจุบัน) นโยบายและแผนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทุกฉบับภายใต้ นโยบายหลักวิสัยทัศน์ 2020 ได้มีเป้าหมาย วิสัยทัศน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมตลอดจนระบบสาธารณูปโภคทุกภาคส่วนเพื่อก้าวไปสู่การแข่งขันใน ระดับโลก (Malaysia – Towards Global Competitiveness) โดยมีสาระสำคัญโดยสรุปคือ

1. การมุ่งขยายตัวทางเศรษฐกิจ พร้อมกับการกระจายรายได้และโอกาส อย่างเท่าเทียม ลด ช่องว่างระหว่างเชื้อชาติ ระหว่างชนบทและเมือง และระหว่างคาบสมุทรมาเลย์กับดินแดนซา บาห์และซาราวัก
2. ส่งเสริมให้เอกชนโดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เข้ามามีส่วน ร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจของประเทศในระยะยาวแทนภาคเกษตรกรรม เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร การท่องเที่ยว การศึกษา และการสาธารณสุข
3. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสร้างเศรษฐกิจบนฐานความรู้ โดยมุ่งเน้นการคิดค้นนวัตกรรม ใหม่ ๆ
4. ปรับปรุงบริการของภาครัฐ และลดต้นทุนและขั้นตอนการทำธุรกิจของภาคเอกชนในมาเลเซีย

การท่องเที่ยวถือเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจประการหนึ่งที่เป็นเครื่องมือหนึ่งในการนำพาให้มาเลเซียพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม กระทั่งเป็นประเทศพัฒนาแล้วตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยนับตั้งแต่เมื่ออดีต นายกรัฐมนตรี มหาธีร์ โมฮัมหมัดได้ประกาศวิสัยทัศน์ 2020 ได้เกิดกระบวนการกำหนดนโยบายยุทธศาสตร์ แผนการดำเนินงาน และกลยุทธ์ทางการท่องเที่ยว ซึ่งปรากฏอยู่ในแผนและโครงการต่าง ๆ ของรัฐบาลทั้งใน ระดับชาติและระดับรัฐ โดยเฉพาะการจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบในการวางแผนและพัฒนางานด้านการ ท่องเที่ยวโดยตรง

รัฐบาลของอดีตนายกรัฐมนตรี มหาธีร์ โมฮัมหมัด ได้ดำเนินการเสนอร่างพระราชบัญญัติแยกกระทรวง ศิลปะวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว (Ministry of Culture, Arts and Tourism : MOCAT) ซึ่งตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี 1987 ตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Policy : NEP) ออกเป็นกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย Ministry of tourism Malaysia ในปี ปี ค.ศ. 1992 โดยรวมหน่วยงานต่าง ๆ ทางด้านการท่องเที่ยว อาทิ องค์การ การท่องเที่ยวแห่งชาติ (National Tourism Organization) คณะกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว (Malaysia Tourism Promotion Board : MIPB) เข้าเป็นหน่วยงานเดียวกัน การจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวดังกล่าวนี้ ถือเป็นการ

ดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมตามนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ที่ต้องการให้มีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรง ทางด้านการท่องเที่ยว เพื่อหวังพัฒนาในการท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สร้างรายได้ให้แก่มาเลเซีย (Ministry of Tourism Malaysia,2002:15)

นโยบายเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวที่กำหนดขึ้นตามนโยบายวิสัยทัศน์2020และแผนพัฒนามาเลเซีย ได้ ถูกกำหนดรายละเอียดของการดำเนินงานขึ้นโดยมีกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซียและสำนักงานการท่องเที่ยวใน ระดับภาครัฐรับไปดำเนินการ ตัวอย่างสาระสำคัญๆ ประกอบด้วย

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 และ แผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 8-9 (ระดับชาติ)	นโยบายและแผนการดำเนินงานของ กระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย (รัฐบาลสหพันธรัฐ)	นโยบายและแผนการ ดำเนินงานของรัฐ (รัฐบาลท้องถิ่น)
เปิดรับการค้าการลงทุน และการถ่ายทอดเทคโนโลยี จากตะวันตก	1. เสนอกฎหมายดึงดูดการลงทุนด้าน การท่องเที่ยวให้แก่เอกชนเช่นการลดหย่อน ภาษี Corporate tax เหลือ 26% (1998) 2. การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษด้าน การท่องเที่ยวโดยรัฐจะลงทุนด้านระบบ สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน 3. นักลงทุนต่างชาติถือหุ้นได้ 100% สำหรับโครงการใหม่และ/หรือ การขยาย โครงการเดิม โดยไม่ต้องเพิ่มทุนจดทะเบียน	1. ปรับปรุงระบบ สาธารณูปโภคขั้น พื้นฐานภายใน 2. อำนวยความสะดวก ภายในพื้นที่การลงทุน 3. ประชาสัมพันธ์และ รณรงค์ให้คนท้องถิ่น เข้าใจและร่วมมือ
ขยายความร่วมมือทาง เศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวกับ กลุ่มประเทศสมาชิก OIC(Organization of Islamic Conference) 59 ประเทศ	1. กำหนดนโยบายและข้อตกลงพิเศษ ด้านการค้าและการลงทุนในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวกับกลุ่มประเทศสมาชิก OIC 2. ยกเว้นภาษีเงินได้ ร้อยละ70-100 ระยะเวลา 5 ปีรวมทั้งสิทธิประโยชน์อื่นๆ เช่น Investment Tax Allowance, Reinvestment Allowance และ Accelerated Capital Allowance	1. ปรับปรุงระบบ สาธารณูปโภคขั้น พื้นฐานภายใน 2. อำนวยความสะดวก ภายในพื้นที่การลงทุน 3. ประชาสัมพันธ์และ รณรงค์ให้คนท้องถิ่น เข้าใจและร่วมมือ
กระจายรายได้และโอกาส	1. ออกกฎหมายให้สถานประกอบการ	1. ควบคุมการบังคับใช้

ทางเศรษฐกิจอย่างเท่าเทียมระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ ระหว่างเมืองกับชนบท ระหว่างคาบสมุทรกับชาววิก ซาบาห์ นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 และแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 8-9 (ระดับชาติ)	ด้านการท่องเที่ยวทุกประเภทรับพนักงานทุกเชื้อชาติที่เป็นพลเมืองมาเลเซีย 2. ส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมและแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในทูกรัฐ 3. สนับสนุนและจัดหาแหล่งทุนให้แก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวทุกระดับ นโยบายและแผนการดำเนินงานของกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย (รัฐบาลสหพันธรัฐ)	กฎหมาย 2. จัดงบประมาณและโครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว นโยบายและแผนการดำเนินงานของรัฐ (รัฐบาลท้องถิ่น)
ส่งเสริมภาคเอกชน โดยเฉพาะผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	1. ให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรในการนำเข้าสินค้าและวัตถุดิบเพื่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 2. สนับสนุนและจัดหาแหล่งทุนให้แก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวทุกระดับ	1. ประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ผู้ลงทุนเข้ามาประกอบธุรกิจท่องเที่ยว 2. อำนวยความสะดวกด้านการลงทุน
พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และสร้างเศรษฐกิจบนฐานความรู้	1. ดำเนินการร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรด้านการท่องเที่ยวในสถาบันการศึกษา 2. ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยด้านการท่องเที่ยว 3. ให้ทุนศึกษาต่อด้านการท่องเที่ยว	1. จัดทำโครงการรณรงค์ความสำคัญของการท่องเที่ยวของชุมชน 2. จัดโครงการฝึกอบรมบุคลากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ปรับปรุงการบริการของภาครัฐ	1. ออกกฎหมายปฏิรูประบบราชการปี 2002 2. พัฒนาศักยภาพบุคลากรภาครัฐ	ปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน of เจ้าหน้าที่รัฐท้องถิ่น
ปรับปรุงและพัฒนา ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน	1. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวทั่วประเทศ 2. ประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐานทั่วประเทศ	ปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคภายในท้องถิ่นเพื่อรองรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
ลดต้นทุนและขั้นตอนการทำธุรกิจในประเทศ	ปรับลดขั้นตอนการยื่นขอดำเนินการในธุรกิจการท่องเที่ยว	อำนวยความสะดวกและส่งเสริมให้ไปบริการด้านธุรกิจและเอกสาร

ที่มา : Malaysian Strategic Research Centre. Malaysia AT 50 & Beyond.(2009).

ปัจจุบันมาเลเซียประสบผลสำเร็จอย่างมากในด้านการท่องเที่ยว โดยเป็นประเทศที่มีนักท่องเที่ยวต่างประเทศจำนวนมากที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศของมาเลเซียได้เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดดในช่วงที่ผ่านมา จาก 5.5 ล้านคน ในปี 1998 เป็น 13.3 ล้านคน ในปี 2002 เพิ่มขึ้นอีกเป็น 17.5 ล้านคน ในปี 2006 ต่อมาในปี 2007 ซึ่งมาเลเซียได้กำหนดเป็นปีท่องเที่ยว (Visit Malaysia Year 2007) จำนวนนักท่องเที่ยวพุ่งสูงเป็นประวัติการณ์ที่ระดับ 20.9 ล้านคนและล่าสุดภายหลังจากที่มะละกาและปีนังได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก จำนวนนักท่องเที่ยวในปี 2009 เพิ่มขึ้นเป็นถึง 25 ล้านคน (Ministry of Tourism Malaysia ,2009)

ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่าภายในปี ปี ค.ศ. 2010 ซึ่งเป็นช่วงครึ่งแรกของนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจะต้องมีส่วนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 55 ของสัดส่วนโครงสร้างการผลิตภายในประเทศและภายในปี ปี ค.ศ.2020จะต้องมีมูลค่ากว่า 8,000 ล้านเหรียญสหรัฐ ในสัดส่วนที่ร้อยละ 60 หรือคิดเป็นร้อยละ 6.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) (Abdul Razak Baginda.,2009:34-36) ทั้งนี้ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่รัฐบาลมาเลเซียคาดหวังนี้จะรวมสินค้า บริการและระบบสาธารณูปโภคทุกประเภทที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว งานบริการด้านการท่องเที่ยว ระบบคมนาคมและสาธารณูปโภค ชุมชน นักท่องเที่ยว และบุคลากรทางการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและเอกชนซึ่งจะทำให้การท่องเที่ยวกลายเป็นอุตสาหกรรมหลักที่นำรายได้เข้าประเทศแทนที่อุตสาหกรรมพลังงานและการเกษตรในอนาคต

การพัฒนาการท่องเที่ยวของปีนังและลังกาวิ

นับตั้งแต่ประเทศมาเลเซียได้เริ่มต้นพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจากนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ถึงนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ซึ่งได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมหลักทางเศรษฐกิจในการช่วยยกระดับและพัฒนาให้มาเลเซียกลายเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ในปี ปี ค.ศ. 2020 กรณีสึกษาที่ชัดเจนของการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่ประสบความสำเร็จแล้วในระดับหนึ่งและกำลังพัฒนาไปสู่อีกระดับ คือ รัฐปีนังและเกาะลังกาวิ ซึ่งตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศ ซึ่งเนื้อหาในส่วนนี้จะได้นำเสนอถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวของทั้งสองพื้นที่ตั้งแต่ช่วงเวลาของการประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ในปี ปี ค.ศ. 1991 กระทั่งถึงปัจจุบัน(2010)

กระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐปีนัง

รัฐปีนังถือเป็นแหล่งที่มีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สมบูรณ์ทั้งในด้านวัฒนธรรมและธรรมชาติ ซึ่งเหมาะแก่การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศได้เป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังส่งผลให้ตัวเลขทางเศรษฐกิจดีขึ้น ผู้คนภายในประเทศมีงานทำ พร้อมกับทำให้อุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ มีความเติบโตและมีการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ให้มีคุณภาพดีขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

ก่อนการประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 มาเลเซียภายใต้แผนพัฒนาตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ได้กำหนดให้การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่รัฐต้องสนับสนุนและดำเนินการ โดยมุ่งเน้นที่จะจัดการท่องเที่ยวภายในของแต่ละรัฐโดยมีรัฐบาลกลางเป็นผู้สนับสนุน ในช่วงเวลาก่อนประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 นี้ การท่องเที่ยวของรัฐปีนังได้อยู่ภายใต้การบริหารของรัฐบาลแห่งรัฐปีนังโดยเป็นส่วนหนึ่งของ สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐ ที่รวมเอากิจกรรมทางเศรษฐกิจในด้านต่าง ๆ อาทิ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การบริการ การขนส่ง ของรัฐปีนังแก้ไขเป็นหน่วยงานเดียวกัน

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าปีนังจะเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลกอันเป็นผลมาจากมรดกทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมในสมัยยุคอาณานิคม ซึ่งดึงดูดให้ผู้คนจำนวนมากเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว แต่เมื่อขาดการสนับสนุนและการดำเนินการอย่างจริงจังจากหน่วยงานของภาครัฐและภาคเอกชนก็มิได้สนใจเข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมด้านนี้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของรัฐปีนัง ก่อนปี 1991 จึงเป็นกิจกรรมที่ยังมิได้โดดเด่นหรือสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจเท่าใดนัก นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาส่วนใหญ่มาตามอัยยาศัย โดยมีได้คำนึงถึงความสะดวกสบายหรือความพร้อมด้านสาธารณูปโภค โปรแกรมการท่องเที่ยวปีนังของบริษัทท่องเที่ยวต่าง ๆ ก็กำหนดให้ปีนังเป็นเพียงทางผ่านสำหรับการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทางอื่นๆ เท่านั้น การประชาสัมพันธ์การจัดทำฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว การจัดงานและเทศกาลการท่องเที่ยวรวมทั้งการรณรงค์ให้ประชาชนให้ความสำคัญในการต้อนรับแก่นักท่องเที่ยว เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นน้อยมากในช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้ สถิตินักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาในปีนังและพัทอัสยักังคีน ก่อนปี ค.ศ. 1991 จึงเป็นสถิติที่ค่อนข้างต่ำและอัตราการเพิ่มจำนวนก็น้อยมากเมื่อเทียบกับช่วงเวลาภายหลังปี 1991

ตารางแสดงจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาพักค้างคืนในปีนัง ปี ค.ศ.1985-1990

ปี (ปี ค.ศ.)	จำนวน (คน)
1985	540,987
1986	572,840
1987	597,682
1988	654,520
1989	640,530
1990	653,201

ที่มา: Penang Statistics Department. **Tourism**. (2009)

ในช่วงก่อนประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในปีนังอยู่ในระดับใช้งานได้โดยมีสนามบิน ท่าเรือ ถนน และสะพานที่สร้างขึ้นอย่างได้มาตรฐานแต่ทั้งนี้ สาธารณูปโภคดังกล่าวได้รองรับอุตสาหกรรมขนส่งสินค้าทางบกและทางน้ำเป็นหลัก ในขณะที่สถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยวของรัฐปีนังอยู่ในสภาพขาดการดูแล หรือทำนุบำรุงรักษาเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการส่งเสริม

ประชาสัมพันธ์และขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ห้องสุขา ทางขึ้นและบันได ที่จอดรถ ร้านค้า และร้านอาหาร ความปลอดภัย ฯลฯ สถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยวในปิ่นังที่มีมาก่อนการประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 โดยกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้สำรวจข้อมูลและสภาพปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวก่อนปี 1991 ได้แก่

1. ย่านเมืองเก่า จอร์จทาวน์

ตั้งอยู่ในบริเวณเขตเมืองจอร์จทาวน์ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐปีนังพื้นที่แห่งนี้เป็นที่ตั้งของโบราณสถานและสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์หลายแห่งอาทิ หอนาฬิกาเมือง(Clock Tower) ป้อมคอนวอริส(Fort Cornwallis) ศาลาว่าการเมือง(City Hall) โบสถ์เซนต์จอร์จ(St George's Church) วัดอินดุ (Goddess Of Mercy Temple) มัสยิด (Kapitan Keling Mosque) ดึกแถวแบบจีนและแบบชิโนโปรตุกีส ฯลฯ ซึ่งโบราณสถานและสถานที่สำคัญเหล่านี้มีทั้งที่อยู่ภายใต้การครอบครองของเอกชนและที่เป็นของรัฐ แต่โดยรวมหลังขาดการอนุรักษ์ดูแลรักษาเพื่อการท่องเที่ยว โดยส่วนใหญ่มุ่งประโยชน์เพื่อการใช้งานเป็นหลัก

2. สวนธรรมชาติปีนัง

ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันตกของเกาะปีนังและสวนป่าธรรมชาติผืนเดิมของรัฐปีนัง มีเนื้อที่ทั้งหมด 2,347 เฮกเตอร์ เป็นเขตอนุรักษ์พันธุ์นกและพืชหายากหลายชนิดรวมทั้งสัตว์บกและสัตว์น้ำอีกหลายประเภทสวนธรรมชาติแห่งนี้ไม่สามารถเดินทางโดยรถโดยสารประจำทางได้ เนื่องจากตั้งอยู่ไกลจากตัวเมืองถึง 20 กิโลเมตร และไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าชมสถานที่

3. ปีนังฮิลล์

ตั้งอยู่ใกล้กับสวนธรรมชาติปีนังโดยเป็นภูเขาที่สูงที่สุดของรัฐปีนัง ด้านบนเป็นจุดชมวิวและเป็นทางเดินชมธรรมชาติ โดยสามารถเดินทางขึ้นได้ทางรถยนต์ และเดินทางด้วยเท้าเท่านั้น โดยขาดสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน เช่น ห้องสุขา ร้านค้าและศูนย์ประชาสัมพันธ์ข้อมูล รวมทั้งการเดินทางไปยากลำบากเพราะไม่มีรถประจำทางผ่าน

4. แหล่งช้อปปิ้งและสถานบันเทิง

ตั้งอยู่กระจัดกระจายทั่วไปตามย่านชุมชนทั่วเกาะโดยมีมากที่สุดบริเวณเมืองจอร์จทาวน์ ส่วนใหญ่เป็นการดำเนินการของผู้คนในท้องถิ่นซึ่งขาดความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไม่มีการควบคุมทั้งในด้านราคาสินค้าและคุณภาพโดยเฉพาะร้านอาหารข้างทางซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมากแต่ยังขาดความสะอาดและไม่ถูกสุขอนามัย

นอกเหนือจากแหล่งท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญของปีนังที่ขาดการดูแลประชาสัมพันธ์ จากภาครัฐแล้วประชาชนทั่วไปของปีนังก็ยังขาดความกระตือรือร้นในการมีส่วนร่วมในการพัฒนารัฐปีนังเพื่อให้เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวทั้งนี้เพราะภายใต้หลักของผู้คนในขณะนั้นส่วนใหญ่อยู่ที่ภาคธุรกิจการค้าการส่งออกสินค้า และเป็นลูกจ้างของบริษัทจึงทำให้ผู้คนยังไม่เห็นความสำคัญของธุรกิจการท่องเที่ยวเท่าใดนัก

ภายหลังการประกาศใช้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 และมุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐบาล รัฐบาลแห่งรัฐปีนังได้ดำเนินการตามนโยบายจากรัฐบาลกลางโดยการจัดตั้งหน่วยงานส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวระดับรัฐขึ้น คือ คณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมแห่งรัฐ (State Tourism Development and

Culture Committee) ซึ่งตั้งขึ้นใน ปี ค.ศ.1993และจัดตั้งสำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งรัฐ (Department of State Tourism Development) ในปี ปี ค.ศ.1994 รวมทั้งส่งเสริมให้ทางเอกชนดำเนินการรวมกลุ่มสมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวขึ้นหลายสมาคม เช่น สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวแห่งรัฐปีนัง สมาคมโรงแรมรัฐปีนัง สมาคมร้านอาหารและร้านค้าเมืองจอร์จทาวน์ ฯลฯ การจัดตั้งหน่วยงานและสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวต่างๆเหล่านี้ได้ดำเนินการไปพร้อมๆกับการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยการปรับปรุงดูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว การจัดระบบสาธารณูปโภคสิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งได้ดำเนินการขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม โดยรัฐบาลกลางโดยกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย กระทรวงการคลัง กระทรวงคมนาคมและขนส่ง ได้เพิ่มงบประมาณสนับสนุนให้แก่รัฐปีนังเพิ่มขึ้นจากเดิมถึงร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 30 ในแต่ละกระทรวง ในขณะที่รัฐบาลปีนังก็ได้จัดสรรงบประมาณของท้องถิ่นในการปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและระบบสาธารณูปโภคด้านการท่องเที่ยวอย่างขนานใหญ่ โดยความเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรมของรัฐปีนัง ภายใต้การประกาศนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ด้านการท่องเที่ยวได้แก่

1. การปรับปรุงซ่อมแซมสะพานปีนังครั้งใหญ่ในปี ปี ค.ศ. 1996 – 1997 โดยการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงคมนาคมและการขนส่ง
2. การปรับปรุงโครงข่ายไฟฟ้าขึ้นปีนังฮิลล์ในช่วงระหว่างปี 1992 -1993 งบประมาณ 89 ล้านดอลลาร์มาเลเซีย โดยการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลแห่งรัฐ
3. การปรับปรุงพิพิธภัณฑ์ทุกแห่งของรัฐปีนัง ตั้งแต่ปี 2000-2003 โดยการสนับสนุนของกระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงการท่องเที่ยวของมาเลเซีย
4. การปรับปรุงเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ ระหว่าง ปี ค.ศ. 1996 -2000 โดยการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาลแห่งรัฐ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงการท่องเที่ยวและเงินบริจาคจากภาคเอกชน
5. การพัฒนาสวนธรรมชาติปีนัง เพื่อประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ ซึ่งเริ่มดำเนินการในปี 1999 และประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติในปี 2003 โดยการขยายพื้นที่เพิ่มขึ้นเป็น 2,562 เฮกเตอร์ โดยการสนับสนุนงบประมาณจากกระทรวงสิ่งแวดล้อมและกระทรวงการท่องเที่ยว
6. การปรับปรุงโบราณสถานทั่วปีนังระหว่างปี 1998-2002 โดยการสนับสนุนของกระทรวงวัฒนธรรมและกระทรวงการท่องเที่ยวของมาเลเซีย
7. การวางแผนดำเนินการผลักดันเมืองปีนังเป็นมรดกโลก เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 1992 โดยรัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐปีนัง
8. การปรับปรุงและการขยายสนามบินปีนังจากการเป็นสนามบินภายในประเทศเป็นท่าอากาศยานนานาชาติปีนัง เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปีค.ศ 1993 สนับสนุนงบประมาณโดยกระทรวงการคมนาคมและขนส่งมาเลเซีย
9. การดำเนินการวางแผนและประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวของรัฐปีนังเริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี 1994 โดยการสนับสนุนของรัฐบาลแห่งรัฐและกระทรวงการท่องเที่ยวมาเลเซีย(The Ninth Malaysia Plan : 2006-2010,2006)

กระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐปีนังภายใต้นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 นี้ได้เริ่มดำเนินการอย่างเป็นรูปธรรมตั้งแต่ปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมาโดยเฉพาะการปรับปรุงซ่อมแซมแหล่งท่องเที่ยวและสถานที่สำคัญต่างๆ รวมทั้งการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและการคมนาคมรวมทั้งการประชาสัมพันธ์และทำการตลาดเชิงรุกในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามา นอกเหนือจากการดำเนินการในส่วนของรัฐแล้ว ภาคเอกชนก็ได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมให้เข้ามาลงทุนในธุรกิจการท่องเที่ยวในปีนังโดยตั้งแต่ปี ค.ศ 1991 เป็นต้นมา มีโรงแรมขนาด 5 ดาว เกิดขึ้นในปีนังอีก 3 แห่ง คือ Shangri-La's Rasa Sayang Resort and Spa ,G Hotel และParkroyal Penang Hotel โรงแรมขนาด 2- 4 ดาวรวมทั้งที่พักขนาดเล็กหรือเกสเฮ้า เพิ่มขึ้นกว่าพันแห่ง มีผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว ของจดทะเบียนตั้งบริษัทรวมกว่า 200 บริษัท มีร้านค้าร้านอาหารและผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในด้านต่างๆเพิ่มขึ้นรวมกว่า 800 แห่ง (Penang State Government.2010:23-28)

จากเปลี่ยนแปลงที่เห็นผลอย่างเป็นรูปธรรมนี้ รัฐบาลมาเลเซียได้เริ่มโครงการระดับชาติขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นโครงการสำคัญ (Strategic Project) นั่นคือการเสนอให้เมืองมะละกาและปีนังเป็นเมืองมรดกโลกจากองค์การยูเนสโก ความคิดดังกล่าวเกิดขึ้นในสมัยรัฐบาลของนายกรัฐมนตรีมหาธีร์ โมฮัมหมัด ในปี ค.ศ. 2008 โดยใช้เวลากว่า 20 ปี ใช้งบประมาณทั้งสิ้นเฉพาะปีนังรวมกว่า 1 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ(New Straits Times, Feb.2009)

กระบวนการผลักดันให้ปีนังกลายเป็นเมืองมรดกโลก ถือเป็นการลงทุนเพื่อหวังผลในระยะยาว ซึ่งจะส่งผลดีต่อประเทศมาเลเซียโดยรวม กระบวนการผลักดันดังกล่าวได้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมทั้งภายในรัฐปีนังภายในประเทศมาเลเซียและผลักดันระหว่างประเทศ รัฐบาลมาเลเซียได้ว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษาของประเทศฝรั่งเศส อิตาลี และสหรัฐอเมริกา จำนวน 4 บริษัท คือ Apco Worldwide, AT Kearney, Capgemini Consulting และ Boston Consulting Group ในการเป็นที่ปรึกษาเพื่อวางแผนผลักดันให้ปีนังและมะละกาขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลก โดยมีค่าใช้จ่ายในการจ้างบริษัทที่ปรึกษาเป็นเวลานานเกือบสิบปีกว่า 100 ล้านเหรียญสหรัฐฯ อย่างไรก็ตามในขั้นตอนการว่าจ้างบริษัทที่ปรึกษานี้ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักจากพรรคฝ่ายค้านโดยเฉพาะในช่วงการหาเสียงเลือกตั้งใหญ่ในปี 2008 นายอันวาร์ อิบราฮิม ผู้นำพรรคเคดีตัน ได้กล่าวโจมตีฝ่ายรัฐบาลว่า

“...เป็นการใช้จ่ายเงินอย่างไม่คุ้มค่าเนื่องจากมีคนในพรรครัฐบาลมีผลประโยชน์กับบริษัทที่ปรึกษาบางบริษัทซึ่งได้รับการว่าจ้างอย่างไม่โปร่งใสและไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องใช้มากถึง 4 บริษัท ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วมะละกาและปีนังมีศักยภาพโดยตัวเองในระดับสูงขนาดแต่เพียงเทคนิคและขั้นตอนที่มาเลเซียไม่มีผู้เชี่ยวชาญในด้านนี้เท่านั้น”(New Straits Times, Oct.2008)

แม้ว่าจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ถึงความไม่โปร่งใสและคุ้มค่ากับเงินที่ลงทุนในการจ้างบริษัทที่ปรึกษาแต่กระบวนการผลักดันภายในประเทศโดยเฉพาะภายในรัฐปีนังโดยคำแนะนำของที่ปรึกษาได้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องโดยได้มีการทำโครงการณรงค์สร้างจิตสำนึกให้ผู้คนมีส่วนร่วมและเห็นความสำคัญของการผลักดันให้ปีนังกลายเป็นมรดกโลก โดยตั้งแต่ปี ค.ศ.1991 ถึง 2005 มีโครงการเกิดขึ้นมากกว่า 100 โครงการและมี

กิจกรรมการรณรงค์ไม่ต่ำกว่า 50 ครั้งเพื่อให้ประชาชนในพื้นที่มีส่วนร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการผลักดันปีนังไปสู่ความเป็นเมืองมรดกโลก โดยเฉพาะการทำประชาพิจารณ์ครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นการรณรงค์ครั้งใหญ่ที่สุดในตอนปลายปี2007 ที่มีชาวปีนังเข้าร่วมกว่า 200,000 คน

นาย Lim Guan Eng ผู้ว่าการรัฐปีนังคนปัจจุบัน ได้พูดถึงความสำเร็จของการผลักดันปีนังไปสู่ความเป็นเมืองมรดกโลกไว้ว่า

“...การลงทุนครั้งนี้ นอกจากเป็นการอนุรักษ์ของเก่าที่ทรงคุณค่าที่เรามีแล้ว ยังเป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับรัฐปีนังและประเทศมาเลเซีย หากคิดเป็นจำนวนมูลค่าที่ลงทุนไปถือว่าสูงมากแต่ในระยะยาวแล้วงบประมาณที่ลงทุนไปทั้งหมดจะกลับคืนมาสู่ชาวปีนัง และชาวมาเลเซียในรุ่นลูกหลานต่อไป เราหวังว่าปีนังจะเป็นแบบอย่างของการพัฒนาเชิงอนุรักษ์และมีผลในเชิงมูลค่าให้แก่เมืองอื่นๆ ของมาเลเซียและของโลก ” (A Tourist’s Guide visit Penang 2010-2012,2010)

เช่นเดียวกับ นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัด ที่ให้สัมภาษณ์แก่ Far Eastern Economic Review, (2009) ไว้ว่า

“...มะละกาและปีนังคือความสำเร็จของชาวมาเลเซียทุกคนเป็น โครงการร่วมกันของคนทั้งชาติที่ประสานรอยร้าวของเชื้อชาติ การเมืองเศรษฐกิจและสังคม และเป็นจุดเริ่มต้นของ โครงการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวชาวมาเลเซีย ที่เริ่มต้นไว้แล้วและกำลังเดินหน้าเพื่อผลักดันให้เราไปถึงจุดหมายภายในปี 2057 ”

Mr.Danny Law Heng Kiang (2010)ในฐานะคณะกรรมการนโยบายการเสนอปีนังขึ้นทะเบียนเป็นเมืองมรดกโลกยังได้กล่าวถึงขั้นตอนการทำงานที่น่าสนใจไว้ว่า

“...เรื่องที่ยากที่สุดไม่ใช่ทำให้ชาวปีนังทุกคนเห็นด้วย แต่จะอย่างไรให้คนที่ไม่เห็นด้วยและคัดค้านยอมรับและเข้าใจโดยไม่ขัดขวางการทำงานของเรานั้นคือประเด็นที่เราให้ความสำคัญและทำงานกันอย่างหนักกว่าสิบปี”

ภายหลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียประสบความสำเร็จในการผลักดันให้ปีนังกลายเป็นเมืองมรดกโลกแล้ว รัฐบาลท้องถิ่นปีนังได้มีแผนบริหารจัดการและดำเนินการเพื่อหวังให้เมืองมรดกโลกแห่งนี้เป็นแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ทรงคุณค่าและมีมูลค่ามหาศาลในระบบเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนในอนาคตโดยการดำเนินงานเริ่มจากการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนี้

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐปีนัง

สาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของปีนังปรากฏอยู่ในแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวปีนัง ปี ค.ศ. 1995 – 2010 มีสาระประกอบด้วย

- การเปลี่ยนทิศทางการท่องเที่ยวให้กลายเป็นแหล่งอุตสาหกรรมทางเศรษฐกิจของเมืองโดยใช้ข้อได้เปรียบทางด้านวัฒนธรรม ศิลปะ ประวัติศาสตร์ และคุณค่าทางสถาปัตยกรรมของสิ่งก่อสร้างภายในเขตเมืองเก่า ที่ได้รับการยอมรับจากโลก และส่งเสริมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

- การพัฒนาการท่องเที่ยวควรจะพัฒนาใน 4 ด้านหลัก คือ การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจการปรับปรุงระบบการศึกษาของเมือง การรับรองความปลอดภัยและทำให้สังคมมีความมั่นคง การรักษาและส่งเสริมลักษณะนิสัยของคนและคุณค่าทางวัฒนธรรมประเพณี

- การพัฒนาการท่องเที่ยว จะต้องมีการรักษาแหล่งประวัติศาสตร์ของเมืองให้ดำรงอยู่อย่างถาวร มีการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมสืบต่อกันมาเป็นเวลานาน ในส่วนของสิ่งแวดล้อมและการรักษาทัศนียภาพต้องกระทำให้สอดคล้องกัน อีกทั้งต้องมีการจัดสิ่งแวดล้อมเป็นพืช เช่น มลภาวะอย่างเป็นขั้นเป็นตอน

- การพัฒนาการท่องเที่ยวของป็นัง ควรจะมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการท่องเที่ยว เมืองออลสตาร์ ลังกาวิ และเมืองอื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียง

การกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยว

ประกอบไปด้วยสาระหลักสำคัญๆ ได้แก่

- การเพิ่มบทบาททางบริหารจัดการการท่องเที่ยว มีการสร้างความสามัคคีในการจัดการการท่องเที่ยว และการลงทุนในธุรกิจท่องเที่ยวจะต้องขึ้นอยู่กับกฎหมายของเมืองที่มีอยู่ มีการรักษาสภาพแวดล้อม ให้ความสนใจการลงทุนในด้านการท่องเที่ยวตามธรรมชาติและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นสำคัญ อันหมายถึงการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของปวงชน

- ในการพัฒนาการท่องเที่ยว จะต้องมีการดำเนินการฟื้นฟูและพัฒนางานศิลปหัตถกรรมทำให้คนในท้องถิ่นมีงานทำและมีรายได้ อีกทั้งอาคารเก่าแก่ของเมืองจะทำให้ดูเป็นเมืองโบราณเหมาะแก่การท่องเที่ยว

- ในการพัฒนาการท่องเที่ยว จะต้องให้ความสนใจในการรองรับความสะดวกสบายและจำนวนของนักท่องเที่ยว และมีการปรับปรุงคุณภาพในการพัฒนาอย่างเร่งด่วน

- จะต้องทราบว่าช่วงเวลาใดที่นักท่องเที่ยวจะเข้ามาใช้บริการ ช่วงไหนเป็นฤดูกาลท่องเที่ยวและช่วงไหนไม่ใช่ เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากภายในประเทศเอง มีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมและเพิ่มการบริการในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยว

- มีการพัฒนาและสนับสนุนในส่วนของการท่องเที่ยวทางน้ำ มีการผสมผสานผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวให้หลากหลาย ให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาและอยู่ในป็นังนานขึ้น

- มีการก่อตั้งบริษัทที่เป็นมืออาชีพเพื่อปูพื้นให้เกิดแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว

- มีการลงโฆษณา เปิดหลักสูตรฝึกอบรมมัคคุเทศก์ จัดการสัมมนาหรืออบรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในด้านที่ต่างออกไป และทำให้ตลาดการท่องเที่ยวมีความคงที่และมั่นคง

การกำหนดจุดมุ่งหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยว

จากกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวข้างต้น ได้ให้ภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างชัดเจนด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจของแหล่งท่องเที่ยวบุรีรัมย์ มีความมุ่งมั่นที่จะทำให้บุรีรัมย์กลายเป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวในระดับนานาชาติได้ในตอนต้นคริสต์ศตวรรษที่ 21 โดยให้มีความสอดคล้องกับศักยภาพที่มีอยู่

- ในปี ปี ค.ศ. 2008 เป็นปีเริ่มต้นการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซีย โดยการใช้เมืองประวัติศาสตร์เป็นตัวดึงดูด การอนุรักษ์รักษาเมืองให้อยู่ในสภาพโบราณ ทำให้มรดกทางวัฒนธรรมของบุรีรัมย์อยู่ในระดับนานาชาติ รวมถึงการทะนุถนอมรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม

- ในปี ปี ค.ศ. 2010 จะต้องพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพสูง โดยรวมเอาแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมดของบุรีรัมย์และแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ในรัฐเคดาห์ คือออลสตาร์และลังกาวิเสริมสร้างให้บุรีรัมย์เป็นเมืองวัฒนธรรมแห่งการท่องเที่ยว และผลักดันชื่อเสียงให้โด่งดังไปทั่วโลก และในส่วนของสิ่งแวดล้อมเมืองจะต้องมีการควบคุมและคำนึงถึงกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมิให้ส่งผลกระทบต่อเมืองเก่าการจัดการในการลงทุนเพื่อทำให้เมืองมรดกทางวัฒนธรรมบุรีรัมย์สวยงามขึ้น จะต้องมีการวางแผนการดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์เพื่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยว

การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวในเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ บุรีรัมย์

- การพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญของโครงสร้างทางด้านการท่องเที่ยวพร้อมกันกับการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรม และภูมิทัศน์ทางธรรมชาติรวมถึงการรักษาสิ่งแวดล้อม

- การพัฒนาการท่องเที่ยวบุรีรัมย์ไปพร้อมกันกับการพัฒนาสภาพแวดล้อมรอบด้าน

- ยกระดับการพัฒนาทางการท่องเที่ยวให้บุรีรัมย์ได้ปรับปรุงโครงสร้างทางเศรษฐกิจใหม่

- ในปี ปี ค.ศ. 2007 ดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเขตเมืองเก่าของบุรีรัมย์และเสนอขึ้นทะเบียนเมืองจอร์จทาวน์เป็นมรดกโลก

- ปี ค.ศ. 2010 พัฒนาการท่องเที่ยวให้อยู่ในระดับสูง

- การบริหารจัดการให้บทบาทของการปกครองท้องถิ่นมีความมั่นคง แข็งแรง

- การออกแบบแผนการทางยุทธศาสตร์เพื่อฟื้นฟูและพัฒนางานฝีมือและคหิชาชาวบ้านที่สืบทอดมาแต่ดั้งเดิมให้สอดคล้องกับความต้องการของการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

- สร้างโครงสร้างพื้นฐานทางการท่องเที่ยวโดยเน้นทางด้านคุณภาพและปริมาณ

- มุ่งไปที่การพัฒนาทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการท่องเที่ยวแห่งตะวันออก

- การพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างประเทศให้มีคุณภาพสูงไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาภายในประเทศ

- กระจายการลงทุนในด้านผลิตผลทางการท่องเที่ยว การท่องเที่ยวทางทะเล แม่น้ำและตามเกาะต่าง ๆ

- ก่อตั้งบริษัทที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวให้เป็นมืออาชีพ

- พัฒนาการส่งเสริมการท่องเที่ยวและกลยุทธ์ในการการตลาด

จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าท่องเที่ยวและพักค้างคืนในบุรีรัมย์ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเป็นลำดับจากปี ปี ค.ศ. 2008 ซึ่งเป็นปีที่บุรีรัมย์ได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลกปีแรก และมีแนวโน้มที่สูงขึ้นทุกปี และในปี ปี ค.ศ. 2009-2010 ซึ่งเป็นปีแห่งการท่องเที่ยวมาเลเซีย โดยมีบุรีรัมย์เป็นหนึ่งในไฮไลท์สำคัญนั้น ส่งผลให้ในปี 2009 มี

จำนวนนักท่องเที่ยวทั้งชาวมาเลเซียและชาวต่างชาติเข้าพักค้างคืนในปีนั้น ถึง 384,100 คนซึ่งเป็นจำนวนที่เพิ่มขึ้นอย่างมากจากปี ค.ศ.2008(Ministry of Tourism Malaysia,2009)

สภาพปัจจุบันของปีนังภายหลังการเป็นเมืองมรดกโลก

บริเวณเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ ปีนัง มีถนนและซอยที่จัดวางอย่างเป็นระเบียบ และสามารถทะลุเชื่อมต่อถึงกันได้หมดเกือบทุกซอย สะดวกแก่การเดินทางของคนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว บ้านเรือนในปีนัง เรียงชิดติดกันกำแพงต่อกำแพง โดยเสน่ห์ของปีนัง คือภูมิทัศน์เมืองแบบดั้งเดิมที่มีเรือนแถวชิโน-โปรตุกีสอายุเก่าแก่ บ้านเรือนตามแบบฉบับของปีนังส่วนใหญ่จะเป็นโครงสร้างปูนแม้ว่าบ้านเก่า ๆ จะได้รับการบูรณะมาโดยตลอด แต่ก็ยังคงรูปแบบเดิมของตนเอาไว้ได้ ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างหลัก หน้าต่างและบานประตูแกะสลัก รวมถึงลวดลายปูนปั้นที่มีความเป็นเอกลักษณ์ เช่นเดียวกับเครื่องเรือนแบบโบราณที่หาดูได้ยาก บ้านแต่ละหลังมีความงดงามแตกต่างกันไป แต่ที่เหมือนกันคือหน้าบ้านเกือบทุกแห่งกลายเป็นร้านขายของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยว มีสินค้าจำหน่ายแตกต่างกันไป มีทั้งของกิน เครื่องประดับ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายทั้งสมัยนิยมและแบบดั้งเดิม ผ้าทอมืองานไม้แกะสลักที่มีลวดลายงดงาม และที่สะดุดตาคือภาพศิลปะสมัยใหม่ของศิลปินจำนวนมากที่วางขายในแกลเลอรีเล็ก ๆ ที่มีอยู่มากมาย

ในเมืองเก่าปีนัง ยังมีเรื่องราวชีวิตประจำวันของชาวจีนริมฝั่งทะเลเลียบถนน Weld Quayที่น่าสนใจตลอดจนสถาปัตยกรรมอันเก่าแก่ของวัดวาอาราม เจดีย์ ศาลเจ้า และบ้านพักสไตล์โคโลเนียลสีเหลืองสวยที่มีให้พบเห็นทั่วเมือง อันเป็นมรดกตกทอดจากตะวันตกที่ได้รับการอนุรักษ์เอาไว้เป็นอย่างดี ซึ่งปะปนไปกับบ้านเก่าที่เป็นโครงสร้างปูน ส่วนหนึ่งได้รับการสนับสนุนจากต่างชาติ และอีกส่วนหนึ่งก็ได้รับการที่รัฐบาลเก็บค่าเข้าชมเมืองจากนักท่องเที่ยวเพื่อนำรายได้มาจุนเจือท้องถิ่นให้คงความยั่งยืนของวัฒนธรรมดั้งเดิม แม้ว่าจอร์จทาวน์ของปีนังจะเป็นชุมชนเล็ก ๆ ถ้าเทียบกับเมืองท่องเที่ยวอื่น ๆ ในมาเลเซียแต่ก็มีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายหลังจากที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นเมืองมรดกโลก รัฐบาลหันมาสนับสนุนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ ทำให้ชื่อเสียงของเมืองมรดกโลกที่ยังคงมีลมหายใจได้ถูกเผยแพร่กระจายออกไป เสน่ห์ของตึกแถวแบบจีนโบราณ สถาปัตยกรรมชิโน-โปรตุกีสและตึกเก่าสีเหลืองสวยสไตล์โคโลเนียลที่อนุรักษ์เอาไว้ให้คงเอกลักษณ์ดังเช่นอดีต วิถีชีวิตที่เรียบง่ายและสวยงามของชาวปีนัง ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีพร้อมสรรพสำหรับนักท่องเที่ยว ทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนไม่น้อยจากทั่วทุกมุมโลกเดินทางเข้ามาเยือนเมืองแห่งนี้อย่างไม่ขาดสาย ทำให้ทั้งร้านอาหาร บริษัททัวร์ ร้านอินเทอร์เน็ต รวมถึงร้านขายของที่ระลึก ตลอดจนที่พักเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจากการที่ผู้วิจัยได้ไปท่องเที่ยวในเมืองแห่งนี้สี่ครั้ง ครั้งแรกเมื่อปี ปี ค.ศ. 2006 ก่อนที่ปีนังได้รับการยอมรับให้เป็นเมืองมรดกโลกเพียงสองปี ในการไปครั้งนั้น ปีนังมีนักท่องเที่ยวไม่มากนัก เมื่อเทียบกับการไปเยือนในครั้งที่สองเมื่อปลายปี ปี ค.ศ. 2008 และครั้งที่สามเมื่อปลายปี ปี ค.ศ. 2009และ กลางปี 2010 เพื่อทำการวิจัยเรื่องนี้ ทั้งนี้เป็นเพราะกระแสการท่องเที่ยวที่มีมากขึ้น ทำให้แห่งนี้ต้อนรับผู้คนจากทั่วสารทิศเพิ่มมากขึ้น มีวงจรธุรกิจเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเกิดขึ้นมากมาย เกิดโอกาสทางการค้า ทำให้มีผู้คนจำนวนมากที่เปลี่ยนจากอาชีพเดิมมาประกอบธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เช่น ขายของที่ระลึกต่าง ๆ และรวมไปถึงปรับเปลี่ยนบ้านพักอาศัยของตนแบ่งให้นักท่องเที่ยวเช่าเพื่อเป็นรายได้เสริม ร้านขายของที่ระลึกในปีนัง มีอยู่มากมายแทบ

ทุกคนในเขตเมืองมรดกโลก ที่จะเห็นได้โดยทั่วไป ก็จะมีร้านแกลเลอรีขายรูป และคนวาดรูปในป็นังส่วนใหญ่ จะเป็นนักวาดมือสมัครเล่น คือวาดเองแล้วก็ขายเอง

นอกจากแกลเลอรีที่ขายภาพศิลปะแล้ว งานฝีมืออีกชนิดที่เป็นเหมือนสัญลักษณ์ของป็นังและจะเห็นแทบทุกคนเช่นกันคือ โคมไฟที่ทำด้วยผ้าไหม มีรูปทรงต่าง ๆ มากมายและมีสีให้เลือกหลากหลาย สำหรับร้านขายของที่ระลึกอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะขายกระเป๋า ซึ่งมีทั้งที่เป็นงานหัตถกรรมของมาเลเซียเอง และกระเป๋าที่เป็นแบบทันสมัย รวมทั้งร้านตัดเสื้อผ้าตามสั่งที่มีผ้าหลายแบบให้เลือกมากมาย และรวมถึงรองเท้าที่สามารถสั่งตัดได้ภายในวันเดียวอีกด้วย และอีกหนึ่งอาชีพที่กลายเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่คืออาชีพการเป็นมัคคุเทศก์นั่นเอง ซึ่งมีมัคคุเทศก์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า เป็นอาชีพที่ให้ค่าตอบแทนสูงอีกทั้งยังบวกเพิ่มด้วยทิปจากลูกค้าและส่วนแบ่งจากร้านขายของ ส่งผลให้มีจำนวนมัคคุเทศก์นำเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างมากในป็นัง ซึ่งก็ไม่ได้มีมัคคุเทศก์นำเที่ยวเฉพาะแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น ยังมีมัคคุเทศก์ภาษาที่สำคัญอื่น ๆ อีกเช่น ภาษาจีนญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี สเปน และภาษาไทย เป็นต้น และเมื่อวันที่ 10 มีนาคม ปี ค.ศ. 2008 UNIVERSITI SAINS MALAYSIA ในป็นังได้เปิดสอนรายวิชาการท่องเที่ยว โดยมีนักศึกษาลงทะเบียนถึงเกือบ 700 คน โดยวิชาหลักที่เปิดสอนได้แก่ หลักการนำเที่ยว การจัดการท่องเที่ยวเบื้องต้น ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาจีนเพื่อการท่องเที่ยว ภาษามลายูเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาไทยเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว รวมทั้งวิชาด้าน IT อิเล็กทรอนิกส์และการติดต่อสื่อสารด้วยวิทยาการสมัยใหม่เพื่อการท่องเที่ยว

แม้ว่าป็นังจะเป็นเมืองเล็ก ๆ แต่ภายหลังที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นเมืองมรดกโลกรัฐบาลก็ได้พยายามสนับสนุนเรื่องการท่องเที่ยวอย่างเต็มที่ นักท่องเที่ยวจากทั่วทุกมุมโลกจำนวนไม่น้อยเดินทางมาเยือนเมืองแห่งนี้โดยไม่ขาดสาย เมื่อมาเที่ยวที่ป็นัง จะวางใจได้ในเรื่องของความสะดวกสบาย และสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะในเรื่องที่พักอันหลากหลายที่กระจายอยู่รอบตัวเมือง มีระดับและราคาต่างกันไปตามทั้งแบบเกสต์เฮาส์ ราคาถูก โรงแรมระดับปานกลาง ไปจนถึงโรงแรมระดับ 5 ดาว ร้านอาหารในป็นังมีมากมาย เมนูขึ้นชื่อที่ไม่ควรพลาดที่จะลิ้มลองอย่าง เกาเหလာ ซึ่งเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เพราะหารับประทานง่ายแถมราคาก็ไม่แพง จุดเด่นของร้านอาหารในป็นัง คือ มีให้เลือกหลากหลายหลายสัญชาติ ตั้งแต่อาหารต้นตำหรับมาเลเซียที่อยู่ตามภัตตาคารย่านใจกลางเมือง ส่วนร้านอาหารสัญชาติฝรั่งก็มี เพื่อเป็นทางเลือกให้นักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ตามถนนเส้นต่าง ๆ ในเมืองเก่าจอร์จทาวน์ของป็นัง โดยเฉพาะบริเวณริมฝั่งทะเล มีร้านขึ้นชื่อหลายร้านให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ในส่วนของบริษัทผู้ประกอบการท่องเที่ยวนั้น มีหลากหลายให้เลือกใช้บริการ รวมทั้งมีบริการที่หลากหลาย บริการตั้งแต่รับจองโรงแรม จองตั๋วเครื่องบิน รถบัส เครื่องบิน และบริการโปรแกรมนำเที่ยวทั้งใกล้และไกล ซึ่งการให้บริการก็ควรจะต้องราคาให้ดีและสำรวจราคาหลาย ๆ บริษัทด้วยปรากฏการณ์การท่องเที่ยวที่ได้เปิดฉากขึ้นอย่างจริงจัง ภายหลังป็นังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก เนื่องมาจากทรัพยากรการท่องเที่ยวของป็นังเป็นเสมือนแม่เหล็กที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ให้หลั่งไหลเข้ามาเที่ยวชมที่ยังมีชีวิตแห่งนี้ทำให้แรงกระแทกจากอิทธิพลของการท่องเที่ยว ได้ส่งผลให้เกิดการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงรวมถึงการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมภายในชุมชน การที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวชม

เมืองเป็นจำนวนมาก ทำให้เมืองเล็ก ๆ แห่งนี้ต้องรับภาระในการบริหารจัดการกิจกรรมการท่องเที่ยวโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ในขณะที่วิถีชีวิตของคนในชุมชนที่เคยเป็นเพียงเมืองท่าที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของเวลา ทำให้เมืองแห่งนี้กลายเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยว และผลกระทบเหล่านี้เกิดขึ้นในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคมและด้านวัฒนธรรม โดยทางผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเพียงสองด้าน คือด้านสังคมและวัฒนธรรมซึ่งมีทั้งผลกระทบในทางบวกและผลกระทบในทางลบ

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากการศึกษาเอกสารบันทึกของปีนัง และจากการสอบถามสัมภาษณ์พูดคุยกับกลุ่มตัวอย่าง รวมไปถึงการใช้แบบสอบถาม ซึ่งได้สุ่มตัวอย่างประชาชนที่อยู่อาศัยในเขตมรดกโลกปีนัง ซึ่งมีหลากหลายอาชีพ ส่วนใหญ่ค้าขายและทำกิจการที่เกี่ยวกับการให้บริการการท่องเที่ยว และมีเจ้าหน้าที่รัฐและมัคคุเทศก์ เป็นต้น และยังได้อาศัยข้อมูลที่ได้จากการลงพื้นที่สังเกตการณ์ เพื่อนำผลการศึกษามาวิเคราะห์ถึงผลกระทบทางสังคมและวัฒนธรรมที่เกิดจากการท่องเที่ยวทั้งด้านบวกและด้านลบ ได้ผลดังนี้

ผลกระทบทางสังคมในรัฐปีนัง

ผลกระทบด้านบวก

นับตั้งแต่รัฐปีนังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก และได้กลายเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญแห่งหนึ่งของการมาเที่ยวทางภาคเหนือของประเศมาเลเซีย ปีนังได้รับผลกระทบและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการ เช่นการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ ที่ได้เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาไม่นานจนรัฐปีนังได้เจริญขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของตัวเมืองที่เปลี่ยนไป มีการพัฒนาเพื่อรองรับการท่องเที่ยวมากขึ้น เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ได้ส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมให้สังคมรัฐปีนัง จากการศึกษาข้อมูลทำให้ได้ทราบถึงผลกระทบทางบวกหลายประการ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวสร้างความเจริญสู่ท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวที่เข้ามาสู่รัฐปีนังได้เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และจากการพัฒนาการท่องเที่ยวนี้ ทำให้เกิดมีการลงทุน มีการบริการด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว เนื่องจากเมืองใดก็ตามที่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ก็ย่อมที่จะส่งผลให้เกิดแรงกระตุ้นให้รัฐบาลหรือนักธุรกิจลงทุน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเป็นประการสำคัญ ส่วนคนในท้องถิ่นที่มีโอกาสได้ใช้บริการก็ถือเป็นผลพลอยได้ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่นำความเจริญมาสู่รัฐปีนัง การคมนาคมมีความสะดวกมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเดินทางระหว่างเมืองภายในประเทศเอง ไม่ว่าจะเป็นทางถนนทางรถไฟ และสายการบินที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวมากขึ้น อีกทั้งในตัวเมืองเองก็ยังมีไฟฟ้าประปา โทรศัพท์ และสิ่งอำนวยความสะดวกมากมายยกตัวอย่างหนึ่ง จากการที่รัฐปีนังประสบปัญหาน้ำท่วมเป็นประจำทุกปี เมื่อถึงฤดูฝน ทางภาครัฐก็ได้มีการซ่อมแซมปรับปรุงถนนภายในเมืองโบราณเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินเท้าแก่นักท่องเที่ยว รวมไปถึงการทำความสะดวกถนนจากแคราบโคลนซึ่งมีสาเหตุจากน้ำท่วมขังอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นผลพลอยได้แก่ชาวปีนังเองอีกทางหนึ่ง ดังเช่นที่ ผู้ว่าการรัฐปีนัง Mr.Lim Guan Eng ได้ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นไว้เมื่อ ปี 2009 ว่า

“จากการส่งเสริมรัฐปีนังให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ได้มีการซ่อมแซมถนนหนทางและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานภายในเมืองมากขึ้น ส่งผลดีต่อทั้งนักท่องเที่ยวและชาวปีนังเอง”

2. การท่องเที่ยวสร้างงานและอาชีพให้คนในท้องถิ่น

การที่เมืองมรดกโลกปีนังกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของโลกนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกสารทิศ ต่างก็เดินทางมาท่องเที่ยว ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดในชุมชนอย่างหนึ่ง คือการเปลี่ยนแปลงอาชีพเดิมหันมาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ซึ่งในอดีตนั้นรัฐปีนังมีพื้นที่เป็นทุ่งนาขนาดใหญ่ มีแม่น้ำ ทะเล และทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ ชาวปีนังยังชีพมาจากสิ่งเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นเกษตรกรรมหรือการประมง เป็นต้น แต่เมื่อรัฐปีนังก้าวเข้าสู่การเป็นเมืองท่องเที่ยว ได้ส่งผลให้เกิดการสร้างงานสร้างอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวขึ้นมากมายทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้คนในชุมชนมีงานทำมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นช่างฝีมืองานหัตถกรรม การบริการด้านการขนส่ง พนักงานโรงแรม พนักงานร้านอาหาร พนักงานขายสินค้าที่ระลึกต่าง ๆ บริษัททัวร์ และมัคคุเทศก์ ทำให้ลดภาวะการว่างงานและคนหนุ่มสาวกลับมาทำงานที่บ้านเกิด ส่งผลให้เศรษฐกิจครอบครัวดีขึ้น จากการสัมภาษณ์บุคคลที่ประกอบอาชีพที่รองรับการท่องเที่ยวภายในเขตอนุรักษมรดกโลกรัฐปีนัง ส่วนใหญ่เป็นคนที่อาศัยอยู่ในชุมชน จากอาชีพที่ได้ทำมาแต่ก่อน เมื่อการท่องเที่ยวได้เข้ามา กลุ่มบุคคลเหล่านี้ก็ได้หันมาประกอบอาชีพที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว มัคคุเทศก์ชายหนุ่มวัย 28 ปี Mr.Hong Nam li (2010)กล่าวว่า

“อาชีพมัคคุเทศก์เป็นอาชีพที่ให้ค่าตอบแทนสูง เพราะนอกจากค่านำเที่ยวแล้วยังมีค่าทิปและส่วนแบ่งจากร้านขายสินค้าด้วย ทำให้มีผู้นิยมประกอบอาชีพมัคคุเทศก์มากขึ้น “

และจากการพูดคุยกับพนักงานต้อนรับของCophthorne Orchid Hotel(2010)ได้กล่าวว่า

“นักท่องเที่ยวทำให้ประชาชนในพื้นที่มีงานทำที่มากมาย และยังช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และเศรษฐกิจของปีนังให้ดีขึ้น”

เช่นเดียวกับ Mr. Whang Ye Mei (2010)เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์รัฐปีนัง ที่ได้ให้ความเห็นว่า

“การท่องเที่ยวมีส่วนทำให้มีการจ้างงานในพื้นที่มากขึ้น นักท่องเที่ยวทำให้ประชาชนที่อยู่ในรัฐปีนังมีงานทำมากมาย และได้นำความเจริญมาให้ ซึ่งช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนและเศรษฐกิจในปีนังให้ดีขึ้น”

3. ชุมชนเห็นความสำคัญของการศึกษามากขึ้น

ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการศึกษามีความสำคัญในการพัฒนาประเทศ การศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพของคน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาชุมชน และในทุกครอบครัวต่างก็ต้องการให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาเล่าเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อที่จะส่งเสริมให้บุตรหลานของตนได้มีความรู้เพื่ออนาคตที่ดี ในส่วนของผลกระทบของการท่องเที่ยวที่มีต่อการศึกษานั้น จากการศึกษาข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ชาวปีนังจะเห็นได้ว่ามีผลกระทบค่อนข้างมาก คือเมื่อชุมชนได้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยว ทำให้คนในชุมชนมีอาชีพและรายได้ที่ดี แต่ละครอบครัวจึงมีความต้องการให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษาในระดับที่สูง เพื่อที่จะได้มีอนาคตที่ดี และจะได้ทำให้รายได้ของครอบครัวสูงขึ้น

จากการลงพื้นที่สังเกตการณ์และได้พูดคุยกับครอบครัวหนึ่ง อาชีพค้าขายเสื้อผ้าที่ระลึกของรัฐปีนัง พ่อและแม่พูดภาษาอังกฤษได้นิดหน่อย จึงส่งให้ลูกสาวเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากการเรียนในโรงเรียน เพื่อเพิ่มพูนความรู้ และจะได้ให้มาช่วยขายของแก่นักท่องเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ อีกทั้งช่วยสอนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมให้กับพ่อแม่ด้วย และครอบครัวของเด็กชายNathan shah ที่บ้านเปิดกิจการร้านขายของชำบริเวณย่าน Balik Pulau Town พ่อของเด็กชายได้เล่าให้ฟังว่า

“ในอนาคตหากมีเงินมากขึ้น ก็จะปรับเปลี่ยนบ้านให้กลายเป็นที่พัก และให้ลูกชายดูแลเมื่อโตขึ้น อยากส่งเสริมให้ลูกชายได้เรียนสูง ๆ เพื่อที่จะได้มีความรู้ความสามารถกลับมาช่วยดูแลกิจการ”

4. การย้ายถิ่นเข้ามาของคนภายนอก

ในส่วนของการย้ายถิ่นเข้ามาทำงานของคนนอกพื้นที่ จากการศึกษาและได้สอบถามจากชาวปีนังแล้วพบว่ามียุ้งบ้างพอสมควร ซึ่งส่วนมากจะเข้ามาทำงานในภาคบริการการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นพนักงานต้อนรับในโรงแรม พนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร จากการพูดคุยสอบถามคนปีนังเองได้กล่าวว่า ภายหลังจากการที่รัฐปีนังเป็นเมืองท่องเที่ยว ได้มีคนนอกพื้นที่เข้ามาหางานทำ แต่ส่วนใหญ่ก็มาจากพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ ระหว่างคนนอกและคนปีนัง Muhammad Hussin (2010)เจ้าหน้าที่มัลคูลุเทศก์ กล่าวว่า

“ผมคิดว่าการท่องเที่ยวมีผลต่อการย้ายถิ่นฐานเข้ามาของคนต่างถิ่น เพื่อที่จะเข้ามาทำงานในรัฐปีนัง ซึ่งคนต่างถิ่นที่เข้ามาเหล่านี้ ไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาหรือผลกระทบใดระหว่างคนต่างถิ่นเองและชาวปีนัง”

ผลกระทบทางสังคมด้านลบ

การท่องเที่ยวแม้ว่าจะส่งผลกระทบในทางสังคมทางบวก แต่อย่างไรก็ตามย่อมต้องส่งผลกระทบในทางลบด้วย โดยมีความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชุมชนดังนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงของความสัมพันธ์ภายในครอบครัว

เมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ย่อมเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวมีงานทำในธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งธุรกิจท่องเที่ยวมักมีวันหยุดไม่แน่นอน จากการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถามของประชาชนในรัฐปีนัง ส่วนใหญ่กล่าวว่า การท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นในส่วนน้อยนั้น คือ เมื่อเกิดการเดินทางท่องเที่ยว คนในชุมชนแหล่งท่องเที่ยวหรือคนที่ทำหน้าที่รองรับบริการ การท่องเที่ยวย่อมเกิดการซึมซับเอาวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวไว้บ้างไม่มากก็น้อย เนื่องจากการได้รับวัฒนธรรมตะวันตก ทั้งการแต่งกายและทางความคิด ทำให้คนในครอบครัวเกิดความความไม่เข้าใจในพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป แต่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดปัญหารุนแรงใด ๆ ส่วนความสัมพันธ์ของผู้คนภายในสังคมเมืองนั้นเริ่มมีความห่างเหินกันมากขึ้น เพราะไม่ค่อยมีเวลาพบปะสังสรรค์กัน ส่วนใหญ่ใช้เวลาไปกับการทำมาหากิน เช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกัน เนื่องจากบางบ้านที่ขายสินค้าคล้ายกัน ส่งผลให้เกิดการแข่งขันในการแย่งลูกค้า ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกันลดน้อยลง Ye Mei (2010) พนักงานต้อนรับของโรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองจอร์จทาวน์ กล่าวว่า

“เมื่อก่อนเคยทำงานที่โรงแรมในKLมาก่อน แล้วจึงย้ายกลับมาทำงานที่ปีนังอยากกลับมาอยู่บ้าน ถึงจะทำงานไม่เป็นเวลา แต่อย่างไรก็ได้กลับบ้าน ได้เจอครอบครัวมากขึ้น และแม้ว่าความคิดกับการแสดงออกบางอย่างจะมั่นใจเกินไป มีการแต่งกายตามแบบสากลบ้าง นุ่งกระโปรงสั้นบ้าง แต่ที่บ้านก็เข้าใจ”

Nura Ismail(2010) พนักงานต้อนรับของโรงแรม G-hotel ได้เล่าให้ทีมวิจัยฟังว่า

“ฉันคิดว่าการท่องเที่ยวส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวอยู่บ้าง แต่เป็นส่วนน้อย ซึ่งทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างรุ่น เนื่องจากได้รับวัฒนธรรมตะวันตกทั้งในเรื่องการแต่งกายตามแบบชาวต่างชาติและการคิดที่มีมุมมองต่างออกไป แต่ก็เป็นส่วนน้อย”

2. ปัญหาสังคม

ผลกระทบของการท่องเที่ยวในส่วนของปัญหาสังคมนั้น จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นในรัฐปีนัง หลังจากที่ได้กลายมาเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยวนั้น พบว่ารัฐปีนังได้มีการควบคุมเป็นอย่างดี ในส่วนของปัญหาอาชญากรรม นั้นเป็นปัญหาที่ไม่รุนแรง คือเป็นเพียงการทะเลาะวิวาทเล็กน้อยที่กลุ่มนักท่องเที่ยวดื่มสุราแล้วมีปัญหากระทบกระทั่งกัน มีวิวาทกันบ้างแต่ไม่บ่อยมากนัก และในบางครั้ง ก็เกิดอุบัติเหตุเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น จักรยานชนต้นไม้หรือชนกันบ้าง แต่ไม่รุนแรงถึงชีวิต ส่วนปัญหาเรื่องของการโจรกรรมทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวก็ไม่ค่อยเกิดขึ้นเท่าใดนัก จะมีบ้างก็เป็นเพียงการลักเล็กขโมยน้อย ไม่มีความรุนแรงมากนัก เนื่องมาจากประเทศมาเลเซียเองมีการปกครองในระบบประชาธิปไตย และมีกฎหมายที่เข้มงวด

Chan Kwai Gin (2010)ชายหนุ่มที่ประกอบธุรกิจและเป็นมัลคูเทร็กอัสระ กล่าวว่า

“ผมคิดว่าโดยปกติแล้ว การท่องเที่ยวจะทำให้เกิดปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสังคม แต่อำนาจควบคุมของรัฐปีนังทำได้ดีมาก ดูเหมือนว่าจะไม่มียาเสพติด อาชญากรรม อาจจะมีเพียงแค่การลักขโมยเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งบ่อยครั้งที่เกิดจากนักท่องเที่ยวด้วยตัวเอง”

และจากการที่มีร้านอาหาร ผับ บาร์ เปิดขึ้นมากมายเพื่อให้บริการและให้ความบันเทิงแก่นักท่องเที่ยวในยามค่ำคืน ส่งผลให้วัยรุ่นในรัฐปีนังเอง มีความต้องการอยากเที่ยวกลางคืน เพื่อที่จะได้พบกับเพื่อนใหม่ ๆ ที่เป็นชาวต่างชาติ ซึ่งจากการพูดคุยสอบถามกับวัยรุ่นกลุ่มหนึ่ง ได้กล่าวว่า การที่พวกเขาออกมาเที่ยว มาพบปะนักท่องเที่ยวเพราะต้องมีเพื่อนใหม่ ๆ เป็นชาวต่างชาติ เพื่อที่จะได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติม และในส่วนของปัญหาเรื่องชู้สาวนั้นมีเป็นส่วนน้อยที่ออกมาเที่ยวเพื่อหาคู่นอน มีบ้าง แต่ก็ไม่มีมากนัก

3. พฤติกรรมการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว

จากการที่รัฐปีนังเป็นเมืองท่องเที่ยว ทำให้เกิดธุรกิจบริการที่เกิดขึ้นเพื่อให้ความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวมากมาย เช่น โรงแรม บริษัททัวร์ เป็นต้น ส่งผลให้ผู้ประกอบการบางรายมีพฤติกรรมเอาเปรียบนักท่องเที่ยว ยกตัวอย่างเช่น บริษัททัวร์ ที่มักจะให้บริการในการจองหรือซื้อตั๋วเดินทางให้กับนักท่องเที่ยว ซึ่งพบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วจะมีการขึ้นราคาจากจำนวนจริงค่อนข้างมากและในส่วนของการให้บริการโรงแรม บางโรงแรมนั้น เมื่อนักท่องเที่ยวได้ทำการจองห้องพักผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตแล้ว แต่เมื่อถึงวันที่เข้าพักจริง กลับต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ หากไม่มีการควบคุมอย่างดี จะส่งผลเสียให้กับเมืองได้ยกตัวอย่างจากเหตุการณ์ที่ผู้วิจัยได้ประสบมาจากการเข้าพักในโรงแรมระดับสามดาวแห่งหนึ่งในตัวรัฐปีนัง ผู้วิจัยได้ทราบถึงการโก่งราคาค่าห้องพักของนักท่องเที่ยวคู่หนึ่งว่าได้ทำการจองห้องพักล่วงหน้าประมาณ 3 เดือน โดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ตและหักค่าห้องพักผ่านบัตรเครดิต แต่เมื่อมาเข้าพัก ทางโรงแรมได้ร้องขอเพิ่มเงินอีก 5 เหรียญสหรัฐ เนื่องจากเป็นช่วงที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงขึ้นราคาค่าห้องพัก และอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ผู้วิจัยประสบด้วยตัวเอง ได้แก่ การที่ได้ซื้อตั๋วเรือสำราญจากบริษัททัวร์แห่งหนึ่ง ซึ่งราคาค่าที่ซื้อนั้นเป็นราคารวมไปกลับ แต่เมื่อถึงเวลาจริง ๆ กลับต้องซื้อตั๋วกลับอีกรอบ

4. ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหามลภาวะต่าง ๆ เช่น ปัญหาน้ำเสีย ขยะมูลฝอย ปัญหาอากาศเป็นพิษ มลภาวะทางเสียง ล้วนมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างยิ่ง จากการศึกษาพบว่า การจัดการปัญหาเกี่ยวกับมลภาวะของรัฐปีนังนั้นได้อยู่ในส่วนของการพัฒนาเมือง ไม่ว่าจะเป็นด้านการกำจัดน้ำเสีย ขยะมูลฝอยนั้น รัฐปีนังมีการวางแผนและการจัดการที่ดี ด้านปัญหามลภาวะทางอากาศและมลภาวะทางเสียงนั้น ก็ได้มีการปิดถนนในเขตอนุรักษ์เมืองเป็นช่วงๆ เพื่อทำให้เป็นถนนคนเดิน ไม่ให้รถยนต์พาหนะเข้ามาในเขตเมืองเก่า ทำให้ไม่ก่อให้เกิดควันพิษและรถยนต์เสียงดังตามท้องถนน อีกทั้งการท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดปัญหาทำลายภูมิทัศน์จากป้ายโฆษณาต่าง ๆ ที่เชิญชวนให้นักท่องเที่ยวใช้บริการการท่องเที่ยว และเมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ทำให้เกิดการ

ก่อสร้างอาคารต่าง ๆ ตามมาด้วย เช่น โรงแรม รีสอร์ท รวมไปถึงร้านขายสินค้าที่มีมากขึ้น ในรัฐปีนังมีบ้านต่าง ๆ หลายต่อหลายหลังที่ได้ดัดแปลงมาเป็นร้านขายสินค้าที่ระลึก มีแผงขายสินค้ายื่นออกมาเกาะทางเดิน ทำให้ถนนในเมืองคับแคบลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่สำหรับพักผ่อนภายในบ้านได้ถูกแปรสภาพไปเพื่อใช้เป็นพื้นที่ขายของ นอกจากนี้แล้วภายในเขตเมืองมรดกโลกมีการขุดเจาะซ่อมถนนอยู่เป็นประจำ ส่งผลกระทบต่อทั้งคนในชุมชนและนักท่องเที่ยว

Lin Shang (2010) เจ้าของร้านขายเบะหมี่ย่านไชน่าทาวน์ กล่าวว่า

“ในส่วนของปัญหาสิ่งแวดล้อมในรัฐปีนังนั้น ฉันคิดว่ามีระบบการจัดการและการรองรับปัญหาด้านนี้ อย่างดี สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญคือ การขุดเจาะถนนที่เกิดขึ้นอยู่เป็นประจำ ซึ่งมันก็เป็นการทำเพื่อนักท่องเที่ยวและชาวปีนังเอง และมันจะเสร็จในเร็ว ๆ นี้”

5. ปัญหาด้านภูมิทัศน์

นับตั้งแต่ปีนังได้กลายเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่สำคัญในภูมิภาคพื้นที่ตอนเหนือ มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมากเดินทางเข้ามา ส่งผลให้มีการเปิดร้านรวงต่าง ๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก จนดูเหมือนจะมากเกินไป ไม่ว่าจะเป็นร้านขายสินค้าที่ระลึกที่ขายของเหมือน ๆ กัน ร้านอาหาร ร้านตัดเสื้อที่มีจนนับไม่ถ้วน ร้านตัดรองเท้า เป็นต้น ร้านต่าง ๆ เหล่านี้มีมากเกินไป จนมักถูกเทศก์ท้องถิ่นคนหนึ่ง ได้กล่าวติดตลกกับผู้วิจัยไว้ว่า

“คนที่มาเที่ยวรัฐปีนังมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือตั้งใจมาเยี่ยมชมเมืองมรดกโลก มาดูศิลปวัฒนธรรมดั้งเดิม ประเภทที่สองคือกลุ่มคนที่ตั้งใจมาเพื่อจับจ่ายซื้อของ”

เช่นเดียวกับ Mr. Whang Ye Mei (2010) ผู้ดูแลพิพิธภัณฑ์ประวัติศาสตร์รัฐปีนัง กล่าวว่า

“การท่องเที่ยวทำให้มีทั้งร้านอาหารต่างชาติ ผับและบาร์เปิดเพิ่มขึ้นมากมาย เช่นเดียวกับร้านขายของที่เปิดกันทั่วทุกถนน”

นอกจากนี้แล้ว Mr. Rajit Rakmanan (2010) ชาวมลายูเชื้อสายอินเดียที่ประกอบธุรกิจค้าขายของที่ระลึกและเสื้อผ้าและเป็นมัคคุเทศก์อิสระ ได้เสนอความเห็นว่

“ได้เฝ้าดูการเจริญเติบโตของรัฐปีนังมานานแล้ว และพบว่ารัฐปีนังมีร้านค้าที่เปิดเพิ่มมากขึ้น ๆ ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าสินค้าชนิดเดียวกัน บนถนนเส้นเดียวกัน มีอยู่นับสิบ ๆ ร้าน ทั้ง ๆ ที่ทางภาครัฐก็ได้มีนโยบายจำกัดไม่ให้มีร้านเปิดเยอะเกินไป แต่ก็ไม่เห็นมีมาตรการที่ออกมาควบคุมแบบเข้มงวดเสียที”

6. เกิดการกำหนดกฎระเบียบและข้อบังคับใช้ในชุมชน

การเป็นเมืองท่องเที่ยว ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้การเป็นเมืองมรดกโลกหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีกฎระเบียบและข้อบังคับที่ออกมาเพื่อควบคุมและบังคับใช้ในชุมชน ซึ่งกฎระเบียบและข้อบังคับเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของคนในแหล่งท่องเที่ยว นั้น ในรัฐปีนังก็เช่นกัน เมื่อได้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ อีกทั้งยังอยู่ภายใต้บริบทการเป็นเมืองมรดกโลก ทำให้มีกฎข้อบังคับมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการห้ามซ่อมแซมหรือต่อเติมอาคาร โดยผลการหากอาคารเกิดชำรุดจะต้องแจ้งให้ทางเจ้าหน้าที่ทราบก่อน และต้องบูรณะซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพเดิม ห้ามดัดแปลง ซึ่งจากการสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถาม มีทั้งกลุ่มคนที่ยินดีและยอมรับในมาตรการการจัดการ แต่ก็มีบางส่วนที่มีความต้องการอยากจะดัดแปลงหรือต่อเติมอาคารตามความต้องการส่วนตัว แต่ก็ไม่สามารถทำได้ อีกทั้งยังมีกฎหมายห้ามขับจักรยานยนต์เข้าไปในเขตอนุรักษ์ในช่วงเวลาที่กำหนด ซึ่งกฎข้อบังคับที่ออกมาควบคุม ได้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อคนในชุมชน ไม่ว่าจะเป็นความสะดวกในการขับจักรยานพาหนะเข้าบ้านในเขตเมืองเก่า หรือความต้องการซ่อมแซมบ้านเรือนอย่างที่ต้องการ เป็นต้นคุณป้าคนหนึ่ง Hueng (2010)ซึ่งเปิดร้านขายของที่ระลึกบนถนน Masjid Kapitan Keling ย่านเมืองเก่าจอร์จทาวน์ กล่าวว่า

“การที่มีกฎหมายห้ามขับรถเข้าไปในเขตอนุรักษ์มรดกโลก บ่อยครั้งที่ทำให้เกิดปัญหาเวลาจะต้องขนของออกไปข้างนอก เนื่องจากต้องเดินเข็นของออกไปให้พ้นเขตก่อน จึงจะขนขึ้นรถได้”

7. มาตรฐานในการครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น

จากการศึกษาและการตอบแบบสอบถาม ตั้งแต่ช่วงต้นปี ปี ค.ศ. 2010 เป็นต้นมา ภายหลังจากการที่ปีนังเป็นเมืองมรดกโลกและได้กลายมาเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญ ส่งผลให้มาตรฐานในการครองชีพของคนในชุมชนสูงขึ้น เนื่องจากการที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ และมีราคาค่าตอบแทนที่สูงกว่าปกติ ทำให้สินค้าและบริการต่าง ๆ มีราคาแพงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอาหารการกินหรือค่าครองชีพ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์และตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่กล่าวว่า การท่องเที่ยวทำให้คุณภาพชีวิตของพวกเขาดีขึ้นHoong Lin Wong(2010)นักศึกษามหาวิทยาลัย USMได้กล่าวไว้ว่า

“การท่องเที่ยวทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น สิ่งนี้เห็นได้อย่างชัดเจน อีกทั้งมาตรฐานในการครองชีพก็สูงขึ้นด้วย ข้าวของราคาแพงขึ้น แต่ถ้ามองโดยรวม การท่องเที่ยวก็ได้ยกระดับคุณภาพชีวิตให้ทุกคนในเมือง”

ส่วน Salleh L. Azian(2010)เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลงานด้านวัฒนธรรมและศาสนาของรัฐปีนัง มีความเห็นว่า

“ฉันคิดว่า การท่องเที่ยวทำให้บางคนร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็ว และมันก็ทำให้มีการแบ่งแยกระหว่างคนรวยกับคนจนอย่างชัดเจน เพราะราคาสินค้าที่แพงขึ้น ทำให้คนจนไม่มีค่าใช้จ่ายในการซื้อ เช่น อาหารการกิน บ้านเรือน ค่าครองชีพ แต่อย่างไรก็ตามมันก็ทำให้คุณภาพชีวิตของพวกเราดีขึ้น”

ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรม

นอกจากผลกระทบทางด้านสังคมที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่รัฐปีนังได้กลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้การเป็นเมืองมรดกโลก โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบที่เกิดขึ้น ดังนี้

ผลกระทบทางวัฒนธรรมด้านบวก

การท่องเที่ยว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อยู่ในวัฒนธรรมหนึ่งเดินทางไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง และการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตน คือ เมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ทำให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสได้พบเห็นวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตของคนในชุมชน ย่อมทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตที่แตกต่างกัน และยอมรับในคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ และเมื่อนักท่องเที่ยวซึ่งมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ต่างกันเข้าไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวใดก็ตาม ย่อมส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชน ดังนี้

1. การอนุรักษ์โบราณสถานและการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น

ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบมากมายทั้งทางบวก และทางลบต่อวัฒนธรรมชุมชน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันไปจนถึงรูปแบบที่มีความหลากหลายของการค้าขาย แต่ก็ไม่ว่าจะปฏิเสธได้ว่า การท่องเที่ยวถือเป็นปัจจัยสำคัญ ในการรักษาวัฒนธรรมบางอย่างที่อาจสูญหายไปหากไม่มีการท่องเที่ยวจากการที่เมืองจอร์จทาวน์ ปีนังได้กลายมาเป็นจุดหมายสำคัญของการท่องเที่ยวแห่งภาคเหนือของมาเลเซีย จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องอาศัยประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมมาเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเยี่ยมชม ยกตัวอย่างเช่น การอนุรักษ์ด้านสถาปัตยกรรมดั้งเดิม ซึ่งจะเห็นได้ว่าบ้านเรือนและอาคารส่วนใหญ่ที่อยู่ในส่วนของเขตเมืองเก่าและเป็นเขตอนุรักษ์มรดกโลกนั้น จะยังคงอยู่ในสภาพแบบเก่าดั้งเดิม เพราะในส่วนของความเป็นเมืองมรดกโลกนั้น ได้มีการวางหลักการให้แต่ละบ้านและแจกกุ่มีการดูแลรักษาบ้านของตน และการที่จะซ่อมแซมอาคารบ้านเรือนหากเกิดการชำรุดนั้น ก็ต้องมีเจ้าหน้าที่มาคอยดูแล จะซ่อมแซมตามอำเภอใจไม่ได้เพื่อที่จะได้ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เป็นแบบดั้งเดิมหรือมีความใกล้เคียง เพื่อรักษารูปแบบดั้งเดิมของสถาปัตยกรรมนั้น ๆ ไว้ และบ้านเรือนรวมถึงอาคารเก่าแก่ของรัฐปีนังเป็นจำนวนมากก็เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ

นอกจากนี้แล้ว การท่องเที่ยวยังก่อให้เกิดความสามัคคีในสังคมและความร่วมมือร่วมใจกันในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวเมื่อได้เห็นนักท่องเที่ยวอุดหนุนเดินทางเข้ามาชื่นชมสถานที่ท่องเที่ยวและสมบัติวัฒนธรรมของตนก็ก่อให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ ความรักและเกิดความหวงแหนในสิ่งซึ่งแสดงออกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน และในแผนกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐปีนังนั้น ก็ได้

กล่าวถึงการดำเนินการฟื้นฟูและพัฒนางานศิลปหัตถกรรมที่อาจสูญหายไป เพื่อให้คงอยู่และส่งผลให้คนในท้องถิ่นมีงานทำและมีรายได้ซึ่งอาชีพดั้งเดิมที่อาจสูญหายหรือลดน้อยลงไปหากไม่มีการท่องเที่ยว ยกตัวอย่างเช่น การเย็บปักถักร้อยในแบบฉบับของปีนัง การแกะสลักไม้ การแกะสลักหินอ่อน และการทำโคมไฟแบบปีนัง ซึ่งในปัจจุบันได้ปรากฏขึ้นอีกครั้งพร้อมกับพลังแห่งชีวิตของชาวปีนัง ที่พร้อมจะดึงดูดผู้คนจากหลากหลายประเทศให้เข้ามาสัมผัสกับประเพณี วัฒนธรรม ศิลปะและหัตถกรรมดั้งเดิมของรัฐปีนัง

เมื่อนักท่องเที่ยวมาเที่ยวยังเมืองจอร์จทาวน์ ปีนังแล้ว จะต้องซื้อตั๋วเพื่อเข้าเยี่ยมชมบ้านเก่าหรือพิพิธภัณฑ์เก่าแก่ที่ได้รับการรักษาไว้อย่างดี โดยตั๋วหนึ่งใบราคาอยู่ที่ 15 ริงกิตมาเลเซีย สามารถเข้าชมสถานที่ต่างๆ ได้หลายแห่ง

2. การจัดงานเทศกาลที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ภายหลังจากที่เมืองจอร์จทาวน์ ปีนังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก จากการศึกษาพบว่า ได้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามายังรัฐปีนังเป็นจำนวนมาก และในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของรัฐปีนังนั้น ทางภาครัฐและท้องถิ่นเอง ก็ได้หาวิธีการอันหลากหลายในการที่จะจัดการและพัฒนาให้ปีนังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ซึ่งวิธีการหนึ่งก็คือการจัดงานเทศกาลต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้เป็นจุดขายและเป็นที่น่าสนใจของนักท่องเที่ยวเพื่อให้ได้เข้าร่วมงาน อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มหนุ่มสาวในเมือง เพื่อให้ได้มีความสนใจในบ้านเกิดเมืองนอนของตน จากสิ่งที่ปรากฏนี้ สุทธิดา มะลิแก้ว เรียกว่า “พิพิธภัณฑ์มีชีวิต” มีการพยายามพลิกฟื้นวัฒนธรรมเก่าแก่ดั้งเดิมขึ้นมา ดังรายละเอียดที่ได้กล่าวไว้ในเว็บประชาไทว่า

“ในที่สุดทางปีนัง ซึ่งถูกจัดให้เป็นพิพิธภัณฑ์มีชีวิต ก็ได้จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมขึ้นมากมายเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เห็น รวมทั้งเป็นการส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมท้องถิ่นให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยเริ่มตั้งแต่ปี 1988 บนถนนสายหลักของปีนัง ได้จัดให้เป็นถนนคนเดิน และทุก ๆ คืนวันขึ้น 15 ค่ำ จะจัดเป็นงาน “ค่ำคืนแห่งตำนาน” (legendarynight) ที่ทุกบ้านจะต้องดับไฟ แต่ใช้จุดโคมไฟแทนให้เหมือนดังในอดีต และมีการเล่นดนตรีพื้นเมือง และห้ามรถทุกชนิดเข้าไปในเขตเมืองโบราณ ทุก ๆ วันเสาร์ จะให้เป็นวันที่ท้องถนนปราศจากรถมอเตอร์ไซค์ และจัดเทศกาลตกปลาในเดือนมีนาคม รวมทั้งยังมีกิจกรรมย่อย ๆ อีกมากมาย แต่ละกิจกรรมนั้นล้วนประสบความสำเร็จอย่างดี เพราะทำให้คนเริ่มคิดถึงวัฒนธรรมที่มีอยู่ของชาวปีนังมากขึ้นตอนที่ทำค่ำคืนแห่งตำนานนั้น ตอนแรกได้มีการขอร้องให้บรรดาเจ้าบ้านที่อยู่ในเขตมรดกโลกนั้นดับไฟแล้วจุดโคมไฟหรือตะเกียงอย่างที่เคยใช้กันในอดีตแทน ปรากฏบรรดาร้านค้าก็บ่นว่า แล้วจะขายของได้อย่างไร ซึ่งทางผู้จัดงานก็ยืนยันว่าจะขอทดลองก่อน 2-3 ครั้ง ถ้าทำให้เดือดร้อนจริง ๆ ก็จะยกเลิกแต่แล้วปรากฏว่างานนี้กลับเป็นที่สนใจของผู้คนทั้งที่อยู่ในประเทศและนักท่องเที่ยวจากต่างชาติ แม้กระทั่งเด็กวัยรุ่นที่ไม่เคยสนใจในเรื่องของวัฒนธรรมมาก่อน ก็เริ่มอยากรู้อยากเห็นว่าคนโบราณเขาอยู่กันอย่างไร ทำให้บรรดาคนขายของก็เลยเลิกบ่นไปคนหนุ่มสาวเริ่มจากการสงสัยใคร่รู้ก่อน ต่อมาเมื่อเขาเห็นเรื่อย ๆ เดือนละครั้ง เขาก็เริ่มคุ้นเคย แล้วก็จะเข้าไปอยู่ในวิถีชีวิตของเขา แล้วที่สุดแล้วเขาก็จะภูมิใจในบ้านเกิดของเขา จากแค่เป็นผู้สังเกตเขาก็จะกลายเป็นคนที่เข้ามามีส่วนรวมในกิจกรรมวัฒนธรรมโดยตรง”

ซึ่งมีความคล้ายคลึงจากการที่ผู้วิจัยได้พูดคุยกับคุณป้า Hueng (2010)ซึ่งเปิดร้านขายของที่ระลึกบนถนน Masjid Kapitan Keling มาได้เกือบหกปีแล้ว ว่า

“เมื่อก่อนหลานชายไม่ค่อยสนใจว่ารัฐปีนังมีความสำคัญอย่างไร ไม่รับรู้ถึงการเข้าเป็นมรดกโลกว่ามีความเป็นมาอย่างไร แต่ภายหลังจากที่มีการจัดงานเทศกาลต่างๆ และเขาได้เข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของงาน ส่งผลให้เขามีความภาคภูมิใจว่านี่บ้านเกิดของเขาเป็นเมืองที่มีค่าและมีความสำคัญ ต้องช่วยกันดูแลรักษารัฐปีนังให้คงเอกลักษณ์ดั้งเดิมของเมืองไว้”

ในปัจจุบัน พาหนะเครื่องยนตขนาดใหญ่ทุกชนิด ไม่ได้ได้รับอนุญาตให้ขับเข้าไปบนถนนในเขตอนุรักษ์เมืองเก่าจอร์จทาวน์ ปีนังทุกวันตลอดเวลา ส่วนในวันศุกร์และวันเสาร์ ตั้งแต่เวลา เวลา 18.00 – 21.00 ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการจัดงานถนนคนเดินประชาชนจะต้องจอดรถทิ้งไว้ในที่จอดรถนอกเขตเมืองเก่าก่อนที่จะเดินเท้าเข้าสู่เขตเมืองมรดกโลก เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของเมืองมีความหวังว่าจะนำบรรยากาศที่สงบเงียบและสะดวกสบายมอบให้แก่ผู้ที่เข้ามาเยี่ยมชมเมือง เช่นเดียวกับการดำรงรักษาไว้ซึ่งสถาปัตยกรรมอันเก่าแก่โบราณของเมือง

และยังมีงานที่น่าสนใจอีกงานหนึ่งที่จัดขึ้น นั่นคือ งานที่จัดครบรอบปีที่รัฐปีนังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก ซึ่งจะจัดขึ้นในต้นเดือนธันวาคมของทุกปี ในงานก็จะมีการเปิดให้นักท่องเที่ยวและผู้สนใจทั่วไปเข้าเยี่ยมชมบ้านเก่าแก่และพิพิธภัณฑสถานในเมืองฟรี โดยไม่ต้องซื้อตั๋ว มีกิจกรรมต่างๆ มากมาย และในตอนกลางคืนก็จะมีการเล่นดนตรีพื้นเมือง มีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การประกวดบทความของเยาวชน การแสดงการเต้นรำ ซึ่งในแต่ละปีก็มีนักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมมากมาย

ล่าสุดเมื่อปลายเดือนธันวาคม ค.ศ 2008 เมืองจอร์จทาวน์ ปีนังก็ได้จัดเทศกาล “สัปดาห์แห่งวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวปี 2008” โดยในช่วงเวลานี้นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวยังรัฐปีนังจะมีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในหัวข้อ “ปีนัง เมืองมรดกโลก” ซึ่งก็ได้จัดให้มีงานนิทรรศการภาพถ่าย มีการโชว์ดนตรี และนักท่องเที่ยวก็จะได้สัมผัสถึงวิถีชีวิตของชาวปีนังผ่านฉากของรถลากที่วิ่งไปมาบนท้องถนนดังเช่นสมัยก่อน และร้านน้ำชาที่เป็นแผงหาบริมถนน

กิจกรรมทั้งหมดนี้นั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะเสนอให้เห็นถึงความรื่นเริงและขนบธรรมเนียมของรัฐบาลปีนังที่ได้รับการยอมรับให้เป็นเมืองมรดกโลกจากกิจกรรมดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความร่วมมือร่วมใจ ความสามัคคีของคนในชุมชน รวมถึงภาครัฐที่ได้ร่วมมือกันในการจัดงานนิทรรศการต่าง ๆ เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้สัมผัสรัฐปีนังได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น รวมถึงการที่วัยรุ่นหนุ่มสาวจะได้มีความรักหวงแหนและร่วมกันอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมของตน Salleh L. Azian(2010)เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลงานด้านวัฒนธรรมและศาสนาของรัฐบาลปีนังมีความเห็นว่า

“จิตใจที่ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการจัดกิจกรรมเทศกาลต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในรัฐปีนัง การที่เห็นนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าร่วมงานเทศกาล แสดงให้เห็นว่าพวกเขาสนใจและมีความสุขที่ได้มาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐปีนัง แม้จะเป็นในระยะสั้น ๆ และฉันหวังว่าเขาจะกลับมาเที่ยวอีกครั้ง”

Choo Chew Wan(2010)ผู้แสดงอุปรากรจีนท้องถิ่นที่ผู้วิจัยได้เจอเมื่อครั้งงานครบรอบ 2 ปีมรดกโลก กล่าวว่า

“ฉันมีความสุขที่ได้ขึ้นเวทีมาแสดงวัฒนธรรมของปีนังให้นักท่องเที่ยวได้ชม ฉันภูมิใจกับเสียงปรบมือที่ได้รับ มันทำให้ฉันรู้สึกรักเมืองเกิดของฉันขึ้นมา”

3. ความสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

การที่มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้ามามาก ทำให้ชาวปีนังมีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะญี่ปุ่น ฝรั่งเศส สเปน และอาหรับ เพื่อจะได้ติดต่อสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้ จากการสอบถามวัยรุ่นในรัฐปีนัง ส่วนมากต่างก็ต้องการที่จะพัฒนาภาษาต่างประเทศของตนให้สามารถที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติ เพื่อใช้ในการทำงานในภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจากบทสัมภาษณ์ของนายมิเชล เปอร์ลอตต้า(2010) ชาวฝรั่งเศส อาชีพผู้จัดการโรงแรมแห่งหนึ่งในรัฐปีนัง อายุราว 40 ปี ได้ให้ข้อมูลแก่ทีมวิจัยไว้ว่า ทุก ๆ วันหลังจากเลิกงาน เขาจะสอนภาษาฝรั่งเศสให้กับพนักงานในโรงแรม เพื่อที่บุคคลเหล่านั้นจะได้สามารถติดต่อกับนักท่องเที่ยวได้ดีขึ้น

การเรียนภาษาต่างประเทศของชาวปีนัง เพื่อพัฒนาศักยภาพของตนเอง ในการทำธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวต่างชาตินั้น นอกจากภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาหลักที่ชาวมาเลเซียทั่วไปใช้กันแล้วแล้ว คำนิยามการเรียนภาษาอื่น ๆ อีก เช่น ภาษาจีน ญี่ปุ่น เยอรมัน ฝรั่งเศส อิตาลี สเปน ได้เพิ่มมากขึ้น สำหรับภาษาไทยนั้น ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางไปเที่ยวเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลที่มีวันหยุดติดต่อกันหลายวัน มีนักท่องเที่ยวชาวไทยไปเที่ยวยังรัฐปีนังในบางครั้งถึง 2-3 พันคนต่อวัน ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยวในรัฐปีนังเริ่มหัดพูดภาษาไทย เพื่อที่จะติดต่อกับนักท่องเที่ยวชาวไทยในการขายสินค้าและบริการได้ จากการสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาและการปรับตัวของชาวปีนังที่เดินตามกระแสโลกาภิวัตน์และก้าวทันโลก Azalina Siva (2010)หญิงสาวเจ้าหน้าที่บริษัททัวร์ กล่าวว่า

“เมื่อก่อนฉันยังพูดภาษาจีนได้ไม่เก่งมากนัก แต่อยากเข้ามาทำงานในภาคธุรกิจการท่องเที่ยว เพราะมีรายได้ดี จึงได้เรียนภาษาจีนเพิ่มเติมที่สถาบันสอนภาษา และชอบที่จะพูดคุยกับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการ เพื่อที่จะได้ฝึกและพัฒนาภาษาจีนให้ดีขึ้น”

ผลกระทบทางวัฒนธรรมด้านลบ

การท่องเที่ยว นอกจากจะส่งผลกระทบในทางบวกต่อวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวแล้ว ยังส่งผลกระทบในทางลบด้วยเช่นกัน

1. การเปลี่ยนแปลงของค่านิยม

ค่านิยม เป็นสิ่งที่คนในสังคมยกย่องเห็นดีเห็นชอบกับคุณค่าบางอย่างหรือการกระทำบางอย่างว่าเป็นสิ่งที่ควรทำ ทุกสังคมจะมีระบบค่านิยมของตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของสังคมนั้น ๆ และคนในสังคมก็มักจะยึดคุณค่าหรือค่านิยมคล้าย ๆ กัน แต่ในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมสมัยใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงและการแลกเปลี่ยนสื่อสารระหว่างสังคมมากมาย คนในสังคมเดียวกันก็อาจมีค่านิยมที่มีความแตกต่างกัน รัฐป็นังก็เช่นกัน เมื่อกลายเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเดินทางมาเป็นจำนวนมาก นักท่องเที่ยวเหล่านี้ก็จะนำค่านิยมของตนเองมาสู่รัฐป็นังด้วย

การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นชื่อว่า มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของคนทางอ้อม เพราะในแหล่งที่มีการท่องเที่ยว จะมีการพัฒนาทางด้านการสื่อสารขึ้น มีการสร้างถนนหนทางใช้ติดต่อกับโลกภายนอก เมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้ามามาก กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเพื่อบริการนักท่องเที่ยวมีมากมายหลายรูปแบบ ทำให้คนในชุมชนเปิดรับความเจริญจากภายนอก ส่งผลให้เกิดการรับวัฒนธรรมเหล่านั้นมาปรับใช้กับชีวิตประจำวันของชาวป็นังเอง ซึ่งก็ดีในแง่ของการมีสิ่งอำนวยความสะดวก มีความเจริญก้าวหน้าทันสมัยในระดับนานาชาติ ควบคู่ไปกับการเป็นเมืองเก่าที่มีเอกลักษณ์ดั้งเดิม แต่ถ้าความเจริญเหล่านั้นมีมากเกินไปทำให้วิถีชีวิตของชาวป็นังเปลี่ยนไป จนรัฐป็นังสูญเสียเอกลักษณ์ของความเป็นเมืองโบราณที่มีวัฒนธรรมดั้งเดิมที่ในอดีตเคยมีวิถีชีวิตที่เรียบง่ายพึ่งตนเอง มีเอกลักษณ์ของชุมชนเกษตรกรรมและการประมง เปลี่ยนไปเป็นวิถีชีวิตที่ต้องอาศัยการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นในการดำเนินชีวิต ก็จะทำให้หมดเสน่ห์ที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยี่ยมชมแต่อย่างไรก็ตาม รัฐป็นังก็ยังรักษาเอกลักษณ์ของเมืองไว้ได้โดยควบคู่ไปกับการเดินตามกระแสโลกาภิวัตน์

2. เกิดค่านิยมในการบริโภคเชิงวัตถุ

ชาวป็นังแต่เดิมส่วนใหญ่มักปรุงอาหารรับประทานกันเองในครอบครัว และหากออกไปทานข้าวนอกบ้าน ก็จะไปตามร้านอาหารที่อยู่ริมถนน เช่น ร้านขายเกาเหลา ซึ่งเป็นอาหารดั้งเดิมของชาวป็นัง เป็นอาหารง่าย ๆ ที่มีอยู่ทั่วไปสำหรับคนพื้นเมืองเอง แต่ภายหลังจากการเข้าเป็นเมืองมรดกโลกแล้ว รัฐป็นังก็ได้กลายเป็นจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ทำให้มีร้านอาหารเปิดขึ้นมากมาย ทั้งร้านอาหารของชาวป็นังเอง ร้านของผู้ประกอบการต่างถิ่น หรือแม้กระทั่งร้านอาหารของชาวต่างชาติ เช่น ร้านอาหารอินเดีย ร้านขายพิซซ่า และร้านอาหารแบบตะวันตก รวมไปถึงร้านกาแฟและเบเกอรี่ขายขนมฝรั่งที่เปิดกิจการหลายร้านในรัฐป็นัง ร้านต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่เปิดขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และมักมีราคาแพง การมีร้านอาหารแบบสมัยใหม่เกิดขึ้นมากมายทำให้ลดคุณค่าของบรรยากาศเมืองเก่า และยังทำให้ค่านิยมในการบริโภคของคนท้องถิ่นเปลี่ยนไปจากเดิมด้วย Lee Liew Fong(2010)เจ้าของร้านอาหารจีนในป็นังได้กล่าวว่า

“ร้านอาหารต่างชาติที่มีอยู่มากมาย สร้างขึ้นเพื่อเสิร์ฟให้กับนักท่องเที่ยวและตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งมันจะทำให้วัฒนธรรมอาหารพื้นเมืองหายไป”

3. ค่านิยมในการแต่งกาย

การเปลี่ยนแปลงในเรื่องของการแต่งกายนั้น ถือได้ว่าเป็นลักษณะที่สังเกตได้ง่ายที่สุด จากการศึกษาข้อมูลและเอกสาร รวมถึงการสอบถามจากชาวปีนัง ทำให้ได้ทราบว่าในอดีต ชาวปีนังจะแต่งกายตามแบบฉบับของคนมาเลเซีย คือผู้หญิงจะแต่งกายชุดประจำชาติ ผู้ชายก็จะเป็นกางเกงกับเสื้อธรรมดา แต่ในปัจจุบันเมื่อมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามามากขึ้นค่านิยมในการแต่งกายก็เริ่มเปลี่ยนไป โดยเฉพาะการแต่งกายของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ก็จะเป็นแฟชั่นที่มีความทันสมัย เช่น การสวมใส่กางเกงยีนส์ กระโปรงหรือกางเกงขาสั้น เสื้อสายเดี่ยว เป็นต้น ส่งผลให้เกิดการเลียนแบบจากวัยรุ่นในเมือง หันมาแต่งกายในชุดที่มีความเป็นสากลมากกว่าชุดบ้าน ๆ ในส่วนของชาวเมืองทั่วไปที่ไม่ใช่กลุ่มวัยรุ่นหนุ่มสาว การแต่งกายตามแบบแฟชั่นก็ไม่ได้มีอิทธิพลต่อคนกลุ่มนี้ Hasnan Hamzah(2010)พนักงานต้อนรับในโรงแรมแห่งหนึ่ง กล่าวว่า

“ฉันคิดว่า การท่องเที่ยวส่งผลให้วัฒนธรรมการแต่งกายเปลี่ยนแปลงไป ในกลุ่มคนบางคน ปัจจุบันนี้จะนิยมแต่งกายตามแบบตะวันตกมากขึ้น ใส่ชุดวอร์นและกระโปรงสั้นมากขึ้น”

เช่นเดียวกับ Lzauddin Mohd Nordin(2010)พนักงานต้อนรับของโรงแรมอีกแห่งหนึ่งในรัฐปีนัง กล่าวว่า

“ฉันคิดว่าเป็นปกติธรรมดาที่วัยรุ่นจะรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติไว้ก่อนข้างรวดเร็วโดยเป็นสิ่งที่ไม่ดีของชาวตะวันตก เช่น การแต่งกายที่ค่อนข้างล่อแหลม”

อย่างไรก็ตาม นอกจากอิทธิพลของการท่องเที่ยวจะเป็นตัวที่ทำให้ค่านิยมการแต่งกายของชาวปีนังเปลี่ยนแปลงไป แต่ก็ยังมีอิทธิพลจากสื่อหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ ร่วมด้วย ไม่ว่าจะเป็นสื่อวิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งต่างก็มีอิทธิพลต่อกลุ่มวัยรุ่นด้วยเช่นกัน

4. ค่านิยมความทันสมัย

เมื่อใดที่ชุมชนกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยว ย่อมเกิดการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน และมีความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆตามมา ทั้งความเจริญทางวัตถุและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี จากการศึกษาพบว่ารัฐปีนังก็เช่นกัน เมื่อกระแสการท่องเที่ยวไหลบ่าเข้าสู่เมืองโบราณแห่งนี้ ก็ทำให้มีสิ่งใหม่ๆ ทันสมัยเกิดขึ้นหลายอย่างที่ทำให้การใช้ชีวิตประจำวันของชาวเมืองทันสมัยขึ้น เช่น การใช้รถยนต์ไร้คนขับ ซึ่งกลายเป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนรอบตัวต้องมีหรือโทรศัพท์มือถือก็เป็นที่ยอมรับใช้กันมากโดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่นสำหรับ

ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนั้น ที่เห็นได้ชัดก็คือ คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตซึ่งถือได้ว่าเป็นเทคโนโลยีแห่งยุคสมัยที่กลุ่มคนรุ่นใหม่จะต้องใช้เป็น จากการสังเกตการณ์พบว่าร้านอินเทอร์เน็ตให้บริการอยู่เป็นจำนวนมากในรัฐปีนัง ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยวและจากการที่ผู้วิจัยได้เข้าไปใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ตหลายร้านในรัฐปีนัง ได้พบว่ามีกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนชาวปีนังนิยมเข้าไปเล่นด้วยเช่นกัน โดยที่เยาวชนเหล่านั้นเล่นเกมออนไลน์ที่กำลังเป็นที่นิยมอยู่ในปัจจุบัน และยังได้เห็นวัยรุ่นสาวสนทนากับชาวต่างชาติโดยมีการใช้กล้องเชื่อมต่อทางคอมพิวเตอร์อีกด้วย ซึ่งความเจริญที่เข้ามาเหล่านี้ได้ส่งผลให้กลุ่มเยาวชนและวัยรุ่นใช้เวลาว่างไปกับสิ่งไร้ประโยชน์และหลงใหลไปกับความทันสมัยต่าง ๆ ที่เข้าสู่รัฐปีนัง อย่างไรก็ตามนอกจากการท่องเที่ยวแล้ว สื่อต่าง ๆ ก็มีส่วนทำให้ค่านิยมของคนในรัฐปีนังเปลี่ยนไปด้วย เช่น มีการติดตั้งอุปกรณ์ดาวเทียมที่ส่งคลื่นโทรทัศน์มาจากทั่วโลกเข้าสู่รัฐปีนัง ซึ่งสื่อเหล่านี้ก็มีอิทธิพลในการเผยแพร่รายการต่าง ๆ มีการโฆษณาสินค้าและบริการใหม่ ๆ สิ่งฟุ่มเฟือยต่าง ๆ ทำให้เกิดค่านิยมชมชอบสิ่งที่มีความทันสมัย รวมถึงทำให้เกิดการลอกเลียนแบบวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่เห็นจากสื่ออีกด้วย

5. ความเชื่อ

จากการศึกษาข้อมูลและการสัมภาษณ์ การท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อความเชื่อดั้งเดิมของชุมชนชาวปีนังน้อยมาก ในปัจจุบันชาวปีนังยังคงปฏิบัติตามความเชื่อดั้งเดิมอยู่ เมื่อมีเทศกาลต่าง ๆ ก็ยังคงประกอบพิธีตามแบบดั้งเดิม แต่ในส่วนของผู้ที่ทำธุรกิจในภาคบริการการท่องเที่ยวไม่ค่อยมีเวลาร่วมประกอบพิธีกรรมเนื่องจากต้องทำงาน ความเชื่อส่วนใหญ่ก็ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความเชื่อของชาวจีนเป็นหลัก

ชาวปีนังส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธเป็นหลัก และมีศาสนาคริสต์นิกายโรมัน-คาทอลิก รวมถึงลัทธิต่าง ๆ และคนอีกจำนวนหนึ่งที่ไม่นับถือศาสนา แต่โดยมากก็จะมีการบูชาบรรพบุรุษ ทั้งนี้ทั้งนั้น ระดับของความเชื่อในสิ่งที่คนนับถือก็ขึ้นอยู่กับวัยวุฒิด้วยเช่นกัน เช่นที่ Khoo Chin Nam (2009) คุณลุงวัย 70 ที่เปิดร้านขายของชำเล็ก ๆ กล่าวว่า

“คนแก่ส่วนใหญ่ยังคงปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณีเก่า ๆ เช่น การไหว้ผีบรรพบุรุษแต่พวกวัยรุ่นบางคนก็ไม่สนใจกันแล้ว”

ในขณะที่ Tan Hock Soon และ Wong Fong Lean (2010) ผู้ดูแลศาลเจ้าเงินในจอร์จทาวน์ ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

“...ผู้คนมาศาลเจ้ากันมากขึ้นกว่าเดิม ร้านขายของก็ขายดีแต่คนที่มาไม่ได้มาไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่มาเที่ยวแต่งตัวก็ไป กิริยามารยาทก็ไม่ดี ไม่มีความเคารพสถานที่ ตกเตือนก็ไม่ฟัง วันก่อนเขายังขู่ว่าจะไปฟ้องเจ้าหน้าที่เลยว่าเราบริการเขาไม่ได้ ทางเมืองก็เอาใจนักท่องเที่ยวเกินไปจนปล่อยให้เข้ามาลบล้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเป็นมัสยิดของมุสลิมเขาทำไม่ได้นะแต่ศาลเจ้านี้ไม่มีใครมาห้ามเลย”

6. การลดคุณค่าของงานศิลปหัตถกรรม

เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวแล้ว สิ่งที่จะขาดเสียมิได้ก็คือการซื้อสินค้าของที่ระลึกไปฝากเพื่อนฝูงญาติมิตร ทำให้ถนนสายต่าง ๆ ที่สำคัญในเขตอนุรักษ์เมืองมรดกโลกของรัฐปีนังมีร้านค้าขายของที่ระลึกมากกว่าร้านอาหารหรือธุรกิจอื่น ๆ และนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ที่มาปีนังก็มีความสุขกับการซื้อของฝาก ของที่ระลึกต่างๆ เพราะมีราคาถูกการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการนำงานศิลปหัตถกรรมดั้งเดิมที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวขึ้นมาเป็นสินค้าที่ระลึกมาจำหน่ายนักท่องเที่ยว เช่น ในรัฐปีนังเอง เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีความสำคัญ มีการผลิตงานศิลปหัตถกรรมออกมาขายแก่นักท่องเที่ยว และมีร้านค้าเปิดมากมายเพื่อขายสินค้าหัตถกรรมเหล่านี้ การผลิตงานฝีมือที่ได้แสดงออกถึงวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ ถ้ามีความต้องการที่จะผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยมีการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก และใช้วัสดุที่มีคุณภาพด้อยกว่าชิ้นงานที่มีราคาแพง มีการดัดแปลงลักษณะดั้งเดิมให้ดูทันสมัยเพื่อเอานักท่องเที่ยว โดยมุ่งเน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพก็จะทำให้งานหัตถกรรมนั้นลดคุณค่าของการเป็นงานศิลปะดั้งเดิมของท้องถิ่นลง ซึ่งเป็นการทำลายคุณค่าของงานศิลปะให้หมดความนิยมลง

จากการศึกษาพบว่า ในรัฐปีนังมีร้านค้าขายของที่ระลึกเป็นจำนวนมาก และเปิดใหม่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในส่วนของร้านค้าสินค้าที่เป็นศิลปหัตถกรรมก็มีอยู่มากมาย และมักมีการดัดแปลงรูปแบบของงาน เช่น การปักผ้า ในปัจจุบันมักทำลวดลายทันสมัย ปรับเปลี่ยนไปจากลวดลายแบบดั้งเดิม และมีการใช้เครื่องจักรเข้ามาช่วยเพื่อให้งานออกมาได้รวดเร็วต่อความต้องการของตลาด ซึ่งคุณภาพของงานจะสู้ไม่ได้กับชิ้นงานที่ปักด้วยมือ ที่มีความประณีตและมีราคาชิ้นงานที่แพงกว่า หรือการประดิษฐ์โคมไฟก็เช่นกัน มีการดัดแปลงรูปแบบให้มีความหลากหลาย ใช้วัสดุอุปกรณ์ใหม่ ๆ เข้ามาเพื่อเป็นตัวล่อให้นักท่องเที่ยว ทำให้โคมไฟมีรูปแบบและคุณภาพที่แตกต่างกันไป เช่น โคมไฟอันเล็ก ๆ ที่ขายในราคาไม่แพง นักท่องเที่ยวสามารถเหมาซื้อทีละมาก ๆ เพื่อนำไปเป็นของที่ระลึก และในส่วนของโคมไฟที่ประดิษฐ์ด้วยความประณีต ใช้วัสดุอย่างดีมีลวดลายที่ละเอียด นักท่องเที่ยวมักจะซื้อเป็นที่ระลึกของตัวเองหรือให้คนสำคัญHueng หญิงสาวที่ขายโคมไฟ กล่าวว่า

“โคมไฟที่ผลิตออกมาขาย มีทั้งที่เป็นรูปแบบดั้งเดิม และรูปทรงที่ดัดแปลงใหม่เพราะต้องการให้นักท่องเที่ยวมีทางเลือกมากขึ้น”

พนักงานต้อนรับในโรงแรมแห่งหนึ่ง Koo Poh Cheong (2010) ได้กล่าวว่า

“การผลิตสินค้าหัตถกรรมนั้น ฉันคิดว่าเกิดการลอกเลียนแบบบ้าง เพื่อให้เกิดความทันสมัยและเป็นที่ยอมรับของนักท่องเที่ยว แต่ก็ยังคงรักษาเอกลักษณ์ดั้งเดิมไว้”

อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า งานศิลปหัตถกรรมนั้น ได้เปลี่ยนจากศิลปหัตถกรรมแบบพื้นบ้านแบบดั้งเดิม กลายมาเป็นศิลปหัตถกรรมเพื่อการท่องเที่ยว โดยหัตถกรรมบางชนิดนั้นรูปแบบของศิลปะแบบดั้งเดิมบางอย่าง

จะค่อย ๆ จางหายไป โดยมีการผสมกลมกลืนกับศิลปหัตถกรรมสมัยใหม่ มีการประดิษฐ์ลวดลาย รูปแบบ รวมถึงการใช้วัสดุใหม่ๆ ทดแทน ซึ่งก็ไม่ว่าจะกล่าวได้ว่าผลกระทบจากการท่องเที่ยวนี้เป็นการทำลายวัฒนธรรมหรือลดคุณค่างานศิลปหัตถกรรม แต่เป็นการปรับปรุงวัฒนธรรมให้มีส่วนช่วยอนุรักษ์ ส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรมบางส่วนเอาไว้

การบริหารจัดการเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ในฐานะมรดกโลก

รัฐบาลแห่งรัฐปีนังได้ดำเนินการจัดตั้งสำนักงานแผนการค้าและการท่องเที่ยวขึ้นในปี ค.ศ.2009 หน้าที่ของหน่วยงานนี้คล้ายกับตัวแทนของรัฐในการจัดการเกี่ยวกับกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของรัฐปีนัง ส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นที่ปรึกษาในการวางแผนโครงการการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งถือเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานด้านการท่องเที่ยวของรัฐโดยตรงนอกจากนี้ยังมีหน่วยงานอื่นๆ ด้านการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์เมืองมรดกโลก ประกอบด้วย

- สำนักงานบริการข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว มีหน้าที่ต้อนรับนักท่องเที่ยว ขายตั๋วเข้าชมโบราณสถานต่าง ๆ และจัดหามัคคุเทศก์ให้แก่นักท่องเที่ยวที่ต้องการ

- เจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ มีหน้าที่ตรวจตรา ตรวจสอบเกี่ยวกับการละเมิดและฝ่าฝืนกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว

- คณะกรรมการประชาชนและประชาคมเขตอนุรักษ์ หน้าที่ของหน่วยงานนี้คล้ายกับตัวแทนของรัฐในการจัดกิจกรรมทั้งหมดในเขตเมืองมรดกโลกและร่วมมือกับกลุ่มบุคคลที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกันในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว

- สำนักงานการท่องเที่ยว (บริษัทจอร์จทาวน์) จัดเตรียมบริการการท่องเที่ยวตามข้อบังคับการจัดการการท่องเที่ยว

- สถานีดำรงเขตจอร์จทาวน์ มีหน้าที่รักษากฎระเบียบสาธารณะ ให้ความปลอดภัยแก่สังคมและออกกฎหมายต่าง ๆ กับผู้ละเมิดฝ่าฝืนกฎ (UNESCAP – UNESCO GMS Training of Trainer workshop for Cultural Tourism Management and Guiding Standards. 2009)

Mr.Danny Law Heng Kiang(2010)ได้ให้ทัศนะถึงเรื่องการเข้มงวดและระวังไม่ให้การท่องเที่ยวเข้ามาทำลายแหล่งมรดกโลกไว้ว่า

“...เรื่องนี้ต้องระวังอย่างมาก ในมาเลเซียมีสำนวนอยู่ว่าอย่าให้ดาบที่ถืออยู่บาดมือ แปลว่าคุณจะใช้ประโยชน์แต่ต้องระวัง กว่าเราจะทำให้คนทั้งโลกเห็นความสำคัญของปีนังต้องใช้เวลาานานมากและถือว่าเป็นต้นทุนที่มีมูลค่ามหาศาล เราเปลี่ยนคุณค่าของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของปีนังให้เป็นมูลค่าทางเศรษฐกิจแต่เราก็ต้องไม่ไปทำลายคุณค่าเดิมที่มีอยู่ ไม่อย่างนั้นเท่ากับเราฆ่าตัวเอง ถ้าแหล่งมรดกโลกเสื่อมโทรมเพราะการท่องเที่ยวที่เกินการควบคุมเรายอมลดเรื่องธุรกิจแล้วมาตั้งหลักใหม่ดีกว่า ดีกว่าเสียคุณค่าของเมืองเก่าแล้วการ

ท่องเที่ยวของเราก็จะยุติแบบถาวรเพราะคงจะไม่มีใครยอมมาดูของปลอมที่ทำขึ้นใหม่ ถ้ายังงั้นไปดูคัสนิแลนด์หรือยูนิเวอร์แซลที่สิงคโปร์ก็ได้

นอกจากหน่วยงานต่างๆที่ตั้งขึ้นมาแล้วในเขตเมืองเก่าจอร์ทาวนยังได้มีการออกกฎเกณฑ์ในการดำรงรักษาโบราณสถานต่างๆ โดยเป็นความร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชนภายใต้ข้อกำหนดของคณะกรรมการมรดกโลก (UNESCAP – UNESCO GMS Training of Trainer workshop for Cultural Tourism Management and Guiding Standards, 2009) โดยตัวอย่างกฎเกณฑ์ในการอนุรักษ์เขตเมืองเก่าได้แก่

1. อาคารบ้านเรือน

ในเขตคุ้มครองพิเศษบริเวณเมืองเก่าจอร์ทาวนจะมีสถาปัตยกรรมที่แบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่ อาคารชนิดพิเศษ อาคารประเภท 1 อาคารประเภท 2 อาคารประเภท 3 และอื่น ๆ อาคารแบบพิเศษและประเภท 1 จะทำการบูรณะซ่อมแซมเมื่อเกิดความจำเป็นจริง ๆ และการบูรณะก็ต้องคงไว้ซึ่งส่วนประกอบดั้งเดิมในแต่ละส่วน แต่ถ้ามีส่วนใดที่ต้องทำทดแทนของเก่าจะต้องรับประกันว่ามีการใช้วัสดุที่เทียบได้กับของดั้งเดิม หรือเขตคุ้มครองตามที่ผังเมืองกำหนดให้สิ่งก่อสร้างมีความสูงไม่เกิน 13.5 เมตร หรือไม่เกิน 3 ชั้น และไม่บดบังคุณค่าของงานสถาปัตยกรรมที่อยู่โดยรอบ หลังจากจะต้องลาดลง กระเบื้องมุงหลังคาและกำแพงด้านนอกของอาคารจะต้องมีสีที่กลมกลืนกันทั้งบริเวณเขตอนุรักษ์ เป็นต้น

2. ถนน

ถนนสายหลักย่านเมืองเก่าคือ ถนนMasjid Kapitan Keling ถนนChulia ถนนCampbeli ถนนLight ถนนArmenian ถนน Aches ถนน Crnavon และถนนPenang ไม่อนุญาตให้ขายถนนอย่างเด็ดขาดและให้คงใช้ทางเดินที่เป็นตรอกเก่า ส่วนถนนที่ทำใหม่ ต้องใช้งานได้คล่องในกรณีที่เกิดไฟไหม้และต้องไม่ทำลายทัศนียภาพของถนนและอาคารโบราณ

3. ต้นไม้

ในเขตอนุรักษ์จะต้องได้รับการดูแลรักษาอย่างระมัดระวัง ส่วนต้นไม้ที่ปลูกขึ้นมาใหม่หรือต้นไม้ตามถนน ในสวนสาธารณะ(park)ในลานสำนักงาน(office yard) หรือเขตอนุรักษ์ (โดยเฉพาะในเขตอนุรักษ์พิเศษ) จะต้องทำอย่างเหมาะสมตามโครงการที่ได้รับอนุมัติ การตัดต้นไม้หรือรากไม้ในสำนักงาน สวนสาธารณะหรือในเขตอนุรักษ์ จะต้องได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่ดูแล (public work company) ยกเว้นในสถานการณ์ฉุกเฉิน เช่น กิ่งไม้กำลังจะหักหรือรากไม้โผล่ขึ้นมา อาจเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งจำเป็นจะต้องจัดการอย่างเร่งด่วน ก็ให้จัดการก่อนได้แล้วแจ้งหน่วยงานที่รับผิดชอบ ส่วนพื้นที่ในบริเวณบ้าน ให้คงส่วนที่เป็นลานที่ปลูกต้นไม้ภายในอาคารเอาไว้ และห้ามลดพื้นที่บริเวณนี้ลง เพราะนอกจากจะช่วยถ่ายเทอากาศและรับแสงแดดแล้ว ยังช่วยให้สภาพแวดล้อมของเมืองดีขึ้น

4. เจ้าของอาคาร

เจ้าของอาคารเก่าทุกประเภท ต้องรับผิดชอบในการดูแลรักษา และการจัดการในการใช้ประโยชน์จากอาคารเหล่านี้ตามขั้นตอน กำหนดกฎเกณฑ์ที่วางไว้และยังจะต้องเป็นคนแรกที่รับผิดชอบหากเกิดความเสียหาย ความผิดพลาดหรือทำให้อาคารเหล่านี้ลดคุณค่าลง

5. โบราณวัตถุและเอกสารต่าง ๆ

ชิ้นส่วนของโบราณวัตถุต่าง ๆ เอกสารดั้งเดิมและแฟ้มเอกสารต่างๆ รวมถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแหล่งโบราณคดี โบราณวัตถุ ที่ได้พบหรือทำการวิจัย จะต้องเก็บรักษาไว้อย่างระมัดระวังที่ Penang History Museum

6. กิจกรรมทางวัฒนธรรม

ประเภทและรูปแบบของวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรมทั้งหลาย กิจกรรมทางวัฒนธรรมตามประเพณีของชาวปีนังในเขตเมืองเก่าต้องได้รับการสงวนรักษา อนุรักษ์และส่งเสริมอย่างเหมาะสม

7. ป้ายโฆษณาประกาศต่างๆ

ป้ายชื่อและเครื่องหมายการค้าต่าง ๆ ที่คิดไว้ตามอาคารเก่าจะต้องได้รับการอนุญาตติดตั้งและมีขนาดที่เหมาะสม การจัดตกแต่งป้ายและการตกแต่งหน้าร้านภายในเมืองเก่า จะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบอย่างเคร่งครัด

เทศกาลและสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในปีนังปัจจุบัน

งานเทศกาลและการเฉลิมฉลองนับเป็นจุดเด่นสำคัญอย่างหนึ่งของปีนังที่แสดงออกถึงประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมของชุมชนรวมทั้งช่วยจำแนกความแตกต่างและบ่งบอกถึงค่านิยมและความสนใจของคนในแต่ละท้องถิ่น รัฐปีนังที่ตั้งอยู่ในทางตอนเหนือก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน เมื่อถึงเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง ผู้คนในท้องถิ่นจะกระตือรือร้นเป็นพิเศษซึ่งสังเกตได้จากอารมณ์ที่แสดงออกบนใบหน้าและรอยยิ้ม และเนื่องจากพื้นที่เกาะแห่งนี้มีประเพณีและวัฒนธรรมที่ฝังรากลึกมายาวนาน งานเทศกาลและงานเฉลิมฉลองที่จัดขึ้นในรัฐปีนังจึงมีความพิเศษและมีลักษณะเฉพาะตัว ที่นักท่องเที่ยวจะได้รับโอกาสพิเศษในการเรียนรู้ถึงศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตท้องถิ่นรวมถึงได้สัมผัสกับดนตรีและพิธีกรรมตามแบบประเพณีดั้งเดิมอีกด้วย ตัวอย่างเทศกาลและงานเฉลิมฉลองที่จัดขึ้นในปีนัง เช่น เทศกาลวันตรุษจีน(Chinese New Year) มีการเชิดสิงโต และมีการประดับประดาบ้านเรือนและร้านค้าอย่างงดงาม เทศกาลไทพูซัม(Thaipusam) ซึ่งเป็นเทศกาลฮินดู (ต้องห้ามในอินเดีย) ผู้สำนึกบาป จะใช้ของทิ่มแทงร่างกาย และแบกคานใหญ่บนบ่า ที่ท่าบาตู

เทศกาล ดีปาวาลี (Deepavali)ซึ่งเป็นเทศกาลตามประเพณีของชาวฮินดู จัดเป็นงานในครอบครัวฉลองกรรมะชนะอธรรม มีการจุดตะเกียงน้ำมันตลอดทั้งคืนในบ้านของชาวฮินดูเทศกาลคริสมาสต์ จะมีการเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ในย่านชุมชนที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก เทศกาลฮารี รายา (Hari Raya)เป็นเทศกาลฉลองหลังเดือนถือศีลรอมฎอนของชาวมุสลิม มีการกินอาหารพิเศษ ละหมาดและเปิดบ้านนานหนึ่งเดือนให้ครอบครัวญาติมิตรมาสังสรรค์ร่วมกัน นอกจากนี้ปีนังยังจัดเทศกาลและประเพณีสำคัญของชุมชนอื่นอีก เช่น

**เทศกาลเทพเจ้าทั้งเก้า(Festival of Nine Emperor Gods) เทศกาลแข่งเรือมังกร(Dragon Boat Festival) เทศกาลวิ่ง
แข่งมาราธอนนานาชาติข้ามสะพานปีนัง(Penang Bridge International Marathon) เป็นต้น**

จากข้อมูลการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของปีนังข้างต้น จะเห็นได้ว่ามีวัฒนธรรม ประเพณีและเทศกาลต่าง ๆ ที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะภายหลังจากที่ปีนังกลายเป็นเมืองมรดกโลกยิ่งส่งผลให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาในปีนังเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต้องทำให้ภาคส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องต้องอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีของปีนังไว้ควบคู่กับสิ่งปลูกสร้างโบราณที่ทรงคุณค่าของเขตเมืองเก่าจอร์จทาวน์ รวมทั้งสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญอื่นๆในปีนังซึ่งจะได้นำเสนอในหัวข้อต่อไป

สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญของปีนังในปัจจุบัน

จุดขายสำคัญของการมาเยือนเมืองมรดกโลกจอร์จทาวน์ รัฐปีนัง คือ การได้เข้าไปเยี่ยมชมบ้านและศาลเจ้าประจำตระกูลเก่าแก่ของชาวจีนที่ยังคงงดงาม มีให้เลือกชมอยู่หลายหลัง ซึ่งสามารถเลือกเข้าชมได้ทั้งแบบเข้า โดยไม่ต้องเสียเงินและต้องซื้อบัตรเข้าชม โดยเริ่มตั้งแต่ถนนKeng Kwee ที่ตั้งของบ้านเลขที่ 77 ซึ่งเป็นบ้านของตระกูลKooที่มีอายุเก่าแก่เกือบ 100 ปี ซึ่งมีผู้อยู่อาศัยมาถึง 6 รุ่นแล้วภายในบ้านใช้เครื่องไม้ประดับตกแต่งแบบจีนอย่างงดงาม ถัดมาที่ถนนMasjid Kapitan Keling ที่ถือว่าเป็นศูนย์รวมของสถาปัตยกรรมแบบชิโน-โปรตุกีส ปีนัง บนถนนสายนี้มีบ้านประจำตระกูลเก่าแก่ให้เลือกเข้าชมเป็นแถวหลายหลังด้วยกัน เริ่มจากบ้านเลขที่ 22 บ้านเก่า 2 ชั้น ของชาวจีนที่เข้ามาติดต่อเพื่อซื้อขายอบเชย สร้างมาเกือบ 90 ปีแล้ว ภายในแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ บ้านไม้ และบ้านปูนเก่าสร้างอย่างประณีต เป็นครอบครัวใหญ่ที่เปิดให้เข้าเยี่ยมชมได้ นอกจากนี้ที่กล่าวมาข้างต้นแล้วในเขตย่านเมืองเก่าของปีนังและพื้นที่รอบนอกเมืองยังมีสถานที่และแหล่งท่องเที่ยวสำคัญที่เป็นจุดขายของรัฐปีนังได้แก่

คุกงซี คุกงซีเป็นศาลประจำตระกูลที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ซึ่งตั้งอยู่เป็นจัตุรัสทั้งศาลเจ้าที่ตกแต่งอย่างประณีตงดงามวิจิตร ดึงดูดคน โรงหนังดั้งเดิม และตึกแถวยุคศตวรรษที่ 19

วัดเคลลอคซี เป็นวัดศาสนาพุทธที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งอยู่บนเนินเขาใน แอร์ไอทัม มีเจดีย์พระหมื่นองค์ที่มีชื่อเสียง ซึ่งสร้างผสมผสานการออกแบบแบบจีน พม่า และไทย

วัดงู สร้างในปี 1850 เพื่อถวายเทพเจ้า ซอร์ ชู กอง วัดเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับงูมีพิษเพื่อรับใช้เทพเจ้า

อุทยานแห่งชาติของ แพท ทวี แบบสถาปัตยกรรมจีนระหว่างศตวรรษที่ 18 และ 19 อุทยานประกอบด้วย หองนอน หอสมุด หอโถง สนามและสวนที่สวยงาม ภายในบ้านมีของตกแต่ง เป็นชุดเครื่องกระเบื้อง รูปปั้นงานแกะสลัก ม่านลายดอก งานปักและของเก่า

ป้อมปราการคอร์เนลลิส ป้อมปราการสร้างโดยท่านเซอร์ ฟรานซิส ไลท์ ในปี 1786 เดิมทีสร้างด้วยไม้ แต่ปัจจุบันสร้างด้วยคอนกรีต มีปืนใหญ่ หอแสดงประวัติศาสตร์ คาเฟ่ ศูนย์งานฝีมือและของที่ระลึก อีกทั้งยังมีโรงละครกลางแจ้ง

พิพิธภัณฑสถาน สร้างรอบป้อมปราการอังกฤษที่คงเหลือ พิพิธภัณฑ มีพื้นที่กว่า 20 เอเคอร์ ซึ่งแสดงของโบราณจากสงครามดั้งเดิมทั้งชั้นบนและชั้นใต้ดิน นักท่องเที่ยวสามารถชมภาพการจัดกองทัพ ห้องปรุงอาหาร คุก อุโมงค์ และช่องระบายอากาศ

พิพิธภัณฑปิ่น แสดงสิ่งพิมพ์ รูปภาพ เครื่องดินเผา หิน และเครื่องกระเบื้อง ล้วนแล้วเป็นของเก่า มีคุณค่าที่แสดงถึงการพัฒนาของเมืองปิ่น

มัสยิดคาปิตัน เคลิงค์ สร้างในตอนต้นของศตวรรษที่ 19 ลักษณะด้านหน้าของมัสยิดเป็นสี่เหลี่ยมออกน้ำตาล และยอดเป็นรูปโดม ได้รับอิทธิพลจากอิสลามมัวร์ ภายหลังได้มีการตั้งชื่อตามชื่อพ่อค้ามุสลิมอินเดีย คาปิตัน เคลิงค์ (หัวหน้า) , Cauder Mohudeen

มัสยิดมาเลย์ถนนาฮีน สร้างในปี 1820 บนที่ดินที่ได้รับการบริจาคจาก Syes Sheriff Tengku Syed Hussain Aidid เป็นมัสยิดแบบพื้นเมือง รู้จักในนามมัสยิดมาลาญ ยอดเป็นแปดเหลี่ยมและทางเดินรูปโค้งแบบมัวร์

ไชน่าทาวน์ อนุรักษ์ได้อย่างดีเยี่ยมและใหญ่โต มีบ้านตระกูลต่างๆ ร้านค้าและวัด ซึ่งภายในชวนให้หลงใหล สะท้อนถึงวิถีชีวิตของชาวจีนที่อพยพเข้ามาอยู่ในช่วง ศตวรรษที่ 18

ลิตเติลอินเดีย เสน่ห์แบบโบราณของเมืองอินเดียที่ย้อนกลับไปกว่า 200 ปีก่อนและวัดศรีมหาวิฆเนศวร์ที่เก่าแก่ 167 ปี เพลิดเพลินไปกับการชมบรรยากาศโดยรอบทั้งระเบียบของตึกก่อนสงครามซึ่งทำเป็นร้านอาหาร ร้านจิ๋วเวอรี่และร้านขายผ้า ร้านตัดเสื้อผ้า ร้านดนตรี ร้านตัดผม และร้านขายเครื่องเทศ ร้านขายของกระจุกกระจิก และเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร

อุทยานปิ่น เปอรานากาน ภายในอุทยานศักดิ์แบบดั้งเดิมอย่างประณีต เครื่องกระเบื้องสวยงาม เฟอร์นิเจอร์ งานศิลปะจากจีนและยุโรป ศิลปวัตถุที่สะท้อนประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่มีสีสันของคนบาบา ขอนยา ของปิ่น

โบสถ์เซนต์ จอร์จ เป็นโบสถ์ที่เก่าแก่และเป็นสัญลักษณ์ของเมือง ซึ่งตั้งชื่อตามนามนักบุญที่คุ้มครองของอังกฤษ มีลักษณะเป็นหลังคาครอบเพื่อเป็นที่ระลึกลับให้แก่กัปตัน ฟรานซิส โลท์

วัดชัยมงคลาราม วัดศาสนาพุทธซึ่งผสมผสานสถาปัตยกรรมแบบไทย พม่าและจีน มีพระนอนเลื่อมทองยาว 33 เมตร เป็นหนึ่งในพระนอนที่ยาวที่สุดในโลก ฐานพระเป็นที่บรรจุเถ้าของผู้ที่นับถือ

บ้าน P. Ramlee สร้างขึ้นในปี 1926 เพื่อเป็นการระลึกถึง P. Ramlee เอนเตอร์เทนเนอร์ของมาเลเซีย ภายในบ้านแสดงประวัติชีวิตของนักร้อง นักแสดง นักแต่งเพลง และผู้กำกับการแสดง สิ่งที่น่าสนใจคือเหตุการณ์สำคัญที่น่าจดจำและของที่ระลึกถึง

ปิ่นฮิลล์ สถานีบนเนินเขาแห่งแรกของมาเลเซีย ปิ่นฮิลล์สูง 830 เมตร เหนือระดับน้ำทะเล ขึ้นเขาได้โดยการปีนเขาหรือรถรางซึ่งเริ่มดำเนินการในปี 1922 ท่านจะเพลิดเพลินไปกับอากาศเย็นบนยอดเขาและวิวที่สวยงาม

อุทยานแห่งชาติปีนัง ท่านจะได้เดินป่าไปตามทางไปสู่ชายหาดอันเงียบสงบที่ เทลุค ดูยง, มูกาเฮด และ ปานไค เกรราชท์ แหล่งวางไข่ของเต่าและทะเลสาบที่สวยงาม

สวนสมุนไพรเขตเมืองร้อน นักท่องเที่ยวสามารถชมพืช นกและแมลงนานาชนิดในเขตร้อน ในสวนที่กว้าง 8 เอเคอร์ มีพืชนานาชนิดนานาพรรณกว่า 500 ชนิด

สวนผลไม้เขตเมืองร้อน บนเนินเขาพื้นที่กว่า 25 เอเคอร์ สวนมีทั้งผลไม้เขตร้อนละกึ่งเขตร้อนกว่า 200 ชนิด ได้แก่ทุเรียน ลิ้นจี่ มะม่วง ฝรั่ง และอื่นๆอีกมากมาย

สวนผีเสื้อปีนัง สวนกว้าง 0.8 เอเคอร์ เป็นที่อยู่อาศัยของผีเสื้อ 3,000 ตัว กว่า 50 ชนิดของผีเสื้อสีสันสวยงาม กบ แมงป่องและแมลงชนิดอื่น

สวนนกปีนัง สวนกว้างกว่า 5 เอเคอร์ มีนกกว่า 800 ชนิด จากทั่วโลก ทิวทัศน์สวยงามทรงนกขนาดใหญ่ ให้เดินเข้าชม สระน้ำและไม้ประดับ

เกอร์เนไคฟ สถานที่นิยมสำหรับผู้รักการชิมงานอาหาร ตามแนวถนนเรียบชายฝั่งเป็นที่ขึ้นชื่อสำหรับแผงขายอาหารและภัตตาคารที่นำเสนออาหารหลากหลายประเภท ได้แก่ อาซัม หลักซา, หมี่ฮกเกี้ยน, ซี่ ของ ฟิน, พาเซมบอร์, โรจัก และอาหารท้องถิ่นอร่อยมากมาย

การพัฒนาการท่องเที่ยวเกาะลังกาวิ

ลังกาวิ เป็นคำที่มาจากภาษาสันสกฤต จึงเชื่อว่ามีความสัมพันธ์กับอาณาจักรลังกา และบันทึกของจีนกล่าวไปถึงเรื่องของอาณาจักรโบราณคือลังกาสุกะ ต่อมาลังกาวิได้มาอยู่ภายใต้การปกครองของสุลต่านแห่งเคดาห์ และตกมาอยู่ใต้การควบคุมของสยามเมื่อ 1821 เมื่อสยามเอาชนะเคดาห์ได้ดังปรากฏในตำนานเรื่อง Mahsuri ที่เป็นตำนานเกี่ยวกับการถูกประหารชีวิตของหญิงสาวในฐานะผิดประเพณี และโยงไปถึงเรื่องการสาบแช่งจนเกาะนั้นถูกทำลายโดยสยาม ลังกาวิหรือ Langkawi Jewel of Kedah มีสภาพภูมิศาสตร์โดยรวมคือเป็นหมู่เกาะที่อยู่ในทะเลอันดามัน ประกอบด้วยเกาะเล็ก เกาะน้อย ประมาณ 99 เกาะ อยู่ห่างจากชายฝั่งแผ่นดินใหญ่ของมาเลเซียด้านตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 30 กิโลเมตร ลังกาวิเป็นเขตปกครองของรัฐเคดาห์ เกาะที่ใหญ่ที่สุดในหมู่เกาะนี้คือ เกาะลังกาวิ มีประชากรที่อาศัยทั้งหมดประมาณ 64,792 คน โดยอาศัยอยู่ในเกาะลังกาวิเป็นเกาะหลัก และกระจัดกระจายตามเกาะ Tuba Rebak Dayang ประชากร 90% เป็นมาเลย์ โดยมีประชากรกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ประมาณ 10 % ประกอบด้วย คนจีน อินเดีย และไทย ลังกาวิมีพื้นที่ประมาณ 478.5 ตารางกิโลเมตร มีเมือง Kuah เป็นเมืองหลวง เพราะเป็นเมืองใหญ่ที่สุด ลังกาวิมีคำขวัญประจำเมืองคือ Pelancongan Bandaraya (City of Tourism) มีสัญลักษณ์คือนกอินทรี ตามความหมาย “ลัง” คือ นกอินทรี “กาวิ” คือสีน้ำตาล ลังกาวิมีลักษณะเด่นคือ เป็นหมู่เกาะที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่หลากหลายจนรัฐบาลให้ความสนใจที่จะพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว

ลังกาวิได้รับการพัฒนาและเป็นที่รู้จักจากการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการเผยแพร่ตำนาน Mahsuri ซึ่งตำนานกล่าวว่าเป็นหญิงสาวสวยที่แต่งงานกับ Mat Daris บุตรเจ้าเมืองลังกาวิ ในช่วงปลายคริสต์ศักราช 1700

ต่อมานางถูกใส่ร้ายในข้อหาละเมิดประเวณี Mahsuri ถูกประหารชีวิตที่ Padang Hungus แต่ก่อนตายลมหายใจสุดท้ายของเธอได้มีการสาปแช่งเกาะนี้ว่าจะไม่เห็นความเจริญรุ่งเรืองไปอีกเจ็ดรุ่น และนับแต่นั้นมาลังกาวิก็กลายเป็นเมืองท่า ไม่ประสบความสำเร็จจากการค้าขายในสมัยนั้นต่อมาในปี ค.ศ.1909 ลังกาวิ ก็ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเคดาห์อีกตามสนธิสัญญาเองโกลสยาม โดยอังกฤษได้จัดตั้งเป็นรัฐในอารักขาในช่วงเวลาสั้น ๆ และตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของไทยโดยความช่วยเหลือของญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่2 หลังจากสงครามโลกเกาะนี้เป็นที่รู้จักกันว่าเป็นพื้นที่สำหรับโจรสลัด เพราะมีหมู่เกาะจำนวนมากและป่ารกทึบเหมาะแก่การซ่อนตัวที่ดี ขณะที่ชาวเกาะก็ยังคงมีชีวิตเรียบง่ายในหมู่บ้าน ที่เต็มไปด้วยเกียนวัวและยังเก็บเกี่ยวข้าว ซึ่งเป็นชีวิตที่สงบเกินไปสำหรับการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเจริญและทันสมัย

ต่อมาลังกาวิก็ได้เริ่มต้นสู่ความทันสมัยและเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องเมื่อนายกรัฐมนตรี Tunku Abdul Rahman Putera al - Haj ทำหน้าที่เป็นเจ้าหน้าที่ยาในเคดาห์พื้นที่ หลังจากนั้นแม้จะเป็นเกาะเขตร้อนที่สวยงามแต่ก็ไม่ได้มีการพัฒนาอย่างจริงจัง กระทั่งกลางปี 1980 เรื่องราวที่น่าสนใจกับ Mahsuri กับทายาทคนสุดท้ายของตำนานการสาปแช่งของเกาะก็เข้าสู่จินตนาการของนายกรัฐมนตรีคุณ ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด Mohammad และได้ตัดสินใจส่งเสริมหมู่เกาะลังกาวิให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของในปี 1987 หลังจากนั้นรัฐบาลมาเลเซียก็ดำเนินนโยบายให้เป็นเกาะปลอดภาษีเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวและเป็นแหล่งต่อรองราคาสินค้าที่มีราคาต่ำกว่าแผ่นดินใหญ่ และจากสภาพของพื้นที่เกาะลังกาวิที่มีชายหาดสีดำที่ดูเหมือนโคลนจากไม่มีใครสัมผัส ต่อมาก็ได้รับการฟื้นฟูขึ้น เป็นการสร้างภาพการพัฒนาลังกาวิเกิดจากการสูญสิ้นคำสาป เมื่อตระกูลของ Mahsuri ในรุ่นที่ 7 ได้เติบโตขึ้นพร้อม ๆ กับการพัฒนาจากผู้นำมาเลเซียคือ มหาธีร์ โมฮัมหมัด ผู้มีบ้านเกิดอยู่ที่รัฐเคดาห์ และภายหลังก็มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและประชาชนหันมาให้ลังกาวิ เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเชิงธรรมชาติ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม การจับจ่ายซื้อของปลอดภาษี เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

ในปี 1990รัฐบาลได้จัดให้มีการก่อตั้งองค์กรที่เรียกว่า ลดา(LDA:Langkawi Development Authority) วางแผนพัฒนาเกาะให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของประเทศ ต่อมาในปี 2001 ปี, Langkawi Island ถูกประกาศให้เป็นเมืองท่องเที่ยว ภายใต้แผนของ 8 มาเลเซีย(Plan, Langkawi Development Authority)มีการพัฒนาปรับปรุงชายหาดทะเล และ ถนน นอกจากนี้ยังดำเนินการสร้างทางรถไฟสายเพื่อเดินทางจากโรงแรมโอเรียนเต็ลไปภูเขา Chingcang Mountain มีการสร้างสนามกีฬาหลัก การพัฒนากีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวก พร้อมๆกับ การดำเนินการขยายสนามบิน การก่อสร้างสนามบินและถนนดำเนินโครงการผลิตพลังงานไฟฟ้า, งานประปา การสร้างถนนเชื่อมต่อท่าเรือ(Datai Bay, terminals) การดำเนินงานโครงการพัฒนาท่าเรือ ซึ่งการปรับปรุงเหล่านี้ทำให้การท่องเที่ยวลังกาวิขยายตัวมากขึ้นมีนักท่องเที่ยวเข้ายังเกาะในปริมาณเพิ่มขึ้น ดังข้อมูลว่ามีนักท่องเที่ยว 209,763 คนมาเยือนเกาะลังกาวิในปี 1986 และจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 1,810,640 ในปี 2000 โดยในช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนสิงหาคมปี 2001 มีนักท่องเที่ยวเข้ามายังเกาะทั้งหมด 1,225,754 คน (Ministry of Tourism Malaysia:Langkawi 2008)

โครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการพัฒนาท่องเที่ยว

1) ถนนเกือบ 95 % ของพื้นที่เกาะปกคลุมด้วยถนนสายหลักและสายรอง ถนนสายหลักจะเชื่อมต่อกับศูนย์การท่องเที่ยวและพาณิชย์ สามารถเชื่อมต่อกับ Gate Way ของสนามบิน นอกจากนี้ถนนสายต่างๆเช่น Langkawi-Kuah Town Kuah-Pantai Cheng , Kuah – Tanjung เส้นทางเหล่านี้เชื่อมต่อท่าเรือ Bandar Kuah – Pantai Chenang

2) สนามบิน Langkawi International Airport เป็นสนามบินนานาชาติที่ได้มีการปรับปรุงพื้นที่อาคารและสาธารณูปโภคขยายพื้นที่เพิ่มเติมตั้งแต่ ค.ศ.1985 และมีการขยายเนื้อที่เพิ่มเติมสร้างอาคารจอดรถและแท็กซี่ ในปี ค.ศ.1991 และมีการซ่อมแซมและลงทุนกว่า 90 ล้านริงกิต ส่วนในแง่สายการบิน มีการเพิ่มเที่ยวบินในประเทศมากขึ้น รวมทั้งเที่ยวบินระหว่างประเทศที่เริ่มครั้งแรกในเดือน พฤศจิกายน 1988 การปรับปรุงสนามบินดังกล่าวเป็นการตอบสนองนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาจำนวนมาก มีผู้โดยสารเพิ่มขึ้น จาก 17,359 คน เป็น 888,291 คน ภายในระยะเวลา 8 ปี ตั้งแต่ปี 1987

3) ท่าเรือเฟอร์รี่ และสิ่งอำนวยความสะดวก ที่คอยอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว เช่นท่าเรือ Pedis ที่ห่างจากภาคใต้ของประเทศไทย 30 กิโลเมตร ซึ่งเป็นเส้นทางเรือท่องเที่ยวที่สำคัญ นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังสามารถเดินทางจากท่าเรือปีนังมายังลังกาวิได้โดยใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง นอกจากนี้ยังมีท่าเรือเอกชนที่ Kuah และท่าเรือ Tasek Ewa ซึ่งเป็นท่าเรือขนส่งสินค้า

4) โรงแรมและที่พัก ในลังกาวิมีโรงแรมซึ่งมีที่พักกว่า 2,500 ห้อง มีโรงแรมหลายระดับ มีรีสอร์ททูลูหฺรา ในระดับสูง กว่า 25 แห่ง และในระดับกลางกว่า 25 แห่ง และยังมีโครงการสร้างรีสอร์ทขนาดใหญ่ ที่ใช้เงินลงทุนสูง 7,500 ล้านริงกิต (Floting Village at Kuala Merda ใน Matsirat Padang) นอกจากนี้ศูนย์แสดงสินค้า นิทรรศการ ศูนย์ประชุม Langkawi ศูนย์บริการทางการแพทย์ ศูนย์กีฬาันทนาการ และสิ่งอำนวยความสะดวก ศูนย์บริการธุรกิจและการเงิน (Official Kedah State Government,2009)

นโยบายการพัฒนาของรัฐ

1. รัฐบาลได้สนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวในเกาะลังกาวิด้วยยุทธศาสตร์ต่างๆ ตามแนวทาง Vision 2020 โดยรัฐบาลท้องถิ่นที่เคดาห์ ได้ให้การสนับสนุนที่สอดคล้องกับนโยบายชาติ เช่นการสนับสนุนการท่องเที่ยวลังกาวิตามนโยบายระเบียบเศรษฐกิจ (NCER) มีการออกแผนการพัฒนางลังกาวิ (Langkawi Developt Plan) ที่เน้นการพัฒนาตั้งแต่ 1990 – 2005/6 โดยในปี 2005 – 2006 จะเน้นการใช้กลยุทธ์ที่ผสมผสานระหว่างแหล่งนี้ภายใน เช่น การให้บริการใหม่ และการอนุรักษ์พื้นที่ชายทะเล โดยแผนทั้งหมดจะเน้นการเป็นศูนย์กลางในการรักษาสีเขียวและน้ำ และการท่องเที่ยวที่เป็นภาคเศรษฐกิจนำของเกาะ

2. รัฐบาลกลางสนับสนุนการพัฒนาเกาะเป็นเมืองท่องเที่ยว รวมทั้งปรับปรุงมาตรฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของคนในท้องถิ่น

3. รัฐบาลจัดตั้งหน่วยงานการพัฒนางลังกาวิหรือ ลดา (LDA : Langkawi Development Authority) รับผิดชอบการพัฒนาท่องเที่ยว ครอบคลุมการท่องเที่ยวทั้งบนบกและในน้ำ รับผิดชอบพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เครื่องท่อนถนน สิ่งอำนวยความสะดวก สนามบิน ที่อยู่อาศัย และสถานที่ท่องเที่ยว

4. รัฐสนับสนุนการสร้างเครือข่ายการบิน โดยให้การสนับสนุนการให้บริการสายการบินราคาต่ำ (โลว์คอสต์) โดยมีสายการบินจากสิงคโปร์ และมาเลเซีย เป็นผู้ให้บริการ และใช้กัวลาลัมเปอร์ เป็นศูนย์กลาง การเชื่อมต่อหลายสายที่จะบินมาลังกาวิ ผ่านทางสายการบินมาเลเซีย (MAS) และแอร์เอเชีย (Air Asia) โดยมี ท่าเที่ยวที่ตรงจากมาเลเซียไปลังกาวิ

5. การประชาสัมพันธ์ ลังกาวิในฐานะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยว การให้ภาพความบริสุทธิ์ของ เกาะ การเป็นมรดกโลก เป็นแหล่งปลอดภัย และความมีเสน่ห์ของชายหาด ทะเล ภูเขา การเป็นเกาะแห่ง ตำนานประวัติศาสตร์ เป็นสถานที่ปลอดภัยไม่มีการก่อการร้าย และความไม่สงบทางการเมืองมีการ ประชาสัมพันธ์เอกลักษณ์ของเกาะลังกาวิ ในงานแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศ เช่น การโฆษณาบนรถ ประจำทางที่ลอนดอน และยังมีความพยายามที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวจากประเทศใหญ่ๆ เช่น จีน และประเทศที่มี ศักยภาพเข้ามาเยี่ยมชมโดยใช้เอกลักษณ์ของเกาะ และยังมีความพยายามที่จะเจาะตลาดใหม่ๆ ในยุโรปและกลุ่ม ตลาดเดิมเช่นญี่ปุ่น ไต้หวัน สิงคโปร์และสหราชอาณาจักรโดยเฉพาะจัดแคมเปญร่วมกับการท่องเที่ยวมาเลเซียที่ นำเสนอการขายมาเลเซียเป็นแหล่งท่องเที่ยว(Visit Malaysia Year) (Ministry of Tourism Malaysia.2010)

เอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว

1. ลังกาวิเป็นหมู่เกาะที่เต็มไปด้วยตำนานมากมายที่สามารถใช้เป็นจุดขายใน ตลาดท่องเที่ยว เช่น ตำนาน Mahsuri ตำนานนกกินทรี

2. มีทรัพยากรธรรมชาติที่สามารถพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาติได้ ดัง การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่ว่า Langkawi is a Group of Islands, Which can offer Gentle Beauty and Peace (ลังกาวิคือหมู่เกาะที่สามารถให้ความสวยงามและความสงบอ่อนโยน) และ พร้อมไปด้วยสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ และภูมิทัศน์ที่น่าชื่นชม

3. ภาพลักษณ์ของลังกาวิที่ถูกสร้างให้เป็นที่รู้จักกันทั่วโลกว่า เป็นศูนย์กลางการ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในภูมิภาคที่สอดคล้องกับนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ที่เน้นการรักษา สิ่งแวดล้อม นำมาซึ่งนโยบายการพัฒนาลังกาวิของรัฐบาลแห่งรัฐเคดาห์ ที่กำหนดไว้ใน โครงสร้างของแผน 1990 – 2005 (Langkawi Structure Plan 1990n-2005) ที่เน้นการอนุรักษ์ ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของเกาะ

4. ความบริสุทธิ์ผุดผ่องของเกาะลังกาวิ ถูกเชื่อมโยงเข้ากับภาพวิถีชีวิตของผู้คน ในแง่ที่ว่า ผู้คนในลังกาวิมีวิถีชีวิตผูกพันกับเกษตรแบบยังชีพที่มีการเพาะปลูกข้าว และประมง เสน่ห์ของเกาะจึงอยู่กับวิถีชีวิตแห่งธรรมชาติ กิจกรรมท่องเที่ยวบนเกาะจึงไม่มีกิจกรรมเชิง พาณิชยกรรม ซึ่งในการนี้ ลังกาวิ จะนำเสนอประสบการณ์พิเศษให้กับนักท่องเที่ยว คือ สัมผัสกับ ความดั้งเดิมไม่ใช่สร้างขึ้น

กลยุทธ์การท่องเที่ยวล้งกาวิตามนโยบายวิสัยทัศน์ 2020

นโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ของมาเลเซียกำหนดยุทธศาสตร์ที่สำคัญประการหนึ่งคือการสนับสนุนการท่องเที่ยวเพื่อสร้างรายได้และการจ้างงานเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ ตามแผน Economic Recovery Plan (NEAR) ทำให้นับแต่ปี ค.ศ.1995 เป็นต้นมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมาเลเซียขยายตัวอย่างมาก ภาคท่องเที่ยวได้รับการยอมรับจากรัฐบาลมาเลเซียว่า เป็นแหล่งที่สำคัญของรายได้และเป็นปัจจัยหลักต่อการฟื้นฟูเศรษฐกิจ โดยนักท่องเที่ยวเข้ามาในมาเลเซียในรอบสิบปีได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในปี 2004 มีนักท่องเที่ยวต่างประเทศเข้ามา 15,700,000 คนสร้างรายได้กว่า สองหมื่นเก้าพันล้านริงกิต โดยกลุ่มนักท่องเที่ยวสำคัญของมาเลเซียคือ อาเซียนและประเทศเพื่อนบ้านโดยเฉพาะสิงคโปร์, ไทย, อินโดนีเซียและที่เหลือคือตลาดต่างประเทศอื่นๆรวมทั้ง จีน, ญี่ปุ่น, ไต้หวันและอินเดีย (ผู้จัดการรายวัน, 4 เมษายน 2552)

ตารางแสดงรายได้จากการท่องเที่ยวของมาเลเซีย

ปี	ขาเข้า (ล้านบาท)	รายรับ (ล้าน RM)
1995	7.46	9,174.9
1996	7.14	10,354.1
1997	6.21	9,699.6
1998	5.55	8,580.4
1999	7.93	12,321.3
2000	10.22	17,335.4
2001	12.78	24,221.5
2002	13.29	25,781.1
2003	10.58	21,291.1
2004	15.70	29,651.4

ที่มา : Ministry of Tourism Malaysia.(2006).

ในช่วงของการใช้แผนพัฒนาการท่องเที่ยวตั้งแต่แผนฉบับที่ 7 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของมาเลเซียเติบโตขึ้นมามาก มีนักท่องเที่ยวเข้ามาเพิ่มขึ้นอัตราเฉลี่ยร้อยละ 6.5 ต่อปี และมีค่าใช้จ่ายสำหรับนักท่องเที่ยวกว่าร้อยละ 20.5 ต่อปี การที่การท่องเที่ยวขยายตัวอย่างต่อเนื่องเป็นผลมาจากการเน้นนโยบายเชิงรุกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิด Cuti – Cuti Malaysia โดยเน้นเรื่องสินค้าการท่องเที่ยวและกลยุทธ์การตลาดและการประชาสัมพันธ์ การส่งเสริมการท่องเที่ยวดังกล่าวได้สอดคล้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของเกาะล้งกาวิดังนี้

1. การส่งเสริมสินค้าการท่องเที่ยว

ตามแผนการท่องเที่ยวแห่งชาติ (NER) ได้วิสัยทัศน์ 2020 กำหนดให้มีการพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว โดยยกระดับคุณภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ และพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อรองรับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีหลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะสินค้าการท่องเที่ยวของมาเลเซียก็คือภูเขา ทะเล เกาะ แหล่งช้อปปิ้ง และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ เช่น การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร โปรแกรมโฮมสเตย์ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและมรดกโลก ทักษะศึกษาของนักเรียน และการท่องเที่ยวสุขภาพ การท่องเที่ยวแห่งชาติ (NERP) ได้นำแนวทางของวิสัยทัศน์ 2020 มาพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมีนโยบายดังต่อไปนี้

1.1 ภูเขาและรีสอร์ท มาเลเซียมีชื่อเสียงด้านนี้และยังเป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาตลอด ในการนี้ทางรัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อการดูแลแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้ในปี 2000 โดยพยายามพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและรีสอร์ทที่ไม่ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีการส่งเสริมการชมธรรมชาติบริเวณภูเขาและมีรีสอร์ทที่เหมาะสมแก่การพักผ่อน กล่าวคือเกาะลังกาวิเป็นเกาะที่สวยงามที่สุดใน นอกจากนี้ยังเป็นเกาะที่มีความเก่าแก่และเต็มไปด้วยความหลากหลายทางชีวภาพทั้งทางบกและทางทะเลกับป่าดั้งเดิมและทะเล จึงเป็นหนึ่งในทิวทัศน์ที่สวยงามที่สุด ของเกาะเขตร้อนในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ สวยงามผสมกับความหลากหลายทางชีวภาพอุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังเน้นการท่องเที่ยวในเชิงอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ เน้นการดูแลองค์ประกอบทางธรรมชาติในพื้นที่สวนและเน้นการป้องกันที่สมดุลของมรดกทางธรรมชาติและทางชีววิทยา เช่น บริเวณสวน ที่มีการส่งเสริมเป็นพื้นที่การศึกษาและเพื่อการพักผ่อน หย่อนใจและยังส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ โดยมีการนำเสนอเกี่ยวกับ ภัยคุกคามต่อ อันเป็นภัยคุกคามต่อธรรมชาติที่สำคัญของป่าและความหลากหลายทางชีวภาพ หากมรดกทางธรรมชาติของลังกาวิไม่ป้องกันสุขภาพของระบบนิเวศเป็นจุดร้อนชีวภาพจะได้รับผลกระทบ เป็นต้น

1.2 การเป็นแหล่งช้อปปิ้ง ได้มีความพยายามที่จะทำให้มาเลเซียเป็นแหล่งสินค้าระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวอยู่นานๆ และใช้จ่ายเพิ่มเติม โดยมีสินค้าดึงดูดใจ เช่น เครื่องหนัง เครื่องสำอางปลอดภาษี หรือทำให้มาเลเซียเป็นสวรรค์ของนักช้อปปิ้ง โดยพยายามมีการนำเที่ยวโรงงาน ร้านค้าในสนามบินท่าเรือ มีการวางแผนให้ลังกาวิเป็นสวรรค์ของนักช้อปปิ้ง ท่องเที่ยวโดยมีสถานะเป็นท่าเรือปลอดภาษีและเป็นแหล่งช้อปปิ้งที่รู้จักในระดับนานาชาติลังกาวิยังคงดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกแม้จะมีวิกฤตเศรษฐกิจ เป็นแหล่งสินค้านำเข้าและมีคุณภาพสูงที่ขายโดยไม่ต้องเสียภาษีอากร สถานที่สำคัญของลังกาวิก็คือ Oriental Village ที่ถูกออกแบบและปั้นให้แนวคิดใหม่ในการช้อปปิ้งปลอดภาษีรีสอร์ท ร้านค้ามากกว่า 30 พิเศษเสนอที่หลากหลายแตกต่างกันและช่วงของแบรนด์และผลิตภัณฑ์

1.3 กิจกรรมประจำปี เป็นการส่งเสริมการขายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีชีวิตชีวา โดยจัดกิจกรรมรายเดือน เช่น Merdeka Celebration (งานฉลองวันชาติ) มีการวางแผนท่องเที่ยวตลอดปีโดยทำให้เกาะกลายเป็น "Must Visit" ปลายทางและเพิ่มกิจกรรมต่างๆ ที่วางแผนให้นักท่องเที่ยวมาเยือนลังกาวิกิจกรรมที่จัดขึ้นทุกปีเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว เช่น จักรยานนานาชาติ Langkawi International Maritime Aerospace (Lima) กิจกรรม Ramadhan ที่ตลาด Ramadhan ท้องถิ่น ซึ่งมีอาหารหลากหลายให้รับประทาน งานฉลองเทศกาล

Merdeka (eve of Independence Day) ถอดกับวิญญาณความรักชาติในมาเลเซียและธรรมชาติจากหนุ่มรักชาติ เป็นต้น

1.4 กีฬาและนันทนาการการท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ได้รับความสำคัญ และมีการพัฒนา โดยเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วนด้านกีฬาและนันทนาการ เช่น ศูนย์กีฬาแห่งชาติ Complex ระดับหนึ่ง

1.5 การท่องเที่ยวล่องเรือ การพัฒนาการท่องเที่ยวล่องเรือได้รับความสำคัญ ซึ่งมาเลเซียได้เปรียบในด้านนี้เพราะมีท่าเรือทันสมัยซึ่งมีศักยภาพของอุตสาหกรรมล่องเรือเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวมาก โดยมีการส่งเสริมให้ลัγκαวิเป็นพื้นที่ที่ได้รับการลงทุนในสิ่งอำนวยความสะดวกเช่น เป็นท่าจอดเรือและท่าเรือที่จำเป็นเพื่อสนับสนุนการเติบโตของจำนวนเรือยอชต์และเรือ รัฐบาลจะส่งเสริมความเข้มแข็งให้กับ อุตสาหกรรมการล่องเรือ หัตถกรรมที่เกี่ยวข้องการพักผ่อนกับ Shiprepair อุตสาหกรรมการต่อเรือของประเทศกำลังพัฒนา อุตสาหกรรมการบำรุงรักษาและ การฝึกอบรมอย่างเพียงพอในการจัดการด้านการนำและความปลอดภัยของเรือ

1.6 การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ รัฐบาลมีมาตรการในการส่งเสริมการท่องเที่ยวด้านนี้ โดยเน้นการไม่ส่งผลกระทบต่อธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม และการเน้นการมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจของประชาชนในท้องถิ่น มีการวางแผนกรอบการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีแผนรวม 25 แนวทางเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ ทั้งนี้เพราะมีนักท่องเที่ยวเข้าชมธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่น่าสนใจโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติจากทวีปอเมริกาเหนือยุโรปและญี่ปุ่น ลัγκαวิจึงได้รับมอบหมายให้พัฒนางานและดูแลรักษาสีของสิ่งแวดล้อมในเกาะ รัฐบาล Kedah ได้นำ Langkawi เข้าสู่โครงสร้าง Plan 1990-2005 ที่เป็นการวางแผนอนุรักษ์ธรรมชาติของสิ่งแวดล้อม และทำให้สอดคล้องกับการควบคุมและแนวทางการพัฒนาในลัγκαวิ เกี่ยวกับรูปแบบการใช้ที่ดินมาตรการปรับปรุงสิ่งแวดล้อมสาธารณูปโภค

1.7 การท่องเที่ยวเชิงเกษตร โฮมสเตย์ มีการพัฒนาโดยเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วม สถานที่ท่องเที่ยวเชิงเกษตรได้รับการพัฒนา มีการเที่ยวแบบ Farmstay และแพคเกจเที่ยวเชิงเกษตร โปรแกรมโฮมสเตย์ที่เน้นเอกลักษณ์ของที่พักที่มีความอบอุ่นและเป็นกันเองในราคาที่ค่อนข้างถูก

1.8 การท่องเที่ยวมรดกทางวัฒนธรรม มีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่หลากหลายที่รวมไปถึงการอนุรักษ์วัฒนธรรม อนุสาวรีย์ สถานที่ทางประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ และศูนย์วัฒนธรรมของรัฐ โดยรัฐบาลเน้นการส่งเสริมวัฒนธรรมและมรดกการท่องเที่ยว

1.9 การทัศนศึกษาและการท่องเที่ยวสถาบันการศึกษา การเพิ่มขึ้นของสถาบันการศึกษา สถาบันการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนต่างชาติเข้ามาเลเซียมาก ซึ่งผู้ปกครองและนักเรียนต่างมีโอกาสในวันหยุดเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ การส่งเสริมการท่องเที่ยวจึงเน้นการเยี่ยมชมโรงเรียน สถานศึกษา เพื่อเพิ่มความรู้และประสบการณ์ในโรงเรียนให้กับนักเรียนที่เป็นชาติอื่นๆ

1.10 การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ เน้นการเป็นศูนย์สุขภาพที่ราคาไม่แพง และเป็นศูนย์บริการทางการแพทย์ ในภูมิภาคนี้ โดยมีคณะกรรมการแห่งชาติ Health Tourism ที่ตั้งขึ้นในปี 1997 เป็นผู้ดูแล โดยมีโรงพยาบาลเอกชนกว่า 7,065 แห่ง และมีกว่า 7,065 เตียง ที่เข้าร่วมกิจกรรมนี้ นโยบายส่งเสริมให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำ เชิงการแพทย์ในภาคเหนือพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภูมิภาค (NCER) ส่งเสริมต่อไปเป็นศูนย์กลางการ

ท่องเที่ยวระดับภูมิภาคทางการแพทย์ในเอเชีย Langkawi สามารถประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวทางการแพทย์โดยการรักษาแบบดั้งเดิมและแบบสปาบำบัด ดังที่ ไซม์คาร์บี Bhd ซึ่งดำเนินการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในภูมิภาคที่ได้เสนอว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงการแพทย์จะขยายจากปีนังไปยังลังกาวิเนื่องจากข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ในปีนัง โดย Datuk Mohd divisional Shukri Baharom กรรมการของไซม์คาร์บี ได้กล่าวไว้ว่าปีนังจะเป็นปลายทางที่ความต้องการของชาวต่างชาติที่แสวงหาศัลยกรรมและวิชาเลือกที่เหมาะสมและขยายบริการไปยังลังกาวิ เพราะความขาดแคลนที่ดินในปีนัง การท่องเที่ยวแบบนี้เกิดขึ้นเพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกใหม่ให้นักท่องเที่ยวเชิงสุขภาพจะได้รับการรักษาผ่าตัดในสภาพของสิ่งอำนวยความสะดวกที่ทันสมัยและสนุกกับการพักผ่อนในรีสอร์ทระดับโลกและสปาสุขภาพ โดยเขายังกล่าวไว้อีกว่า"มีแนวโน้มในเรื่องความนิยมของแพทย์แผนเพื่อพักฟื้นซึ่งแต่เดิมเป็นของชาวตะวันตกที่มีเฉพาะภาษาฝรั่งเศสและเยอรมัน

1.11 การจัดประชุมและนิทรรศการ เป็นความพยายามร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชน การประชุมนิทรรศการ (MICE) มีผลผลิตสูงและเป็นการสร้างรายได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องนับแต่ใช้แผนเจ็ดที่เศรษฐกิจตั้งอยู่ในช่วงวิกฤต (1997-1998) ในช่วง 1996-2000 มีการจัดกิจกรรมทั้งหมดกว่า 4,000 กิจกรรม มีผู้เข้าร่วมกว่า 1.5 ล้านคนได้มีการสร้างนิทรรศการและศูนย์การประชุมในลังกาวิ มีการพัฒนาของศูนย์นิทรรศการ 10,000 ตารางเมตรศูนย์นี้เรียกว่า 'Mahsuri International Exhibition Centre'(MIEC) ตั้งอยู่ที่ปาดัง Matsirat ตรงข้ามสนามบิน โดยมีการจัดทำนิทรรศการ Commonwealth Heads of Government Meeting ตั้งแต่ปี 1989 ลังกาวิได้จัดประชุมนานาชาติมากมาย เช่น ประชุมกิจกรรมและนิทรรศการรวมพีชลัมลูก Lima, pageants ความงามนานาชาติของแมว แสดงนานาชาติ LIMOS (มอเตอร์โชว์) และ Class One เรือเร็วชิงแชมป์โลก เป็นต้น

1.12 สวนสนุก เป็นกิจกรรมสำหรับครอบครัวให้เดินทางมาดูความตื่นเต้นและโลกของการผจญภัย สวนสนุกจะเป็นการลงทุนโดยภาคเอกชนที่เน้นการให้บริการครบวงจร ทั้งศูนย์การค้า โรงแรมและร้านอาหารได้มีการสร้างสถานที่ที่เป็นกิจกรรมสำหรับครอบครัวให้เดินทางมาดูความตื่นเต้น ลังกาวิมีสวนสนุก และมี Langkawi Underwater World อะควาเรียมที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียคุณสมบัติมากกว่า 5,000 ปลาทะเลและน้ำจืด นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาโรงแรมที่มีทุกอย่างครบวงจร เช่น City Bayview Hotel ใน Kuah และ Radisson Tanjung Rhu โครงการพัฒนาโลกใต้ทะเลที่ Pantai Cenang, Langkawi Coral Reef เป็นต้น (Abdul Razak Baginda.2009)

2. กลยุทธ์การตลาดและการประชาสัมพันธ์

2.1 มุ่งเน้นเรื่องเอกลักษณ์ผสมผสานของธรรมชาติและวัฒนธรรมที่หลากหลาย ประเพณีประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตคนกลุ่มน้อยในรูปแบบต่างๆ เช่น “มาเลเซียแท้จริง” เป็น แบรนด์ของการท่องเที่ยวและมุ่งเน้นการใช้ภาพนี้อย่างสม่ำเสมอ เน้นการตอบสนองลูกค้าด้วยการตลาด คำนี้ถึงความต้องการและวัฒนธรรมการท่องเที่ยวของลูกค้ากลุ่มต่างประเทศต่างๆ ที่มีความต้องการในรูปแบบการท่องเที่ยวที่มีการกระจายสำนักงานไปยังประเทศต่างๆ เช่นที่ ดูไบ นิวเดลี และภูเก็ต ในการพัฒนาการท่องเที่ยวในลังกาวิ จะสอดคล้องกับกลยุทธ์การตลาดและประชาสัมพันธ์ ดังกล่าวโดยลังกาวิจะใช้จุดขายในเรื่องความเป็นเกาะสวยที่สุดในเอเชียที่มีความเก่าแก่และมีความหลากหลายทางชีวภาพซึ่ง UNESCO ได้ให้การรับรองเป็น Geo Park ลังกาวิยังมีความ

ดั้งเดิมของธรรมชาติและสัตว์ป่า มีชุมชนที่ผู้คนมีวิถีชีวิตเรียบง่ายในสังคมเกษตร ในขณะที่वलกันลัถการวก็ยังมี ความทันสมัยภายใต้โครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการท่องเทียว ทั้งเมืองท่าปลอดภาษี มีสนามบิน นานาชาติ โรงแรม ทันสมัย และศูนย์นิทรรศการต่างๆที่เหมาะสมกับการท่องเทียว ทั้งเป็นแหล่งตากอากาศและพักผ่อนสำหรับการ ท่องเทียวในเชิงสุขภาพ นอกจากนี้การพัฒนาการท่องเทียวในลัถการวก็ยังมีมุ่งสนองตอบต่อกลุ่มลูกค้าที่มุ่งใช้สินค้า ท่องเทียวหลากหลายกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวชาดิยุโรปและอเมริกา ที่เน้นท่องเทียวเชิงสุขภาพและ ธรรมชาติ กลุ่มนักท่องเที่ยวชาวเอเชียที่มาพักผ่อนในสถานที่ที่อบอุ่นด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกสบายอย่าง ครบครัน

2.2 คำนึงถึงความสำคัญของการตลาดด้วยการประชาสัมพันธ์พิเศษ รัฐบาลได้ตั้งงบประมาณ 150 ล้านริง กิต ในการโฆษณาและประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลการท่องเทียว ในการนี้ LDA ได้วางแผนพัฒนาการ ท่องเทียวของลัถการว โดยการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเทียวทั่วโลก หมายเหตุเยี่ยมชมเกาะลัถการว ผ่านการโฆษณา ร่วมกับการท่องเทียวของรัฐเคดาห์ และของรัฐบาลกลาง เช่น Visit Malaysia Year ในปี 1990 โดยมีการใช้เงิน ประชาสัมพันธ์กว่า 2 ล้านริงกิต ในแต่ละปี นอกจากนี้ยังมีการจัดแสดงในนิทรรศการการท่องเทียวตามประเทศ ต่างๆ ทั้งในยุโรปและเอเชีย เช่น มีการโฆษณาบนรถประจำทางในลอนดอน และเมืองใหญ่ในสหราชอาณาจักร อาทิ Glasgow, Manchester, Bermingham พร้อมกันนั้นยังมีความพยายามที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวจากประเทศ ต่างๆ และประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ เช่น แถบตะวันออกกลางเข้ามาเยี่ยมชมลัถการว

2.3 ให้ความสำคัญของประโยชน์จากข้อมูลข่าวสาร โดยเฉพาะเทคโนโลยีการสื่อสาร (ICT) มีเว็บไซต์ อย่างเป็นทางการของการท่องเทียวเผยแพร่ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง ในการนี้หน่วยงานพัฒนาท่องเทียวลัถการว (LDA) และภาคเอกชนตลอดจนผู้เกี่ยวข้องได้พยายามใช้ประโยชน์จากการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะการใช้เทคโนโลยีร่วมสมัย ดังจะเห็นได้จากการมีเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของลัถการวหลายเว็บไซต์ เผยแพร่ไปทั่วโลกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเทียวของเกาะ อีกทั้งเผยแพร่ข้อมูลร่วมกับเว็บไซต์ท่องเทียวของ ประเทศต่างๆ พร้อมๆกับตั้งสาขาสานักงานท่องเทียวไว้ตามเมืองท่องเทียวที่สำคัญเช่น คูไบ ภูเก็ต และนิเวลลี เป็นต้น

สำหรับการเดินทางไปลัถการวในปัจจุบันรัฐบาลมาเลเซียและรัฐเคดาห์ได้จัดสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการเดินทางไปทั้งทางรถยนต์ ทางเรือและทางเครื่องบิน ดังนี้

การเดินทางโดยรถยนต์ จะต้องขับไปถึงเมืองกัวลาเคดาห์หรือกัวลา เปอร์ลิสทางฝั่งทะเลภาค ตะวันออกเฉียงเหนือของคาบสมุทรมมาเลเซียซึ่งเป็นจุดขึ้นเรือเฟอร์รี่ไปเกาะลัถการว การเดินทางจากกรุง กัวลาลัมเปอร์ไปถึงกัวลาเคดาห์ต้องใช้เวลาประมาณ 6 ชั่วโมงและกัวลาเปอร์ลิสประมาณ 1 ชั่วโมง มีบริการที่ จอดรถไว้พร้อม ณ จุดทั้งสอง

การเดินทางโดยรถไฟ การรถไฟแห่งมาลายา (KTMB) มีบริการรถไฟที่สะดวกสบายราคาข่อมเยา จาก กรุงกัวลาลัมเปอร์ถึงอะลอร์ สตาร์และอะเรอา จากอะลอร์ สตาร์หรืออะเรอา ถิ่นนั่งแท็กซี่ หรือรถบัสไปกัวลาเค เดห์ หรือ กัวลา เปอร์ลิสและต่อด้วยเรือเฟอร์รี่ด่วนไปยังเกาะลัถการว

การเดินทางโดยเครื่องบิน สนามบินนานาชาติของเกาะลังกาวิที่ป่าดง มัดซีรัต ห่างจากเมืองกัวห์ ประมาณ 20 กม. และ 8 กม. จากริสอร์ทที่ปันไค เซอนัง มีเที่ยวบินโดยตรงจากกัวลาลัมเปอร์ไปเกาะลังกาวิ ซึ่งบริการโดยสารการบินมาเลเซียเป็นประจำทุกวัน และแอร์ เอเชีย สัปดาห์ละ 5 ครั้ง สายการบินซิลค์ แอร์ บิน โดยตรงจากสิงคโปร์ไปเกาะลังกาวิ และยังมีเที่ยวบินระหว่างชาติที่บินโดยตรงถึงลังกาวิจากโอซากาและไทเป

การเดินทางโดยเรือเฟอร์รี่ด่วน มีบริการนำไปเกาะลังกาวิเป็นประจำทุกวัน โดยวิ่งจากกัวลา เคะห์ และกัวลาเปอร์ลิส ซึ่งใช้เวลาวิ่งประมาณ 1 ชั่วโมง 15 นาทีจากกัวลา เคะห์และ 45 นาทีจากกัวลา เปอร์ลิส

ผลกระทบจากการพัฒนาท่องเที่ยวในเกาะลังกาวิ

ผลกระทบด้านบวก

นับตั้งแต่ลังกาวิได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญ ลังกาวิ ได้กลายเป็นจุดหมายปลายทางแห่งหนึ่งของการมาเที่ยวทางภาคเหนือของประเทศมาเลเซียดังที่ Datuk Abdul Ghani Kamarulzaman ผู้จัดการทั่วไปของ Langkawi Development Authority (LDA) กล่าวไว้ว่า

“จำนวนผู้เข้าชมประจำปีในประวัติของเกาะลังกาวิ ปัจจุบันคาดว่าจะเพิ่มเป็นอันดับสองจากแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด คือประมาณ 2,000,000 คน โดย LDA กระตือรือร้นที่จะดำเนินโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในเกาะโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวในเวลาห้าปี ปีนี้คาดว่าจะดึงดูดผู้คนอีกต่อไปที่เกาะ รวม 1.6 ล้านนักท่องเที่ยวเข้าชมเกาะระหว่างเดือนมกราคมและเดือนกันยายนปีนี้และตัวเลขคาดว่าจะไปขึ้น 2.3 ล้านคนภายในสิ้นปีนี้ นี่จะทำให้จำนวนสูงสุดของนักท่องเที่ยวไปยังเกาะ เราหวังว่าโครงการสาธารณูปโภคและผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ภายใต้ Langkawi Geopark จะดึงดูดนักท่องเที่ยวมากขึ้นในอนาคต”

การขยายตัวการท่องเที่ยวดังกล่าวย่อมทำให้พื้นที่ได้รับผลกระทบและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหลายประการ เช่นการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ ที่ได้เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาไม่นานนักลังกาวิ ได้เจริญขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของพื้นที่เกาะมีหลายแห่งที่เปลี่ยนไป มีการพัฒนาเพื่อรองรับการท่องเที่ยวมากขึ้น เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ นับว่าส่งผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมให้กับสังคมวัฒนธรรมในพื้นที่ไม่น้อย จากการศึกษาข้อมูลทำให้ได้ทราบถึงผลกระทบทางบวกหลายประการ ดังนี้

1. การท่องเที่ยวสร้างความเจริญสู่ท้องถิ่น

จากการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวที่เข้ามาสู่เกาะลังกาวิได้เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และจากการพัฒนาการท่องเที่ยวนี้ ทำให้เกิดมีการลงทุน มีการบริการด้านต่างๆ เพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับการท่องเที่ยว เนื่องจากเมืองใดก็ตามที่มีนักท่องเที่ยวเข้าไปท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ก็ย่อมที่จะส่งผลให้เกิดแรงกระตุ้นให้รัฐบาลหรือนักธุรกิจลงทุน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเป็นประการสำคัญ ส่วนคนในท้องถิ่นที่มีโอกาสได้ใช้บริการก็ถือเป็นผลพลอยได้ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาสู่เกาะลังกาวิมากยกตัวอย่าง มี การจัดตั้งอุตสาหกรรมเบาอุตสาหกรรมบริการและอุตสาหกรรมพิเศษที่ เมือง Kuah,

Telok Ewa, Padang Lalang, Padang Matsirat และ Kisap โดยมีการจัดสรรพื้นที่รวมสำหรับ สำหรับพอร์ตที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม สำหรับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสแนมบิน กิจกรรมต่างๆในทางทะเลที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม มีการจัดโซนสำหรับการพัฒนาเมือง -- Kuah, Padang Lalang และ Padang Matsirat มีท่าเรือน้ำลึกที่ Tanjung Gerak เพื่อส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ มีการใช้ประโยชน์จากท่าเรือปลอดภาษี เพื่อเปิด ลังกาวิเป็นศูนย์กลางการค้าในภาคเหนือของมาเลเซียกับประเทศพม่าและอินโดนีเซีย (สุมาตรา) มีการอนุมัติโครงการที่มีมูลค่ารวม 34 ล้านริงกิตในการลงทุนโครงการ Beach Resort, marina ที่ทำให้เกิดโรงแรมท่าจอดเรือ, เชิงซ้อนเชิงพาณิชย์และศูนย์และการขายรันเวย์ที่สแนมบินนานาชาติและสแนมกอล์ฟ ดังที่ประธานเจ้าหน้าที่บริหารกลุ่มโรงแรมในลังกาวิ Hanizah Tun Abdul Hamid กล่าวว่า

“ เกือบ 95 ของพื้นที่เกาะปกคลุมด้วยถนน มีทางสายหลักที่เชื่อมต่อกับศูนย์การท่องเที่ยวและการพาณิชย์ พื้นที่เหล่านี้สามารถ เชื่อมต่อกันทั้งในและนอก เส้นทางเหล่านี้ เชื่อมต่อเส้นทางระหว่างท่าเทียบเรือ Bandar Kuah และสแนมบิน.....เช่นเดียวกันหน่วยงาน Langkawi Development ก็สนับสนุนการดำเนินการขยายสแนมบิน มีการก่อสร้างสแนมบินและถนนดำเนินโครงการผลิตพลังงานไฟฟ้า, งานประปา, การสร้างถนน Datai Bay, terminals พอร์ตและการดำเนินงานของโครงการพัฒนาท่าเรือ ตามข้อมูลที่รวมกัน นักท่องเที่ยวเยือนเกาะลังกาวิมีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 1.9 ล้าน ในปี 2005 ช่วงเดือนมกราคมถึงเดือนสิงหาคม 2009 มีนักท่องเที่ยวเข้าชมมีทั้งหมดประมาณ 1.3 ล้านคน ”

2. สร้างงานสร้างอาชีพสร้างรายได้

การที่เกาะลังกาวิได้กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญโดยมีนักท่องเที่ยวจากทั่วทุกสารทิศ ต่างก็เดินทางมาท่องเที่ยว ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดในชุมชนอย่างหนึ่ง คือการเปลี่ยนแปลงอาชีพเดิมหันมาประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้คนในชุมชนมีงานทำมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นช่วงปีมีงานหัตถกรรม การบริการด้านการขนส่ง พนักงานโรงแรม พนักงานร้านอาหาร พนักงานขายสินค้าที่ระลึกต่าง ๆ บริษัททัวร์ และมัคคุเทศก์ ทำให้ลดภาวะการว่างงานและคนหนุ่มสาวกลับมาทำงานที่บ้านเกิด ส่งผลให้เศรษฐกิจรอบครัวดีขึ้นดัง รายงานจากหน่วยงานการพัฒนาเกาะในหนังสือ Kajian Kependudukan และ Sosio ว่า

“บนเกาะลังกาวิ 2010 รายงานของ Langkawi Development Authority ได้แสดงให้เห็นว่าในปี 2010 ประมาณ 50% ของชาวลังกาวิรายได้ในครัวเรือน โคเล็ลียจาก 500ริงกิต เป็น 1,000ริงกิต ขณะที่อีก 28% ได้น้อยกว่า 500 ริงกิต ต่อเดือน ในภาคบริการมีรายได้เฉลี่ย จาก 1,000ริงกิต เป็น 1,500ริงกิต เช่น ในเมือง Kuah มีรายได้เฉลี่ย 1524ริงกิต ขณะที่พื้นที่เมือง Mukim Kedawang รายได้เฉลี่ย 1,250ริงกิต “

4. การย้ายถิ่นเข้ามาของคนภายนอก

ในส่วนของการย้ายถิ่นเข้ามาทำงานของคนนอกพื้นที่ จากการศึกษาและได้สอบถามจากชาวปีนังแล้วพบว่ามียุ้งบ้างพอสมควร ซึ่งส่วนมากจะเข้ามาทำงานในภาคบริการการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นพนักงานต้อนรับในโรงแรม พนักงานเสิร์ฟในร้านอาหาร จากการพูดคุยสอบถามคนปีนังเองได้กล่าวว่า ภายหลังจากการที่รัฐปีนังเป็นเมืองท่องเที่ยว ได้มีคนนอกพื้นที่เข้ามาหางานทำ แต่ส่วนใหญ่ก็มาจากพื้นที่ใกล้เคียง ซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาใด ๆ ระหว่างคนนอกและคนในพื้นที่ ดังคำกล่าวรายงานในการประชุมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวล้งกาวิ ของ Tan Sri Nor Mohamed Yakcop ว่า

“ในอดีตที่เด็กและการศึกษาจากล้งกาวิมีประเพณีย้ายไปยังแผ่นดินใหญ่เพื่องานที่ดี คนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 15 และ 30 ปี มีข้อมูลว่าเยาวชนเหล่านี้ย้ายไป รัฐปะหัง 22.2% ไปปีนัง 17.9% ส่วนมากทำงานที่ใช้ทักษะต่ำเป็นจำนวนมาก โดยเป็นคนงานโรงงาน ตอนนี้หลายคนกำลังจับตามองแหล่งงานในเกาะ โดยพวกเขาเปิดเผยว่าได้จากล้งกาวิมาและได้ทำงานในรัฐอื่น เวลานี้การพัฒนาอย่างรวดเร็วในล้งกาวิได้เรียกให้คนที่โยกย้ายไปอยู่แผ่นดินใหญ่กลับมายังพื้นที่ เพราะน่าสนใจและมีตำแหน่งงานเยอะเนื่องจากมีการกระจายตำแหน่งงานและโอกาสการจ้างงาน นอกจากนี้ยังมีการกล่าวกันว่า ตอนนี้ได้มีผู้สมัครงานจำนวนมากจากประเทศอื่น ๆ เข้ามายังเกาะกันมาก”

ผลกระทบทางสังคมด้านลบ

การท่องเที่ยวแม้ว่าจะส่งผลกระทบในทางสังคมทางบวก แต่อย่างไรก็ตามย่อมต้องส่งผลกระทบในทางลบด้วย โดยมีความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับชุมชนดังนี้

1. ปัญหาสังคม

ผลกระทบของการท่องเที่ยวในส่วนของปัญหาสังคมนั้น จากการศึกษาข้อมูลและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นในล้งกาวิ หลังจากที่ได้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวแล้ว พบว่าพื้นที่ได้มีการควบคุมเป็นอย่างดี ในส่วนของปัญหาอาชญากรรม นั้นเป็นปัญหาที่ไม่รุนแรง ส่วนปัญหาเรื่องของการโจรกรรมทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวก็ไม่ค่อยเกิดขึ้นเท่าใดนัก จะมีบ้างก็เป็นเพียงการลักเล็กขโมยน้อย ไม่มีความรุนแรงมากนัก เนื่องมาจากล้งกาวิยังมีวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมอยู่มากดังที่ Taman Bukit Indah เจ้าหน้าที่ของ Asian Finance Bank Bhd (AFB) ที่กล่าวว่า

“การพัฒนาท่องเที่ยว สามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมทั้งบวกและลบ เปลี่ยนแปลง ด้านบวก การท่องเที่ยวล้งกาวิได้รับเครดิตมากในเรื่องการรักษาวัฒนธรรม แต่ด้านลบ การท่องเที่ยวจะนำไปสู่ความรู้สึกด้านความปลอดภัย รู้สึกไม่ดีระหว่างคนพื้นที่และผู้เยี่ยมชม ดังนั้น แผนแม่บทที่เสนอจึงมีการเตรียมการเพื่อลดความขัดแย้งทางสังคมอย่างมีศักยภาพและลดช่องว่างทางสังคมจากการท่องเที่ยว”

3. ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

การท่องเที่ยวก่อให้เกิดปัญหาหลายอย่าง เช่น ปัญหาน้ำเสีย ขยะมูลฝอย ปัญหาอากาศเป็นพิษ มลภาวะทางเสียง ล้วนมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างยิ่ง จากการศึกษาพบว่า การจัดการปัญหาเกี่ยวกับมลภาวะของลังกาวีนั้นได้อยู่ในส่วนของการพัฒนาเมือง ไม่ว่าจะเป็นด้านการกำจัดน้ำเสีย ขยะมูลฝอยนั้น มีการวางแผน และการจัดการที่ดี โดยในเกาะลังกาวี การจัดการขยะมูลฝอยรวมถึงการเก็บของเสียและกำจัดของเสียจะอยู่ภายใต้ การดูแลของ MPL Majlis Perbandaran Langkawi ซึ่งรับผิดชอบในส่วนอยู่อาศัยและอาคารพาณิชย์ สถานประกอบการต่างๆ ส่วนการเก็บรวบรวมของเสียและขยะจากสถานที่ต่างๆ ดำเนินการโดยรถเก็บขยะเป็นของ Majlis Perbandaran Langkawi ที่เป็นของส่วนตัวของโรงแรมส่วนใหญ่ บริการบำบัดน้ำเสียในลังกาวีมีการจัดการโดย Indah Water Konsortium (IWK) ที่มีการบำบัดน้ำเสียโดยโรงงานตั้งอยู่ที่เมือง Jalan Teluk มีโรงงานใหม่ใน Pantai Tengah ซึ่งออกแบบให้มีกำลังการผลิตให้บำบัดน้ำเสียโดยให้อากาศขยายระบบตะกอนเร่งในการรักษาน้ำเสีย รับน้ำเสียทั้งหมดแล้วไปสู่ทะเลผ่านทางท่อ outfall ที่เมือง Pantai Tengah เป็นต้น ความพยายามในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อมสะท้อนในรายงานของ bin Mohamad และ Madame Datin Seri Dr Siti Hasmah Haji Mohamad Ali,

เกาะลังกาวีเป็นเกาะที่สวยงามที่สุดในมาเลเซีย มากไปด้วยความหลากหลายทางชีวภาพและทางทะเล กับป่าดั้งเดิมและทะเล รัฐบาลมาเลเซียมีแผนทำให้ลังกาวีกลายเป็น Geopark และก่อนประกาศเป็น geopark ลังกาวีได้รับการโปรโมตการท่องเที่ยวเป็นเวลาหลายปี โดยใช้จุดขายในเรื่องมีโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคที่จำเป็นเพื่อรองรับการพัฒนา ในอนาคตสำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน รัฐบาลได้ร่วมมือกับมหาวิทยาลัยแห่งชาติทำการวิจัย มีเป้าหมายของแสวงหาการพัฒนาที่ยั่งยืนของการท่องเที่ยวในลังกาวี ซึ่งผลการวิจัยทำให้ยูเนสโกให้ลังกาวีเป็น geopark แห่งแรกขึ้นในประเทศมาเลเซีย และเป็นหนึ่งใน geoparks ของภูมิภาค เนื่องจากเป็นเกาะสวยงามและหายากแห่งหนึ่งในโลก ทั้งเป็นเกาะที่มีศักยภาพในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ในสวน Geoforest ที่มีจุดขายคือ เน้นองค์ประกอบทางธรณีวิทยาในพื้นที่สวนและ เน้นการป้องกันที่สมดุลของมรดกทางธรณีวิทยาและทางชีววิทยา”

6. เกิดการกำหนดกฎระเบียบและข้อบังคับใช้ในชุมชน

การเป็นเมืองท่องเที่ยว ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้การเป็นเมืองมรดกโลกหรือไม่ก็ตาม ย่อมมีกฎระเบียบและข้อบังคับที่ออกมาเพื่อควบคุมและบังคับใช้ในชุมชน ซึ่งกฎระเบียบและข้อบังคับเหล่านี้ได้ส่งผลต่อวิถีชีวิตของคนในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ในลังกาวีก็เช่นกัน เมื่อได้กลายมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ อีกทั้งมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมรดกโลก จึงทำให้มีกฎข้อบังคับมากมาย อาทิ กฎหมายตรวจสอบสิ่งแวดล้อม และแนวทางป้องกันที่มีสามองค์ประกอบในแง่ชีวภาพ ได้แก่ อากาศ ดิน และน้ำ และการควบคุมมลพิษที่มนุษย์สร้างขึ้น คือการปล่อยก๊าซ กำจัดมูลฝอยเสียและการสิ้นเปลืองและในประเทศและระดับการปล่อยของเสียอุตสาหกรรม มีการติดตามมาตรการในขั้นตอนการดำเนินโครงการเพื่อที่จะเป็นแนวทาง มีการประเมินผลกระทบระยะสั้นระยะยาวมี

มาตรฐาน ระเบียบและแนวทางต่างๆ ในการใช้กฎระเบียบ ดังที่ Bayan Mutiara เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานการพัฒนา เกาะได้กล่าวไว้ว่า

“การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของรีสอร์ทเกาะนี้อยู่ภายใต้สายตาที่จับตามองของผู้ประสานงานการพัฒนาหรือหน่วยงาน LDA (Langkawi Development Authority) ซึ่งก่อตั้งขึ้นมีนาคม 1990 เพื่อควบคุมการใช้พื้นที่ หมู่เกาะท่ามกลางการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของเกาะ”

ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านวัฒนธรรม

นอกจากผลกระทบทางด้านสังคมที่เกิดขึ้นแล้ว ยังมีผลกระทบทางด้านวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่รัฐปีนังได้กลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้การเป็นเมืองมรดกโลก โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบที่เกิดขึ้น ดังนี้

ผลกระทบทางวัฒนธรรมด้านบวก

การท่องเที่ยว เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้อยู่ในวัฒนธรรมหนึ่งเดินทางไปสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่ง และการท่องเที่ยวก่อให้เกิดประโยชน์ในการสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวัฒนธรรมของตน คือ เมื่อมีการท่องเที่ยวเกิดขึ้น ทำให้นักท่องเที่ยวได้มีโอกาสได้พบเห็นวัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิตของคนในชุมชน ย่อมทำให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตที่แตกต่างกัน และยอมรับในคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ และเมื่อนักท่องเที่ยวซึ่งมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ต่างกันเข้าไปท่องเที่ยวยังแหล่งท่องเที่ยวใดก็ตาม ย่อมส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของชุมชน ดังนี้

1. การอนุรักษ์โบราณสถานและการฟื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่น

ถึงแม้ว่าการท่องเที่ยวจะส่งผลกระทบมากมายทั้งทางบวก และทางลบต่อวัฒนธรรมชุมชน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันไปจนถึงรูปแบบที่มีความหลากหลายของการค้าขาย แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การท่องเที่ยวถือเป็นปัจจัยสำคัญ ในการรักษาวัฒนธรรมบางอย่างที่อาจสูญหายไปหากไม่มีการท่องเที่ยวจากการที่เมืองจอร์จทาวน์ ปีนังได้กลายมาเป็นจุดหมายสำคัญของการท่องเที่ยวแห่งภาคเหนือของมาเลเซีย จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องอาศัยประเพณีและวัฒนธรรมดั้งเดิมมาเป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเยี่ยมชม เช่น การโปรโมท ว่าเกาะนี้ล้อมรอบไปด้วยตำนานมากมาย ตำนานที่รู้จักกันดี เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้าหญิงมาเลย์ถูกวางอุบายศาลและกล่าวหาว่าเป็นซู้ ปัจจุบันสุสานของเจ้าหญิงนี้ยังอยู่บนเกาะและถือว่าเป็นศาลเจ้า และกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ นอกจากนี้ยังมีทรัพยากรธรรมชาติ ที่สามารถพัฒนาเป็นสถานที่ท่องเที่ยว เช่น หมู่บ้านชาวประมงและวัดฮินดู การพัฒนานี้ได้รับการบอกเล่าจาก Badaruddin Mohamed เจ้าหน้าที่พิพิธภัณฑ

ว่า

“ตั้งแต่ พระนางมัสสุรี ตายก่อนวัย สุลต่านซึ่งฝังร่างเธอได้รับการย้ายหลายครั้งและตำแหน่งที่แน่นอนของสถานที่ที่อาจไม่รู้จักรัก ปัจจุบันบริเวณศิลาหน้าหลุมฝังศพที่ตั้งอยู่ในตอนนี้เป็นพิพิธภัณฑสถานและมักเรียกกันว่าเมืองมัสสุรี (Mahsuri) ตอนนี้จะมีการพัฒนารอบสุสานให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญ และมีการโปรโมทในเว็บไซต์ของ เกาะ นอกจากนี้ยังจะเป็น ชุมชนเกษตรการผลิตข้าวและการเกษตรยังชีพ เป็นชุมชนที่ไม่ได้พัฒนาแบบใหม่ ทำให้มีหมู่บ้านชาวประมงและหมู่บ้านชาวนาที่เรียกว่า Kampongs ซึ่งงดงามและน่าสนใจและโดดเด่นด้วยที่พักสไตล์บ้านไม้ซึ่งเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวทางสังคมวัฒนธรรมของชุมชนจะเป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง”

2. การจัดงานเทศกาลเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ภายหลังจากที่เมืองจอร์จทาวน์ ปีนังได้รับการประกาศให้เป็นเมืองมรดกโลก จากการศึกษาพบว่า ได้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวเข้ามายังรัฐปีนังเป็นจำนวนมาก และในการพัฒนาทางด้านการท่องเที่ยวของรัฐปีนังนั้น ทางภาครัฐและท้องถิ่นเอง ก็ได้หาวิธีการอันหลากหลายในการที่จะจัดการและพัฒนาให้ปีนังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศ ซึ่งวิธีการหนึ่งก็คือการจัดงานเทศกาลต่าง ๆ เช่น Langkawi Ramadhan Bazaar งานฉลองเทศกาล Merdeka เป็นต้น ดังที่ Yamashita Kadir ผู้ทำงานด้านวัฒนธรรมใน Langkawi Development Authority (LDA) กล่าวไว้ว่า

“Langkawi มีวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวอีกทั้งปีนี้มีแผน upbeat และแผนการท่องเที่ยววัตถุประสงค์ กล่าว จะกลายเป็น “Must Visit” ปลายทางและเพิ่มกิจกรรมต่างๆ ที่วางแผนจะประมาณ 1.5 ล้านนักท่องเที่ยว In 1997, there were 1.7 million tourists visited Langkawi. ในปี 1997 มี 1,700,000 นักท่องเที่ยวเยือนลังกาวิ บางกิจกรรมที่จัดขึ้นทุกปีเพื่อดึงดูด visitors เพื่อวันหยุด idlands รวม Le Tour De Langkawi ใน ANF event จักรยานนานาชาติ Langkawi International Maritime Aerospace (Lima) นิทรรศการที่จะจัดขึ้นในปีที่สิ้นสุดของกิจกรรมดังกล่าวอาจมี effecte luring ทันทีในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าชมเกาะ

ผลกระทบทางวัฒนธรรมด้านลบ

การท่องเที่ยว นอกจากจะส่งผลกระทบในทางบวกต่อวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ แล้ว ยังส่งผลกระทบในทางลบด้วยเช่นกัน จากการศึกษาผลกระทบในทางบวกต่อวัฒนธรรมพบว่า

1. เกิดการเปลี่ยนแปลงของค่านิยม

การท่องเที่ยวถือได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้นชื่อว่า มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงค่านิยมของคนทางอ้อม เพราะในแหล่งที่มีการท่องเที่ยว จะมีการพัฒนาทางด้านการสื่อสารขึ้น มีการสร้างถนนหนทางใช้ติดต่อกับโลกภายนอก เมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้ามามาก กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเพื่อบริการนักท่องเที่ยวมีมากมายหลายรูปแบบ ทำให้คนในชุมชนเปิดรับความเจริญจากภายนอก ส่งผลให้เกิดการรับวัฒนธรรมเหล่านั้นมาปรับใช้กับชีวิตประจำวันของชาวปีนังเอง ซึ่งก็คิดในแง่ของการมีสิ่งอำนวยความสะดวก มีความเจริญก้าวหน้าทันสมัยในระดับนานาชาติ ควบคู่ไปกับความเป็นเมืองเก่าที่มีเอกลักษณ์ดั้งเดิม แต่ถ้าความเจริญเหล่านั้นมีมากจน

ทำให้วิถีชีวิตของชาวปีนังเปลี่ยนไป จนรัฐปีนังสูญเสียเอกลักษณ์ของความเป็นเมืองโบราณที่มีวัฒนธรรมดั้งเดิม ที่ในอดีตเคยมีวิถีชีวิตที่เรียบง่ายพึ่งตนเอง มีเอกลักษณ์ของชุมชนเกษตรกรรมและการประมง เปลี่ยนไปเป็นวิถีชีวิตที่ต้องอาศัยการท่องเที่ยวเป็นตัวกระตุ้นในการดำเนินชีวิต ก็จะทำให้หมดเสน่ห์ที่จะดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเยี่ยมชมแต่อย่างไรก็ตาม รัฐปีนังก็ยังคงรักษาเอกลักษณ์ของเมืองไว้ได้โดยควบคู่ไปกับการเดินตามกระแสโลกาภิวัตน์ดังที่ Nasha Abdullah คณะกรรมการการอนุรักษ์ที่กล่าวว่า

“วันนี้ลังกาไว้น่าจะเป็นเกาะคึกคักที่สุดของมาเลเซียรองจากปีนัง เวลานี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว พร้อมๆกับผู้เข้าชมชมจำนวนมาก วิถีเดิมๆ เริ่มถูกลบดบัง ด้วยอาคารใหม่ๆ ทาสีสดใสและมีชีวิตชีวา โครงการปรับปรุงสาธารณูปโภคและถนนมีการก่อสร้างอย่างต่อเนื่องท่ามกลางโครงการก่อสร้างใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นในอัตราที่น่าตกใจ”

2. ค่านิยมในการบริโภค

ชาวปีนังแต่เดิมส่วนใหญ่มักปรุงอาหารรับประทานกันเองในครอบครัว และหากออกไปทานข้าวนอกบ้าน ก็จะไปตามร้านอาหารที่อยู่ริมถนน เช่น ร้านขายเกาเหลา ซึ่งเป็นอาหารดั้งเดิมของชาวปีนัง เป็นอาหารง่าย ๆ ที่มีอยู่ทั่วไปสำหรับคนพื้นเมืองเอง แต่ภายหลังจากการเข้าเป็นเมืองมรดกโลกแล้ว รัฐปีนังก็ได้กลายเป็นจุดหมายปลายทางในการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก ทำให้มีร้านอาหารเปิดขึ้นมากมาย ทั้งร้านอาหารของชาวปีนังเอง ร้านของผู้ประกอบการต่างถิ่น หรือแม้กระทั่งร้านอาหารของชาวต่างชาติ เช่น ร้านอาหารอินเดีย ร้านขายพิซซ่า และร้านอาหารแบบตะวันตก รวมไปถึงร้านกาแฟและเบเกอรี่ขายขนมฝรั่งที่เปิดกิจการหลายร้านในรัฐปีนัง ร้านต่าง ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่เปิดขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และมักมีราคาแพง การมีร้านอาหารแบบสมัยใหม่เกิดขึ้นมากมายทำให้ลดคุณค่าของบรรยากาศเมืองเก่า และยังทำให้ค่านิยมในการบริโภคของคนท้องถิ่นเปลี่ยนไปจากเดิมด้วยดังที่ Ms Lynn Oh เจ้าของร้านอาหารจีนในลังกาไวว่า

“ร้านอาหารต่างชาติในเกาะมีอยู่มากมาย ทั้งอาหารจีน อาหารไทย ร้านแบบฟาสต์ฟู้ดส์ แบบฝรั่ง ทั้ง เคเอฟซี พิกซ่า หลายร้านสร้างขึ้นเพื่อนักท่องเที่ยวและตอบสนองความต้องการของวัยรุ่นในท้องถิ่นที่นิยมความทันสมัย ความนิยมเหล่านี้มีแพร่หลายมากในอนาคตน่าจะทำให้วัฒนธรรมอาหารพื้นเมืองหายไป”

สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในปัจจุบันของล้งกาวิ

ในปัจจุบันรัฐเคดาห์และรัฐบาลมาเลเซียได้พัฒนาและสร้างจุดขายแหล่งท่องเที่ยวในเกาะล้งกาวิขึ้นหลายแห่งโดยมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโฆษณาประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆทั้งแผ่นพับ เว็บไซต์ และการโฆษณาทางโทรทัศน์ซึ่งได้มีการจัดแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษาเพื่อเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติ ตัวอย่างแหล่งท่องเที่ยวสำคัญในปัจจุบันของล้งกาวิที่คณะผู้วิจัยได้ทำการสำรวจในปี 2010 และเป็นสถานที่ที่ได้รับการพัฒนาและเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยวนับตั้งแต่มีการประกาศใช้แผนวิสัยทัศน์ 2020 จากทางรัฐบาล สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆได้แก่

เมืองกัวห์ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะล้งกาวิ เป็นเมืองหลวงและเป็นทางเข้าสู่เกาะโดยทางเรือ(เรือเฟอร์รี่) ชื่อของเมือง “กัวห์” เป็นภาษามลายูมีความหมายว่า “น้ำแกง” มีนิยายปรัมปราเกี่ยวกับความเป็นมาของน้ำแกงว่า ยักษ์สองตัวต่อสู้กัน จนทำให้หม้อแกงขนาดยักษ์คว่ำลงตรงจุดที่ขณะนี้เป็นที่ตั้งของเมืองซึ่งเมืองซึ่งสมัยหนึ่งเป็นเมืองโบราณที่มีถนนเพียง 2 – 3 สายเท่านั้น แต่ในวันนี้ เมืองกัวห์เป็นศูนย์กลางที่เต็มไปด้วยโรงแรมทันสมัยและอาคารตึกที่เป็นศูนย์การค้ากับการธุรกิจผสมกัน แต่ไม่แน่นขนัดจนเกินไปดังเช่นเมืองที่ทันสมัยอื่นๆ เมืองกัวห์เป็นเมืองปลอดภัย จึงเป็นแหล่งช้อปปิ้งที่ลือชื่อเพราะมีสินค้าไว้เสนอท่านอย่างมากมายและพลเมืองมีหลายเชื้อชาติ จึงมีอาหารนานาชาติโดยเฉพาะอาหารทะเลสดให้ท่านได้ลิ้มรสอย่างเต็มที่

คาตารัน ลัง (จัตุรัสนกอินทรี) เป็นสัญลักษณ์เด่นอันดับแรกสำหรับผู้เดินทางมาทางเรือ ตั้งอยู่ใกล้สะพานยาวของเมืองกัวห์ จุดขายและสิ่งดึงดูดที่สุดของจัตุรัสแห่งนี้ก็คือ รูปปั้นนกอินทรีสีน้ำตาลแกมแดงที่แสดงท่ากำลังจะโฉบบินสู่ท้องฟ้าอย่างสง่างาม ตามตำนานคำว่า ล้งกาวิ มาจากนกอินทรีหรือ “เฮอลัง” ในภาษามลายู ส่วนคำว่า “กาวิ” ก็หมายถึงน้ำตาลแกมแดง ดังนั้น ล้งกาวิ จึงหมายความว่า นกอินทรีสีน้ำตาลแกมแดง

จัตุรัสประกอบด้วย สระน้ำมีทิวทัศน์สวยงาม สะพาน ระเบียงมีหลังคา, ภัตตาคาร 2 แห่ง, สะพานยาว 2 แห่งและหลังคาโค้งที่ทำด้วยอิฐ ความที่อยู่ใกล้กับทะเลและมีลมพัดอ่อนๆสบายๆ ทำให้สถานที่แห่งนี้เหมาะสำหรับการเดินเล่น บรรยากาศที่สงบเยือกเย็นเหมาะสำหรับการรับประทานอาหารค่ำ ในเวลากลางคืนบริเวณนี้จะสว่างไสวด้วยแสงประทีปโคมไฟ เป็นภาพที่ตรึงใจตรึงตาผู้ที่อยู่ในเรือที่กำลังแล่นเข้าสู่ฝั่ง ที่ซึ่งนกอินทรีกำลังคอยให้การต้อนรับผู้มาเยือนเกาะล้งกาวิ

ตามัน ลาเจนด้า อุทยานแห่งนี้ประกอบด้วยสวนดอกไม้และต้นไม้พื้นเมืองนานาชนิดที่ช่วยเพิ่มความงามแก่ทิวทัศน์ และกลายเป็นฉากเบื้องหลัง สำหรับอาคารต่างๆ ซึ่งแสดงถึงความมั่งคั่งร่ำรวยทางวัฒนธรรมอันเป็นมรดกตกทอดของมาเลเซีย ภายในอาคารเหล่านี้นักท่องเที่ยวจะได้เห็นเครื่องหัตถกรรมฝีมือละเอียดของชาวมาเลเซีย เวลาเปิด 9.00 น. – 19.00 น. เป็นประจำทุกวัน ค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 5 ริงกิต เด็ก 2.50 ริงกิต

ปันไคโก้ก ปันไคเชอแง ปันไค เตองา คาไคและอ่าวบورا ชายหาดที่สวยงามที่ ปันไคโก้ก ปันไคเชอแง ปันไค เตองา คาไคและอ่าวบورا แห่งนี้ นักท่องเที่ยวสามารถพักผ่อนท่ามกลางแสงแดดรวมทั้งการเดินเล่นยามเย็นที่เงียบสงบ ที่พักมาตรฐานชั้นหนึ่งตามโรงแรมทันสมัยหรือที่ชาเล่หน้ารักซึ่งสร้างด้วยไม้ก็มีไว้บริการมากมายและยังมีกีฬาทางน้ำที่สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้ที่รักกีฬากลางแจ้งทั้งหลาย ส่วนผู้ที่ชอบลิ้มรสอาหารก็จะมีโอกาสได้เลือกชิมอาหารรสจัดนานาชนิดตามใจชอบ

โลกใต้น้ำที่ลึกลับ เป็นสถานที่แสดงถึงสิ่งมีชีวิตใต้น้ำมีทั้งปลาน้ำจืดและปลาทะเล จึงเป็นแหล่งดึงดูดใจของเกาะลังกาวิ ตั้งอยู่ที่ชายหาดปันไต เซอเน้ง สิ่งมีชีวิตใต้น้ำที่แสดงไว้นี้มีมากกว่า 5,000 ชนิด แสดงไว้ในถังกระจกมากกว่า 100 ถัง ซึ่งมีขนาดต่างๆ กัน รวมทั้งถังขนาดยักษ์ที่มีสัตว์น้ำชนิดใหญ่ อาทิเช่น ปลาฉลาม ปลากระเบนธง ปลากะรังและเต่าตนุเขียว ฯลฯ นักท่องเที่ยวสามารถเดินผ่านเข้าอุโมงค์ยาว 15 เมตร ที่มีถังตั้งเรียงรายให้ชมรวมทั้งสวนใต้น้ำซึ่งประกอบด้วยต้นสาหร่าย ต้นไม้ทะเลและปลานานาชนิด และเปลือกหอยลักษณะต่างๆ ที่น่าชมและน่าสนใจยิ่ง เปิดให้ชม 10.00 – 18.00 น. ประจำทุกวัน ค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 18 ริงกิต เด็ก 10 ริงกิต

ลามัน ปาดี ลังกาวิ แหล่งท่องเที่ยวล่าสุดของลังกาวิ(เปิดปี2009)เหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวเชิงเกษตรและธรรมชาติ โดย ลามัน ปาดี ลังกาวิ ตั้งอยู่ที่ ปันไต เซอเน้ง ใกล้รีสอร์ทริมชายหาดที่โด่งดังที่สุดของเกาะ ใช้เวลาเดินทางเพียง 10 นาที จากสนามบิน ลามัน ปาดี ลังกาวิ เป็นศูนย์แสดงประวัติศาสตร์มรดกตกทอด และการพัฒนาการของอุตสาหกรรมปลูกข้าวของประเทศ ความน่าสนใจที่สุดของที่นี่คือพิพิธภัณฑ์ข้าวที่แสดงสิ่งประดิษฐ์แผนผัง และรูปภาพที่แสดงถึงความสำคัญของการเพาะปลูกข้าวมีต่อประเทศ นักท่องเที่ยวสามารถเดินชมทัศนียภาพอันตระการตาของทุ่งข้าวเขียวจากจุดชมวิวยอดหลังคาและชมการสาธิตการเพาะปลูกต้นข้าวโดยใช้วิธีดั้งเดิมผสมผสานกับวิธีการสมัยใหม่ ภายใน ลามัน ปาดี ลังกาวิ มีภัตตาคารอาหารไว้บริการ โดยเฉพาะอาหารพื้นเมืองของชาวมลายูที่ใช้ข้าวเป็นเครื่องปรุงสำคัญ เวลาเข้าชม 10.00น.- 18.00 น. ทุกวัน ค่าเข้าชมผู้ใหญ่ 2 ริงกิต เด็กที่อายุต่ำกว่า 12 ปี เข้าฟรี

พระราชวังพักร้อนลังกาวิ ตั้งอยู่ท่ามกลางพืชพันธุ์ไม้เขียวชอุ่มของปันไตโก้ก พระราชวังพักร้อนลังกาวิเป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยวแหล่งใหม่ล่าสุดของเกาะลังกาวิ สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1999 โดยบริษัทสร้างภาพยนตร์ทเว็นตี เซ็นจูรี ฟอกซ์ ซึ่งมูลค่าการก่อสร้างสูงมากเพื่อใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง “แอนนาและพระเจ้ากรุงสยาม” การก่อสร้างโดยใช้ไม้ในท้องถิ่นเกือบทั้งหมดจากช่างที่มีฝีมือชาวมาเลเซียและชาวต่างชาติ พระราชวังพักร้อนลังกาวินี้ ได้เลียนรูปแบบจากพระบรมมหาราชวังของไทย มีบริเวณพื้นที่ 675 ตารางเมตรและความสูง 16.6 เมตร ส่วนหนึ่งของบริเวณที่ใช้เป็นฉากในภาพยนตร์เรื่องนี้ ได้ทำการสร้างเป็นภัตตาคาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึกและพลับพลาเพิ่มเติมขึ้นเปิดให้เข้าชมตั้งแต่เวลา 9.30 น.- 19.00น.ทุกวัน ค่าบัตรเข้าชมผู้ใหญ่ 3.50 ริงกิต เด็ก 2 ริงกิต

หมู่บ้านโอเรียนเตอล ตั้งอยู่ใกล้ชายหาด บูรา เบย์ ที่สวยงาม หมู่บ้านโอเรียนเตอลเป็นแหล่งช้อปปิ้งและวัฒนธรรมและโภชนาการอาหารที่ใหม่สุดและพิเศษสุดของส่วนภูมิภาค ได้ออกแบบการสร้างเป็นพิเศษเพื่อให้ความคิดใหม่ในการเป็นสถานที่ช้อปปิ้งปลอดภาษี เป็นสถานที่ตั้งของภัตตาคารชั้นดีหลายแห่งซึ่งล้วนแต่บริการอาหารขึ้นชื่อของเอเชีย ผลิตภัณฑ์ที่นำมาเสนอนายนั้นมีจำนวนมากกว่า 17,000 ชนิดและสินค้าที่มีชื่อเสียงอีกมากกว่า 470 ชนิด ซึ่งล้วนแต่เป็นผลงานด้านการผลิตของนักออกแบบนานาชาติและในประเทศ การตกแต่งร้านค้าที่แสดงออกถึงความเป็นวัฒนธรรมและแฟชั่น เครื่องหัตถกรรมที่มีการแกะสลักลวดลายสวยงามและแปลกตาที่นำมาแสดงให้ดูโดยช่างที่มีฝีมือ ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความสนุกสนานในการช้อปปิ้งยิ่งขึ้น นอกเหนือจากนี้ สถานที่พักผ่อนสะดวกสบายมีส่วนทำให้หมู่บ้าน ซึ่งมีการแสดงทางวัฒนธรรมและละคร ช่วย

เพิ่มพูนเสน่ห์ของตะวันออกที่ล้อมกรอบหมู่บ้านโดยการผสมผสานประเพณีโบราณกับสมัยใหม่ รวมทั้งวัฒนธรรมพื้นเมืองจะเป็นประสบการณ์ที่พิเศษสุดสำหรับนักท่องเที่ยว นอกเหนือจากภัตตาคารชั้นเยี่ยมแล้ว ยังมีศูนย์อาหารไว้บริการจำหน่ายอาหารพื้นเมืองนานาชนิด เดอะอินน์และคลับบาร์ เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการหยุดพักร้อนเพื่อผ่อนคลายร่างกายจากการทำงาน โดยเริ่มเปิดบริการตั้งแต่เวลา 10.00 – 22.00 น. ของทุกวันไม่มีวันหยุด

น้ำตกเตอลาก้า ตูโง๊ะ ตั้งอยู่ห่างไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะลังกาวิ น้ำตกเตอลาก้า ตูโง๊ะ (เจ็ดบ่อ) เป็นสิ่งมหัศจรรย์ทางภูมิศาสตร์เพราะเป็นน้ำตกที่สวยงามอย่างมาก สายน้ำที่ไหลตกลงมาต้องผ่านสระน้ำธรรมชาติ 7 แห่ง ป่าไม้เขียวชอุ่มรอบๆ น้ำตกกลับเพิ่มความลึกให้กับความยิ่งใหญ่ตามธรรมชาติ มีนิยายโบราณของท้องถิ่นกล่าวว่า เหล่านางฟ้าเคยลงมาอาบน้ำกันอย่างสำราญที่น้ำตกแห่งนี้

ตามัน บัวยาลังกาวิ (ฟาร์มจระเข้) ตั้งอยู่ที่กูบัง บาแด็ก ซึ่งห่างจากเมืองกัวห์ประมาณ 32 กม. มีจระเข้ชนิดต่างๆ มากกว่า 1,000 ตัว ท่านอาจถ่ายภาพบันทึกชีวิตความเป็นอยู่ของจระเข้และจระเข้ตื่นเป็ดในสภาพแวดล้อมภายใต้การควบคุมที่คล้ายคลึงกับสภาพตามธรรมชาติ เปิดบริการ 9.00 น. – 18.00 น. ประจำทุกวัน ค่าเข้าชมผู้ใหญ่ 7 ริงกิต เด็ก 5 ริงกิต

อาคารหัตถกรรมทางวัฒนธรรม ตั้งอยู่แถบชายฝั่งทะเลทางภาคเหนือของเกาะลังกาวิในเขต เตอลัก อยู่ห่างจากสนามบิน โดยทางรถยนต์ประมาณ 30 นาที หรือเมืองกัวห์ประมาณ 45 นาที ตั้งอยู่บนเนินเขาที่มองลงไปแลเห็นทะเล อาคารที่ตั้งตระหง่านสง่างามเอื้อเพื่อผลิตภัณฑ์ทางหัตถกรรมอย่างกว้างขวาง อาทิเช่น ผ้าบาติกที่พิมพ์ด้วยมืออย่างประณีตบรรจง เครื่องเงินที่ผ่าน การสลักลวดลายงดงาม เวลาเข้าชม 10.00 น. – 18.00 น. ของทุกวันโดยไม่เสียค่าเข้าชม

ตันหยงรุ ตั้งอยู่บนแหลมทางตอนเหนือของเกาะลังกาวิ มีชื่อเหมาะสมมากเพราะมีต้นสนอยู่ทั่วเกาะและชายหาดสวยงามสะอาดมาก ซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์ที่ตระการตาในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งอาจเดินได้ถึงเมื่อระดับน้ำลดต่ำลง จึงนับเป็นประสบการณ์ที่ไม่ควรพลาด ถ้าเดินทางโดยทางเรือเป็นระยะสั้น ๆ จากที่นี่นักท่องเที่ยวสามารถเดินไปสู่ปากประตูถ้ำเซอริด้า (ถ้ำแห่งนิยาย) ซึ่งสมตามชื่อคือเป็นถ้ำที่เต็มไปด้วยนิยายลึกลับและความรักอันหวานชื่น ตามกำแพงถ้ำจะเห็นตัวอักษรโบราณที่ยังไม่มีการแปลอย่างชัดเจน จึงกล่าวได้ว่า มีนิยายมากมายเกี่ยวกับถ้ำนี้

สุโหลง คิลิม วนอุทยานคิลิม มีพื้นที่กว่า 100 ตารางกิโลเมตร อุดมไปด้วยพืชพรรณธรรมชาติที่งดงามผสมผสานกับทัศนียภาพของต้นป่าไม้โกงกางอันเขียวชอุ่มเป็นธรรมชาติที่แลแปลกออกไปจากหาดทรายสีขาวและทะเลสาบสีน้ำเงินตลอดระยะทางที่ล่องไปตามแนวแม่น้ำอันเงียบสงบ นักท่องเที่ยวจะเดินตะลึงไปกับสภาพแวดล้อมอันเป็นธรรมชาติระบบนิเวศวิทยาของวนอุทยานแห่งนี้ ซึ่งประกอบไปด้วยพืชพันธุ์ไม้และไม้ดอก รวมไปถึงสัตว์ป่าที่กำลังโน้มตัวอาศัยอยู่ตามธรรมชาติของมันตามกิ่งไม้ในป่าพวก “Bogak Trees” , Tree Crabs, นกอินทรีขนน้ำตาลอ่อน อีกาน้ำและลิงกัง เพลิดเพลินกับการชมทัศนียภาพและทิวทัศน์อันงามวิจิตรของหินปูนที่ก่อตัวเป็นแถวโผล่พื้นขึ้นจากก้นบึงของป่าโกงกางและน้ำทะเลความอัศจรรย์ทางธรณีวิทยาอันมีเสน่ห์

เหล่านี้ จึงได้ถูกนำมาทำให้เป็นวัดพุทธอารามหินช้างและสวนลอยต่างๆ การสำรวจ กัวเซริดา(ตำนานของถ้ำ) และกัวเคลาวอร์ (ถ้ำค้างคาว)เป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นนิทานลึกลับและลึกลับ

หมู่บ้านอัยเยอร์ แองเจต์ ตั้งอยู่บนพื้นที่ 4 เอเคอร์ ห่างจากเมืองกัวห์ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ประมาณ 14 กม. อาคารตึกที่ทันสมัยแห่งนี้ มีทั้งน้ำพุร้อน 3 ชั้น แท่นหินยาว 18 เมตร ที่สลักด้วยมือบรรยายถึง นิยายโบราณเกี่ยวกับ สถานที่นี้และ ร้านจำหน่ายของที่ระลึก ผู้มาเยี่ยมชมจะได้ชมการทำเครื่องหัตถกรรมพื้นเมือง และการเดินร่ำทางวัฒนธรรม เปิด 9.00 – 18.00 น. (ทุกวัน) ค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 4 ริงกิต เด็ก 2 ริงกิต

แกลเลอรี เปอร์ดานา ตั้งอยู่ที่คิลิมห่างจากเมืองกัวห์ประมาณ 10 กม. เป็นที่รวบรวมของขวัญ – ของ ถิ่นและรางวัลต่างๆ จำนวนมากกว่า 2,500 ชนิดที่มอบให้แก่นายกรัฐมนตรี คาโต๊ะ ศรี ดร. มหาธีร์ โมฮัมหมัด และภริยา คาคิน ศรี ดร. ซิตี ฮัสมาห์ บินดี โมฮัมหมัด อาลี ซึ่งมีรวมทั้งเครื่องแก้วเจียรไนอย่างละเอียดประณีต ของขวัญทำด้วยไม้ หนังสัตว์ เงิน ทองแดง เครื่องพิวเตอร์ เครื่องเซรามิก เครื่องแก้วและ ยังมีเครื่องดนตรี ศิลปะอิสลามและเครื่องสลักต่างๆ ผ้าและอาวุธ ณ.ที่ด้านหนึ่งมีการแสดงรถยนต์ชนิดต่างๆ รวมทั้งรถ 4 WD

อาคารแห่งนี้เป็นตึก 2 ชั้น ตั้งอยู่ท่ามกลางสวนไม้ดอกไม้สวยงาม ห้ามถ่ายภาพในสถานที่จัดแสดง แต่ สามารถซื้อภาพถ่ายได้ที่ร้านขายของที่ระลึก เวลาเข้าชม 10.00 น. – 17.00 น. ทุกวัน วันหยุดราชการ / โรงเรียน ปิดเทอม 9.00 น. – 18.00 น. ค่าเข้าชม ผู้ใหญ่ 3 ริงกิต เด็ก 1 ริงกิต

ลังกาวิ คริสตอล ตั้งอยู่ที่ถนนคิซัพ ห่างจากเมืองกัวห์ไปทางทิศเหนือประมาณ 5 กม. และจาก สนามบิน 20 กม. ลังกาวิ คริสตอลประดิษฐ์ชุดแก้วเจียรไนที่ผลิตขึ้นอย่างสวยงามด้วยฝีมือละเอียดประณีต นักท่องเที่ยวสามารถเลือกซื้อไว้เป็นของขวัญและของที่ระลึกที่เหมาะสมทุกวาระ โอกาสและยังมีชุดพิเศษไว้ บริการที่เลือกเฟ้นเป็นอย่างดี ที่ ลังกาวิ คริสตอล นักท่องเที่ยวจะให้ความสนใจอย่างมากต่อความชำนาญของช่างเป่าแก้วที่สาธิตการผลิตและสามารถผลิตเครื่องแก้วที่มีมาตรฐานและคุณภาพสูงในเวลาอันรวดเร็ว เวลาเข้าชม 9.00 น. - 17.0 น. ของทุกวัน

ลังกาวิ ยอร์ชคลับ ตั้งอยู่ไม่ไกลจากท่าเรือ Kuah Jetty Point ลังกาวิ ยอร์ชคลับเป็นสโมสรพิเศษเฉพาะ ประกอบด้วยคลับเฮาส์ที่สวยงามและท่าจอดเรือ 51 ท่าที่มีอุปกรณ์ที่เพียงพอและทันสมัยที่สามารถรองรับเรือ ต่างๆได้ รวมทั้งเรือที่แล่นด้วยใบและเรือลำตัวเล็ก รวมทั้งเรือยอร์ช กินน้ำลึก 60 เมตร ก็สามารถเข้าเทียบท่าได้ ลังกาวิ ยอร์ชคลับมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สมบูรณ์แบบ อาทิ สระว่ายน้ำน้ำริมฝั่ง สะดวกสบายได้วิ่ง สกีน้ำและเรือ เร็ว มีบริการให้เช่าเรือยอร์ชหลายระดับ โดยเฉพาะเรือที่มีชื่อเรียกว่า “ฟูดรี ไมมูนะห์” เป็นชนิดใช้เครื่องยนต์ มีความสวยงามหรูหรา ลังกาวิยอร์ชคลับเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับผู้ประสงค์จะรับประทานอาหาร ค่าที่เลิศรส นั่งจิบเครื่องดื่มเย็นชื่นท่ามกลางบรรยากาศสุดสงบแสนสบาย ทิวทัศน์ที่สวยงามของบรรดาเกาะ ต่างๆ ของลังกาวิ และยามพระอาทิตย์อัสดงจะดูได้จากภัตตาคารที่ชายหาดชื่อ “ซาลิ ส เพลส” หรือจาก ภัตตาคารชั้นดีของคลับ “แคปแทน สเต็ค” สิ่งอำนวยความสะดวกเหล่านี้บริการแก่สาธารณะทั่วไป

ฟาร์มงู เป็นหนึ่งในสถานที่ที่น่าสนใจล่าสุดของลังกาวิ คือสวนงู ซึ่งเป็นที่จัดแสดงงูหลายสายพันธุ์ หลากหลายชนิดโดยเฉพาะที่พบในบริเวณประเทศมาเลเซีย งูต่างๆเหล่านี้ถูกนำมาจัดแสดงอยู่ในบริเวณพื้นที่ที่ กว้างขวาง และมีสภาพแวดล้อมเปรียบเสมือนงูเหล่านี้ได้อยู่ตามธรรมชาติ

ตั้งอยู่ห่างจากเมืองใน ตึก เซนิก ริสอร์ทที่อุลุมะละกาประมาณ 12 กม. ฟาร์มนี้เป็นที่รวบรวมงูพาและไม่มีพิษจำนวนหลายพันตัวที่มีอยู่ในภูมิภาคนี้ ได้ถูกออกแบบโดยอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาและมาเยี่ยมชมฟาร์มงู โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนซึ่งจะได้รับประโยชน์ในการเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะรูปพรรณสัณฐานของสัตว์จำพวกเลื้อยคลาน สิ่งที่เป็นหลักดึงดูดความสนใจของฟาร์มคือ ที่พักที่อาศัยของงูที่เรียงกัน 6 แนว อยู่รวมกันอย่างสนิทสนมกลมเกลียวนับเป็นพัน ๆ ตัว สิ่งที่น่าสนใจอื่น ๆ รวมทั้งศูนย์ประชาสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูลซึ่งได้รวมพื้นที่ไว้สำหรับจัดงานแสดง แสง สี เสียงต่าง ๆ ที่สาธารณะแห่งนี้เป็นสถานที่ดีเพื่อให้ถึงชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์จำพวกเลื้อยคลาน ภายในอาคารเป็นที่นั่ง อัดจันทร์ เพื่อโชว์ความสามารถเฉพาะตัวในเรื่องของความชำนาญในการจับงูและเปิดการแสดงให้ชมทุกวัน ที่แห่งนี้มีสถานที่ให้ผู้ชมสามารถที่จะจับต้อง หรือถ่ายรูปกับงูได้โดยอยู่ในสายตาของผู้ชำนาญและดูแลตลอดเวลา รวมทั้งร้านค้าขายของที่ระลึกเปิดให้เข้าชม วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี เวลา 10.00 น. – 17.00 น. วันศุกร์ – วันเสาร์ เวลา 10.00 น. – 19.00 น. ค่าบัตรผ่านประตู 12.00 ริงกิต สำหรับผู้ใหญ่และ 6.00 ริงกิต สำหรับเด็ก

อุทยานมะชูรี อุทยานมะชูรีตั้งอยู่ที่หมู่บ้านห่างจากเมืองกัวห์ ประมาณ 12 กม. เกาะลังกาวิแห่งนี้เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์แฝงนิยายโบราณ และเป็นที่มาของสถานที่เพื่อเป็นเกียรติแก่หญิงองค์หนึ่ง ที่อาศัยอยู่บนเกาะลังกาวิ เมื่อสองร้อยกว่าปีก่อนตามตำนานเล่าว่าพระนางถูกกล่าวหาว่านอกใจพระสวามี เลยถูกประหารด้วยกริชที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ ตำนานยังกล่าวต่ออีกว่า โลหิตของพระนางไหลออกมาเป็นสีขาวและก่อนสิ้นชีพ พระนางได้สาปแช่งเกาะนี้ว่าจะไม่เจริญนาน 7 ชั่วโมง อย่างไรก็ตามระยะ 7 ชั่วโมงก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ในวันนี้เกาะลังกาวิกำลังเจริญรุ่งเรืองจาก การพัฒนาและผู้คนที่ยลลึงไหลมาเยือนเกาะจำนวนมากที่ทวีขึ้นทุกวัน ในส่วนจัดแสดงเปิดให้เข้าชม 8.00 น. – 18.30 น. ของทุกวัน ค่าผ่าน ผู้ใหญ่ 2 ริงกิต เด็ก 1 ริงกิต

หมู่บ้านหนังสือมาเลเซีย เป็นสถานที่แห่งแรกและแห่งเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยหมู่บ้านนี้เป็นส่วนหนึ่งของหมู่บ้านหนังสือ และกระบวนการหนังสือระหว่างชาติ ตั้งอยู่ห่างจากสนามบินนานาชาติลังกาวิเพียงแค่ 10 นาทีโดยทางรถยนต์ และ 15 นาทีจากท่าเรือเฟอร์รี่ ตั้งอยู่ท่ามกลางป่าไม้เขียวชอุ่มบริเวณดินเขาสูงรายา ที่สูงที่สุดของเกาะ จึงให้บรรยากาศที่เงียบสงบแก่ผู้รักหนังสือทั้งหลาย บ้านที่มีหลายหลังในหมู่บ้านหนังสือ แน่นขนัดไปด้วยหนังสือใหม่หลายชนิดหลายเรื่องและหลายภาษาตลอดจนหนังสือเก่าธรรมดาก็หายากและหนังสือเกี่ยวกับโบราณคดีด้วยเช่นกันเวลาเข้าชม 9.30 น. – 17.30 น. ทุกวัน

ดาซิกดา ยัง บันตัง เป็นป่าเนินเขาเขียวชอุ่มทางทิศใต้ของเกาะลังกาวิ นั่นคือ ดาซิก ดา ยังบันตัง (ทะเลสาบสาวมีครรภ์) ซึ่งเป็นทะเลสาบใหญ่ที่สุดของเกาะลังกาวิ ภาพเนินเขาทางด้านหนึ่งของทะเลสาบ เป็นรูปคล้ายหญิงสาวมีครรภ์นอนหงายอยู่ แต่ชื่อของเกาะและทะเลสาบก็มาจากนิยายโบราณว่านางฟ้าแสนสวยคนหนึ่งซึ่งแต่งงานกับเจ้าชายที่เป็นมนุษย์ แต่บุตรของนางได้เสียชีวิตหลังจากคลอดไปไม่นานนัก นางเสียใจมาก และได้ฝังศพเด็กไว้ในทะเลสาบที่มีน้ำใสสะอาด ก่อนจะกลับที่ฟ้าพกนางได้ให้พรว่า สาวใดที่ยังไม่มีเด็ก หลังจากอาบน้ำในทะเลสาบนี้แล้ว ก็จะตั้งครรภ์ได้

ปูเลา ปายาร์ มาริน ปาร์ค อยู่ทางตอนเหนือของช่องแคบมะละกา 19 ไมล์ทะเลจากทางใต้ของลังกาวิ เป็นหมู่เกาะที่ประกอบด้วยปูเลา ปายาร์ ปูเลา เลมบู ปูเลา เซอกันตันและปูเลา กาคา ซึ่งเป็นบริเวณที่ห้อมล้อมด้วย แนวหินปะการัง มาริน ปาร์คจึงอุดมสมบูรณ์ ด้วยสิ่งมีชีวิตใต้น้ำและพฤษชาติใต้น้ำที่ล้วนแต่สวยงามอย่างน่าพิศวง โดยบรรดาปลาและสิ่งมีชีวิตใต้น้ำที่กำลังจะสูญพันธุ์นั้น ก็จัดให้อยู่ในเขตเฉพาะที่มีความยาว 2 กม. กว้าง 1/4 กม. ปูเลาปายาร์จึงเป็นเกาะยอดนิยม ที่เหมาะสำหรับการสน็อกเกอลิ่ง ประดาน้ำและการว่ายน้ำ ซึ่งจุดประดาน้ำชมปะการังที่สวยงามมากคือ“โครอลการ์เด็น” (สวนปะการัง) เป็นบริเวณที่ปกคลุมด้วยปะการังที่มีสีสันสดใส

เกาะปูเลา ปายาร์ มีหาดทรายหลายแห่งที่เหมาะสมสำหรับปิกนิกและ เดินท่องสำรวจเกาะหรือคุณที่ชอบความตื่นตันทันทีใจ ก็ลองนั่งเรือออกไปให้อาหารแก่ลูกปลาดอลาม ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่ควรพลาด บริการของ ที่นี่ มีรวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบครัน เช่น ชัมพัคผ่อน โต๊ะปิกนิก ที่ปิ้ง บาร์บีคิวและห้องน้ำในจุดต่างๆ นอกจากนี้แล้ว ยังมีศูนย์นักท่องเที่ยวที่คอยให้บริการด้านข้อมูลเกี่ยวกับมาริน ปาร์ค นักท่องเที่ยวอาจเดินทางไปปูเลา ปายาร์ โดยขึ้นเรือที่ สะพานยาวของเมืองกัวห์ มีเรือเร็วหรือเรือคาตามาราน บริการคาตามาราน จัดบริการ โดยบริษัทลังกาวิ โครัล จำกัด จะใช้เวลาเดินทางประมาณ 45 นาที ส่วนเรือเร็วจะใช้เวลา 1 ชั่วโมง ซึ่งนักท่องเที่ยวควรแจ้งจองบริการเรือคาตามารานล่วงหน้าก่อนเดินทาง 1 วัน และต้องตรวจสอบรายละเอียดการเดินทางจากตัวแทนบริษัทท่องเที่ยวในกัวห์ หรือที่ทำสะพานยาว ซึ่งจะรวมทั้งผู้ที่ต้องการเดินทางโดยเรือเร็วด้วย นอกเหนือจากค่าโดยสารแล้ว ผู้โดยสารยังต้องเสียค่าเข้าชม มารินปาร์ค ในราคาพอสมควร อัตราเข้าชมมารินปาร์ค ผู้ใหญ่ 5 ริงกิต เด็ก 2.50 ริงกิต

แหล่งช้อปปิ้ง ลังกาวิเป็นแหล่งช้อปปิ้งสินค้าปลอดภาษีสำหรับผู้ที่ชอบสินค้าพื้นเมืองและสินค้านำเข้า แหล่งช้อปปิ้งของเกาะส่วนใหญ่จะอยู่ภายในและรอบ ๆ เมืองกัวห์ แหล่งช้อปปิ้งที่ดีที่เหมาะสำหรับการเริ่มต้นคือ ลังกาวิ แฟร์ ช้อปปิ้งมอลล์ เป็นอาคารตึก 2 ชั้น มีร้านค้ามากกว่า 100 ร้านรวมทั้งร้านปลอดภาษีชื่อ ซามูค ร้า ดิวดีฟรี่ ดิพาร์ทเมนต์สโตร์ เป็นแหล่งรวมสินค้าปลอดภาษีนานาชนิด เช่น น้ำหอม เครื่องสำอาง เครื่องหนัง เครื่องกีฬา เครื่องประดับสุขภาพสตรี ขนมหวาน สุราและบุหรื แหล่งช้อปปิ้งอื่นในเมืองกัวห์ที่น่าไปช้อปปิ้งมากกว่าเช่นกันคือลังกาวิ ดิวดีฟรี่ (มาเลเซีย) ซินดิเรียน เบอร์ฮาด ซึ่งจำหน่ายสินค้าปลอดภาษีนานาชนิดและชาเท้า ช้อปปิ้งเซ็นเตอร์ จำหน่ายสินค้าที่ล้วนแต่นำเข้า อาทิเช่น เครื่องครัวและเครื่องใช้ภายในบ้าน เสื้อผ้า กระเป๋าเดินทาง ขนมหวานและอื่น ๆ อีกมากมาย นอกจากนี้ยังมีอีกหลายร้านที่จำหน่ายสินค้าในรายชื่อย่อคือที่ เดียว ซุน ฮวด ดิพาร์ทเมนต์สโตร์ ที่ไปก็ก๊อัสสัม ตั้งอยู่นอกเขตเมืองกัวห์เล็กน้อย ก็เป็นแหล่งช้อปปิ้งแหล่งหนึ่งที่ควรเข้าไปตรวจสอบสินค้าที่มีคุณภาพดี ราคาเยี่ยมเยา

ผู้ที่ไปชมโลกใต้น้ำ ลังกาวิ วอเตอร์ เวิร์ล ก็สามารถเดินเลือกซื้อสินค้าที่โซนช้อปปิ้งพาราไดส์ ดิวดีฟรี่ เซ็นเตอร์ ซึ่งตั้งอยู่ภายในอาคารตึกเดียวกันสินค้าที่จำหน่ายมีมากมายหลายชนิดรวมทั้ง บุหรื สุรา เครื่องสำอาง นาฬิกา เครื่องแต่งกาย อัญมณี ขนมหวานและผ้าปาติก

แหล่งช้อปปิ้งยอดนิยมอีกแหล่งหนึ่งของลังกาวิที่สร้างขึ้นไว้โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่กำลังจะเดินทางออกจากลังกาวิโดยเรือเฟอร์รี่ นั่นก็คือ เจ็ดตัง พอยล์ ดิวดีฟรี่ คอมแพล็กซ์ อยู่ห่างจากเมืองกัวห์โดยนั่งรถแท็กซี่ประมาณ 5 นาที แหล่งช้อปปิ้งแห่งนี้จำหน่ายสินค้าทุกประเภท ทั้งสิ่งของอุปโภคบริโภครวมทั้งเครื่องแต่งกาย

ของสุภาพบุรุษและสตรีและของเก่าโบราณต่างๆ บรรดาสิ่งของที่มีให้เลือกจำนวนมากมานั้นมีทั้งของที่ระลึก เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องหัตถกรรม ปาติค เครื่องแก้วเจียรไนและเครื่องแก้วอย่างอื่นก็มีรวมทั้งขนมหวาน สุรา ผ้าไหม น้ำหอม และเครื่องสำอาง รองเท้าและอาหารทะเล ซึ่งนักท่องเที่ยวจะได้รับอนุญาตให้ซื้อสุราเพียงหนึ่งขวดและบุหรี่เพียงหนึ่งกล่องติดตัวกลับบ้านได้หลังจากพักอยู่ที่เกาะนี้นานอย่างน้อย 48 ชั่วโมงแล้วโดยส่วนที่เกินจากที่กำหนดจะต้องเสียภาษีซึ่งมีอัตราที่สูงมาก

การพัฒนาการท่องเที่ยวในปีนังและลังกาวิของรัฐบาลแห่งรัฐที่ดำเนินตามนโยบายแผนวิสัยทัศน์ 2020 ของรัฐบาลแห่งชาตินั้น มีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวภายในพื้นที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยจุดเด่นในการดำเนินนโยบายนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพยายามกำหนดทิศทางทางการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของพื้นที่และทรัพยากรท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์หรือเป็นจุดขายทางการท่องเที่ยว ดังกล่าว ที่สำคัญในการวางแผนกำหนดทิศทางเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว นั้น รัฐบาลแห่งชาติและรัฐบาลแห่งรัฐพยายามดำเนินนโยบายที่จะสร้างพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นในภูมิภาค ด้วยตระหนักว่าอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวจะทำให้เศรษฐกิจของพื้นที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งความเจริญทางเศรษฐกิจดังกล่าวรัฐบาล เชื่อว่าจะเป็นการแก้ปัญหาในเรื่องชาติพันธุ์ และความเหลื่อมล้ำทางสังคมให้กับประชามาเลเซีย โดยเฉพาะทาง ตอนเหนือได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวที่อยู่ในเขตระเบียบเศรษฐกิจภาคเหนือซึ่งพื้นที่ยังมี ปัญหาอีกนับประการ ที่สำคัญคือมีเขตแดนและความสัมพันธ์กับประเทศเพื่อนบ้านที่กำลังมีปัญหาหลายอย่าง ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียจำต้องระวังและติดตามความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิดนั่นเอง

บทที่ 5

สรุป

“...ในศตวรรษที่ 21 นี้ มาเลเซียจะเป็นชื่อที่นักท่องเที่ยวทั่วโลกคุ้นเคยและเดินทางเข้ามาแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่า โดยมี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติที่สวยงาม ภายใต้ความสะดวกสบายทันสมัยและปลอดภัย เป็นแรงดึงดูด”

นาจิบ ราซัค

กัวลาลัมเปอร์, 2010

รัฐบาลมาเลเซียของนายกรัฐมนตรี นาจิบ ราซัคได้ประกาศเมื่อเดือนสิงหาคม 2010 เกี่ยวกับกลยุทธ์การพัฒนา มาเลเซียตามแผนแม่บทอุตสาหกรรมฉบับที่ 3 สำหรับใช้ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2006 – 2020 ซึ่งเป็นช่วงครึ่งหลังของนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 โดยมีกลยุทธ์ที่กำหนดทิศทางการพัฒนารัฐปีนังและเกาะลังกาวิในช่วงปี 2011-2020 ในด้านต่างๆ โดยเฉพาะภาคการท่องเที่ยวในลังกาวิและปีนังที่นับว่าเติบโตขึ้นมามากจากการกระตุ้นของภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังปรากฏจากปริมาณการขยายตัวของการท่องเที่ยวที่เป็นผลมาจากการเติบโตของเศรษฐกิจในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่แปด (2001-2005) ที่มีอัตราเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 6.9 และคาดว่าจะหลังจากปี 2010 เศรษฐกิจน่าจะเติบโตถึงร้อยละ 9.5 ซึ่งจะทำให้การท่องเที่ยวขยายตัวมากขึ้นนอกจากนี้จากนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ที่มุ่งผลักดันให้มาเลเซียมีการขยายตัวของการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น เป้าหมายหลักของการพัฒนาการท่องเที่ยวในปีนังและลังกาวิจึงต้องสัมพันธ์กับนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลมาเลเซียที่มุ่งพัฒนาศักยภาพของการจ้างงานและรายได้ทั้งในระดับรัฐและท้องถิ่น โดยการวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปได้ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวรัฐปีนังและเกาะลังกาวิ ค.ศ. 2011-2020

การดำเนินงานพัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องดังกล่าวแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของปีนังและลังกาวิผลการวิจัยสรุปน่าจะมีทิศทางดังต่อไปนี้

1.1 รัฐบาลมาเลเซียจะพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยเน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยในลังกาวิมีหน่วยงานพัฒนาท่องเที่ยวของรัฐ (LDA) ได้พยายามพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคตไปยังการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผ่านการชูภาพ Langkawi Geopark ซึ่งเน้นการรักษามรดกธรรมชาติที่ชุมชนจะได้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงพร้อมกับได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการจัดการท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่วนในปีนังหน่วยงานการพัฒนาท่องเที่ยวและวัฒนธรรมได้มุ่งเน้นไปที่การท่องเที่ยวเพื่อศึกษาเอกลักษณ์ของปีนังโดยเฉพาะความหลากหลายของอาหาร ประเพณีและวัฒนธรรม ความเป็นเมืองมรดกโลก ทั้งมีโครงการสร้างผลิตภัณฑ์และนวัตกรรมใหม่ ๆ เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว มีแผนการส่งเสริมการตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศเริ่ม

ดำเนินนโยบายส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวประทับใจในปีนี้ อาทิ การอำนวยความสะดวกสบายและให้รอยยิ้มเพื่อเป็นการแสดงความยินดีและต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยมิตรภาพและความอบอุ่นเป็นต้น

1.2 เน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบองค์รวมและบูรณาการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยว ในลังกาวิมีการพัฒนาท่องเที่ยวโดย LDA พยายามให้ทุกภาคส่วนเข้าร่วมมือพัฒนาลังกาวิ ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐของรัฐบาลเคดาห์ ภาคเอกชน เช่น กลุ่ม Hanizah Tun Abpul Hamip ธนาคารอิสลาม การ์ตา ธนาคาร Rusd และ Global Invesment House Of Kuwait เป็นต้น ในส่วนของปี ก็มีการร่วมมือของทุกภาคส่วนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวปีนัง เช่น Kdu College , Penang Campus , ภาคเอกชน เช่น กลุ่ม Tropical Island Resort Son Bhd

1.3 รัฐบาลมาเลเซียมุ่งเน้นการเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวในการเข้ามาเยี่ยมชมสถานที่ผ่านงานเทศกาลในรอบปี โดยในลังกาวิได้พยายามนำเสนอการเป็นแหล่งท่องเที่ยวในจุดหมายปลายทางในอนาคผ่านกลยุทธ์ต่าง ๆ เช่น กิจกรรมในเทศกาลต่างๆในรอบปี อาทิ Fire Fighting ในเดือนกรกฎาคม Langkawi International Challenge Mountain Biki ในเดือนสิงหาคม Langkawi Ramdadhan Bazar ในเดือนกันยายน เป็นต้น ในขณะที่ปีนัง ก็ชูภาพความเปี่ยมจุดหมายปลายทางของแหล่งท่องเที่ยวปลายทางในอนาคผ่านเทศกาลประจำปี เช่น อาหารนานาชาติ ความสวยงามท่ามกลางความหลากหลายของเชื้อชาติ ภาพความเป็น เมืองมรดกโลก เป็นเมืองแห่งความทันสมัยและศูนย์กลางอุตสาหกรรม และการศึกษา เป็นต้น

1.4 มุ่งเน้นการพัฒนาสินค้าท่องเที่ยวเน้นแบบมีส่วนร่วม โดยให้ความสำคัญไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยใช้การประชาสัมพันธ์ โดยในลังกาวิได้มีการพัฒนาในเรื่องสินค้าการท่องเที่ยวมาโดยตลอด โดยทิศทางในอนาคตจะเน้นไปยังความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวด้วยรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น เช่น นิเวศน์ธรรมชาติ การพักผ่อนเพื่อสุขภาพ เช่นเดียวกับในปีนัง ที่มุ่งพัฒนาสินค้าที่จะเป็นจุดขายในอนาคตเหมือนลังกาวิ เช่น การแพทย์ สปา และบำบัดพร้อม ๆ กับการชูภาพการท่องเที่ยวในเอกลักษณ์ของตน อาทิ ความหลากหลายประเพณี ความเมืองมรดกโลก พร้อมๆกับดำเนินโครงการยกระดับแหล่งท่องเที่ยวและเพิ่มสินค้าท่องเที่ยวใหม่ ๆ เพื่อชักชวนให้นักท่องเที่ยวเข้ามาในอนาคต เช่นเป็นแหล่งสินค้ามีแบรนด์ กิจกรรมการศึกษาเพื่อการท่องเที่ยว พร้อมๆกับมีแผนที่จะผลักดันให้มีการเพิ่มจำนวนเข้ามาของนักท่องเที่ยวสู่ปีนังในอัตราสูงขึ้น

1.5 การส่งเสริมทรัพยากรมนุษย์ โดยหน่วยงานต่างๆในลังกาวิพยายามพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมุ่งให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม และใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวที่ขยายตัวมากขึ้น โดยรัฐบาลมุ่งหวังให้คนท้องถิ่นมีโอกาสทำงานและมีแรงงานที่มีทักษะเพิ่มมากขึ้น การกำหนดทิศทางการพัฒนาดังกล่าวจะทำให้คนในท้องถิ่นที่ทำงานในแผ่นดินใหญ่มาเลเซียกลับมาทำงานในท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นและในอนาคตซึ่งจะเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในพื้นที่ให้มีศักยภาพ ส่วนในปีนังซึ่งเป็นพื้นที่ซึ่งมีทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพอยู่แล้ว ทางรัฐบาลและหน่วยงานเกี่ยวข้องก็จะดำเนินการส่งเสริมในด้านนี้ต่อไปโดยมีเป้าหมายคือ การเป็นเมืองนานาชาติที่ผู้คนมีรายได้สูง การวางแผนการเป็นเมืองเศรษฐกิจควบคู่กับแหล่งของความรู้ นอกจากนี้ก็มีความพยายามที่จะทำให้ค่า GDP หรือรายได้ต่อหัวของผู้คนเป็น 50,000 ริงกิต ในปี 2020

1.6 ในลังกาวิจะมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น สนามบินนานาชาติ การก่อสร้างถนน การลงทุน Embankment รถไฟ สนามกีฬาหลักและท่าเรือส่วนที่ปีนังซึ่งมี

โครงสร้างนั้นานพร้อมอยู่แล้ว ก็มีสร้างปรับปรุงและขยายเพิ่มเติมไม่ว่าจะเป็น สะพาน ปันัง 2 การขยายท่าเรือ โครงการติดถนนเชื่อมถนนเพื่อเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์และการท่องเที่ยวในภูมิภาค เป็นต้น

1.7 การสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกและความเข้าถึง ในเรื่องนี้ลังกาวิมีหน่วยงานพัฒนาท่องเที่ยว (LDA) ที่จะกำหนดทิศทางการดำเนินมาตรการอีกหลายอย่างในอนาคต เช่น การจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับการท่องเที่ยว การสนับสนุนการลงทุนสร้างโรงแรม และรีสอร์ท ขนาดใหญ่ และมีทุกระดับ มีการแบ่งโซนพื้นที่เป็นเขตต่างๆ เพื่อรองรับด้านความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว ความพร้อมเชิงความปลอดภัยด้วยจุดขายในเรื่อง เป็นแหล่งพักผ่อนที่ปราศจากปัญหาทางการเมือง เป็นต้น ในขณะที่ปันัง ก็จะดำเนินงานในเรื่อง ความพร้อมของทรัพยากรมนุษย์ที่มีผู้คนรับผิดชอบสูง ทั้งมีความรู้และความสามารถ เตรียมทำปันังให้เป็นเมืองน่าอยู่ เมืองแห่งผู้คนสร้างสรรค์และเมืองแห่งการสร้างสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ของการท่องเที่ยวให้เป็นมรดกที่ต้องรักษานอกจากนี้ยังมีนโยบายต่าง ๆ ในการพัฒนาโดยเฉพาะการมุ่งสู่ความยั่งยืนของการท่องเที่ยว ด้วยการไร้ซึ่งปัญหาของที่อยู่อาศัย การเป็นเมืองสะอาดปราศจากอาชญากรรม

1.8 ทั้งลังกาวิ และ ปันัง จะมีการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยมีโปรแกรมการท่องเที่ยวที่เป็นความร่วมมือระหว่างประเทศอาเซียน ด้วยกลยุทธ์ที่จะร่วมมือกันดำเนินการทางการตลาดในภูมิภาค โดยมีการจัดตั้งหน่วยงาน Aseantta ซึ่งมีหน้าที่ส่งเสริมศักยภาพและกำหนดทิศทางการท่องเที่ยวในหมู่ประเทศสมาชิกผ่านโครงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวที่หลากหลายรูปแบบซึ่งเคยประสบความสำเร็จมาแล้ว เช่น “Asean Sip – Hip – Tlop Pass ” หรือการชูภาพมาเลเซีย เป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวแบบใหม่ “Atropical Paradise” การท่องเที่ยวที่สะอาดปราศจากโรคเพศสัมพันธ์ ดำเนินการชูภาพการเป็นแหล่งอาหารชั้นนำในภูมิภาค เป็นแหล่งมรดกโลกและประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวที่มีความทันสมัยและเป็นแหล่ง ช้อปปิ้งที่รู้จักกันทั่วโลก ซึ่งทั้งหมดนี้ล้วนมีปลายทางอยู่ที่ปันังและลังกาวิ

2. การพัฒนาการท่องเที่ยวในปันังและลังกาวิที่มีนัยยะสำคัญต่อประเทศไทย

จากการศึกษาแบบนโยบายรูปแบบและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในปันังและลังกาวิ ผลการศึกษาที่ได้ นั้นทำได้คณะวิจัยพอสรุปนัยยะที่สำคัญต่อประเทศไทยได้ในประเด็นต่างๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ในเชิงนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวของรัฐบาล ผลการศึกษาพบว่า มาเลเซียให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากทำให้เศรษฐกิจของมาเลเซียเติบโตถึงร้อยละ 8 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเลเซีย ในช่วง 2 ปี ที่ผ่านมากว่า 23.6 ล้านคน การท่องเที่ยวเติบโตร้อยละ 12 มีกระแสการหมุนเวียนสัปดาห์ละ 10,000 ล้านบาท โดยคาดว่าอีก 10 ปี จะเพิ่มถึง 30,000 ล้านบาท และนักท่องเที่ยวไทยก็นิยมไปมาเลเซียมากถึง 1.2 ล้านคนในปีที่ผ่านมาทำให้มาเลเซียให้ความสำคัญต่อนักเที่ยวไทยมาก เพราะคาดว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากการโปรโมทการท่องเที่ยวมาเลเซียในประเทศไทยด้วยทุนมหาศาล การเพิ่มจำนวนเที่ยวบินจากไทยไปมาเลเซีย การเปิดเที่ยวบินที่สนามบินหาดใหญ่ ภูเก็ต และสิงคโปร์ เป็นต้น นอกจากนั้นก็พยายามร่วมมือทางการท่องเที่ยวกับไทยโดยใช้หลักการที่อยู่บนพื้นฐานความเป็นจิตวิญญาณเอเชีย เพื่อสร้างผลประโยชน์ร่วมกัน ให้ไทยเป็น

ศูนย์กลางการท่องเที่ยว แต่ให้ปิ่นและล้งกาวิเป็นปลายทางของนักท่องเที่ยว เป็นต้น ขณะเดียวกันการสร้างจุดขายทรัพยากรการท่องเที่ยวก็ยังมีการใช้ของไทยเป็นพื้นฐาน เช่น ความเป็นเอกลักษณ์ในเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ที่ประเทศไทยมี สุโขทัย อโยธยา เชียงใหม่ แต่มาเลเซียก็มีมะละกาและปีนัง เป็นเมืองที่มีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และสามารถผลักดันให้กลายเป็นมรดกโลกได้ ในขณะที่ประเทศไทยกำลังดำเนินการอยู่ ซึ่งการดำเนินนโยบายการพัฒนาในเชิงดังกล่าวของมาเลเซียล้วนมีนัยยะสำคัญต่อการดำเนินนโยบายการพัฒนาท่องเที่ยวของไทยทั้งสิ้น เพราะหากประเทศไทยไม่วางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับรูปแบบและทิศทางการท่องเที่ยวในภูมิภาคที่จะทำให้การขยายตัวของการท่องเที่ยวตามนโยบายรัฐไม่บรรลุเป้าหมาย

2.2 ในเรื่องของรูปแบบการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวของมาเลเซียทั้งในปิ่นและล้งกาวิ พยายามดำเนินการตามแผนวิสัยทัศน์ 2020 โดยเน้นการสร้างผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวให้หลากหลาย และพยายามนำเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เพื่อแข่งกับประเทศไทย กล่าวคือ แต่เดิมไทยได้เปรียบมาเลเซีย และเป็นผู้นำด้านการท่องเที่ยวด้วยความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวมีครบทุกรูปแบบ มีโครงสร้างพื้นฐานรองรับนักท่องเที่ยวอย่างพอเพียง ทั้งมีค่าใช้จ่ายที่ไม่สูงนัก ในขณะที่มาเลเซียเสียเปรียบในเรื่องนี้ แต่ในช่วงการใช้แผนวิสัยทัศน์ 2020 มาเลเซียพยายามพัฒนาตรงจุดอ่อนเหล่านี้ โดยเชิงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการท่องเที่ยวในปิ่น ล้งกาวิ ไม่ว่าจะเป็นการคมนาคม ที่พักอาศัย และความสะอาดสบายสำหรับนักท่องเที่ยว และพยายามชูจุดเด่นในเรื่องที่เป็นจุดอ่อนของไทย ไม่ว่าจะเป็นความบริสุทธิ์ผุดผ่องของทรัพยากรการท่องเที่ยว วัฒนธรรม วิถีชีวิต อัตลักษณ์ของท้องถิ่น ตลอดจนความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวที่เหนือกว่าประเทศไทย และประเทศต่างๆ ในภูมิภาค ขณะเดียวกันก็พยายามสร้างผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวใหม่ๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงแพทย์ในเกาะล้งกาวิ ซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ของการท่องเที่ยวที่นิยมกันสูงในเอเชีย หรือการท่องเที่ยวในกลุ่มชาวมุสลิมด้วยกัน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวภาคตะวันออกกลางและประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่รวมไปถึงประเทศไทยด้วย กรณีดังกล่าวจะเห็นได้จากความพยายามเน้นความเป็นสากล เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็น การส่งเสริมให้ประชาชนใช้ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ มลายู หรือการสนับสนุนโครงการอาหารฮาลาล เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวเหล่านี้ เป็นต้น

การดำเนินนโยบายพัฒนาท่องเที่ยวด้วยรูปแบบดังกล่าวทำให้การท่องเที่ยวมาเลเซียโดยเฉพาะที่ปิ่นและล้งกาวิพัฒนาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวใหม่ๆ ไว้รองรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าสู่พื้นที่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งความสำเร็จของการพัฒนาท่องเที่ยวตามนโยบายวิสัยทัศน์ 2020 ดังกล่าวย่อมมีนัยยะที่สำคัญต่อการพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวไทยหลายประการ คือ ประการแรก ประเทศไทยต้องมีการปรับรูปแบบและสร้างผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวใหม่ๆ ไว้รองรับนักท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวเชิงแพทย์ที่ไทยเองก็มีศักยภาพในด้านนี้ หากเทียบกับพื้นที่อื่นๆ ในภูมิภาคตะวันออกเฉียงใต้ ประการที่สอง ต้องมีการพัฒนาในเรื่องโครงสร้างพื้นฐานให้ทัดเทียมมาเลเซียไม่ว่าจะเป็น การคมนาคม ที่พัก สาธารณูปโภคพื้นฐาน ขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงภาพลักษณ์ของตนเองในแง่ความปลอดภัย วัฒนธรรมการบริหารและการต้อนรับผู้มาเยือน โดยพยายามประชาสัมพันธ์เชิญชวนสิ่งเหล่านี้ผ่านสื่อต่างๆ ประการที่สาม ความเป็นสากล ซึ่งถือเป็นนัยยะ

สำคัญที่ไทยต้องคำนึงถึง ทั้งนี้ไม่ว่าในแง่ของการสร้างภาพลักษณ์ การสร้างจุดขายให้กับนักท่องเที่ยวหลากหลายประเภทโดยเฉพาะชาวมุสลิม ผ่านเรื่องวัฒนธรรม ทรัพยากรการท่องเที่ยว ภาษา อาหาร ซึ่งทั้งหมดล้วนสามารถพัฒนาได้ในบริเวณจังหวัดชายแดนใต้

การพัฒนาการท่องเที่ยวไทยหากพิจารณาจากนัยยะสำคัญดังกล่าวย่อมจะทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยสามารถยืนอยู่ได้ในระดับการเป็นผู้นำของภูมิภาคได้ดังที่ผลการวิจัยได้ให้ข้อสรุปเอาไว้

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ชปา จิตต์ประทุม. “มาเลเซีย.” ใน **เอเชียรายปี 1999 / 2542**. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

_____. “มาเลเซีย.” ใน **เอเชียรายปี 2000 / 2543**. กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

_____. “วิกฤติการณ์มาเลเซีย: พัฒนาการและความเป็นมา.” ใน **วิกฤติการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง- วัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา, 2542.

“ชมมหาธีร์ นำมาเลย์ฟื้นปางวิกฤติ ศก.” **มติชน**, 16 June 2002.

ชัยโชค จุลศิริวงศ์. “นโยบายต่างประเทศของมาเลเซีย” ใน **เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : นโยบายต่างประเทศ ในยุคโลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ : สำนักงานสนับสนุนการวิจัย, 2541.

_____. **การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศมาเลเซีย**. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คปไฟ, 2542.

_____. “รัฐกับการทุจริต” ในมาเลเซีย.” ใน **วิกฤติการณ์มาเลเซีย เศรษฐกิจ การเมืองวัฒนธรรม**, บรรณาธิการโดย อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์และชปา จิตต์ประทุม. กรุงเทพฯ :สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ชาญชัย ดวงจิตต์. “วิเคราะห์ตลาดมาเลเซีย : สถานการณ์และแนวโน้มการท่องเที่ยวตลาดนักท่องเที่ยวประเทศมาเลเซีย.” **วารสารธุรกิจท่องเที่ยว** 14 , 6 :มิถุนายน 2544.

บาร์บารา วัดสัน อันดาและลีโอนาร์ด วายอันดา. **ประวัติศาสตร์มาเลเซีย**. กรุงเทพฯ:มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2549

“Northern Corridor Economic Region ” **ประชาชาติธุรกิจ**. 2 กันยายน 2551.

ภรดิษฐ์ พิบูลนครินทร์. “ระบบเศรษฐกิจโลกกับบทบาทของเชื้อชาติต่างๆทางเศรษฐกิจในมาเลเซีย.” **เอเชียปริทัศน์** 17 ,2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2539 .

กวอดล ทรงประเสริฐ. **จีนโพ้นทะเลสมัยใหม่**. กรุงเทพฯ:สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, 2547

ภูษณ ปรีย์มาโนช. **A New Deal For Asia**. โดย Mahathir Hohamad. แปลโดย พิทยา สิทธิอำนาจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ภัคธรศ, 2544.

“มหาธีร์ โมฮัมหมัด 20 ขวบในตำแหน่งนายกฯ.” **มติชนสุดสัปดาห์**, 23 กรกฎาคม 2544,

“มาเลเซียทุ่มพันล้านรังกิตกระตุ้นเศรษฐกิจ.” **กรุงเทพธุรกิจ**, 21 กันยายน 2544

“มหาธีร์หนุนโครงการไปโอวัลเลย์เต็มสูบ.” **กรุงเทพธุรกิจ** , 20 พฤศจิกายน 2544.

“Vlision 2020 ของมหาธีร์ การปรับตัวอุตสาหกรรมมาเลย์.” **ผู้จัดการรายวัน**, 18 กันยายน 2536.

รุ่งทิwa นาคอุไร.การพัฒนาเศรษฐกิจมาเลเซีย : ศึกษาวิจัยทัศน์2020. วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง , 2545.

“ลาบวน:ศูนย์กลางการเงินที่น่าจับตามอง”วารสารธนาคารกสิกรไทย 25,11,1– 15 สิงหาคม 2537

“สองทศวรรษตำแหน่งนายกฯ ของมหาธีร์ โมฮัมหมัด มาเลเซียฟื้นความยากจน” มติชนสุดสัปดาห์,23 กรกฎาคม 2544.

“เสือเหลืองเปิดแผน ศก.-สังคมชูจุดยืนเดินส่งเสริมชาวมาเลย์”ผู้จัดการรายวัน,4 เมษายน 2552.

“เอชเอสบีซีเลือกมาเลย์เป็นศูนย์ประมวลผลแห่งที่ 6”กรุงเทพธุรกิจ .22 ตุลาคม 2002.

ภาษาอังกฤษ

Abdul Razak Baginda.(2009).Malaysia AT 50 &Beyond.Malaysian Strategic Research Centre.Kuala Lumpur.

Adam,Christopher,and William Cavendish.” Background .” In Privatizing Malaysia : Rents,Rhetoric,Realitics,ed.K.S.Jomo,15. Boulder and London : Westview,1995.

Adnan, M. Anuar.”Extractive Industries,”in E.K. Fisk and H. Osman-Rani (eds.).

The Political Economy of Malaysia. Kuala Lumpur :Archiplago press,2002.

Ahmad Haji,Zakaria.The Encyclopedia of Malaysia Government and Politics1940-2006. Kuala Lumpur :Archiplago press,2006.

Andaya, Barbara W. and Andaya, Leonard Y. A History of Malaysia. Hampshire : The Macmillan Press Limited,1982.

Anthony S.K. Shome .Malay Political Leadership .Singapore : Institute of Southeast Asian Studies .2002.

Asia Wall Street Journal, March 17,1983.

Asia Yearbook ,1997.

Asia Yearbook ,1998.

Asia Yearbook 1993-1994.

Bank of Bumiputra Bulletin,.March – June: 1971.

Bunge, Frederica M.Malaysia : A Country Study. Washington, D.C. : U.S. Government Printing Office,1985.

Cheah Boonkheng .Malaysia : the Making of a Nation .Singapore : Institute of Southeast Asian Studies.2002.

Cheong,Sally(ed).**Bumiputera Controlled Companies in the KLSE.2nd**.Petaling Jaya : Corporate Research Services Snd Bha,1993.

Crouch, Harold. **Government and Society in Malaysia**. Australia : Allen & Unwin Australia Pty. Limited,1996.

Crouch, Harold." Industrialization and Political Change," in Harold Brookfield (ed.), **Transformation with Industrialization in Peninsular Malaysia**. Kuala Lumpur :Oxford University Press, 1994.

Crouch,Harold."The Politics of Islam in the ASEAN countries."In **ASEAN into the 1990s**,ed.Alison Broinowshki,131.Hong Kong : Macmillan,1990.

Cynthia H.Enloe .**Multi-Ethnic Politcs : The Case of Malaysia**.Center for South and Southeast Asia Studies University of California , Berkeley :1970.

David Brown.**The state and ethnic politics in Southeast Asia** .London: Publication Routledge 1994.

Dublished By Kerajaan Negeri Pulaa Pinang .**Progress In Penang Printed By Setiakawan Printers** SDH BHD:2005

Edmund Terence Gomez and Jomo K.S.**Malaysia,s Political Economy : Polities,Patronage and Profits**.Cambridge University press,1997.

Edmund Terence Gomez and Robert Stephens .**The State, Economic Development and Ethnic Co Existence in Malaysia and New Zealand** University of Malaya Malaysia's labor policy 1971, Manickavasagam,V.1 Tan Sri Datuk : Jabatan Penerangan Malaysis Kuala Lumpur:2003.

" Foreign Malaysian's Identity." **Far Eastern Economic Review** ,August,1996.

" Monachy in Malaysia." **Far Eastern Economic Review** ,March, 2002.

Far Eastern Economic Review ,October , 2006.

Far Eastern Economic Review, June , 2007

Far Eastern Economic Review, October , 2007.

Far Eastern Economic Review, February, 2008.

Far Eastern Economic Review, March , 2008.

Funston, John. **Malay Politics in Malaysia : A Study of the United Malays Nation**.Kuala Lumpur: Heinemann Educational,1980.

Gadzey,A.Tuo-Kofi.**The Political Economy of Power : Hegemonyand Economic Liberalism**. New York : St. Martin's Press, Incorporated,1994.

Gagliano, Felix. **Communal Violence in Malaya 1969 : the Political Aftermath**. Athens :Ohio University Press,1970.

Gomez, Edmund Terence. **Political Business: Corporate Involvement of Malaysian Political Parties**. Cairns : Center for Southeast Asian Studies, James Cook University, 1994.

Government of Kedah Bullentin, Kuala Lumpur : Government of Kedah, 2006.

In – Won Hwang .**Personalized Politics : the Malaysian State under Mehathir**. Ph.D.thesis Australian National University. 2003.

Industrial Policy in Malaysia : a Penang micro-study. 1973.

Institute Of Strategic And International Studies (ISIS) **Malaya Malaysia Past, Present & Future** , Kuala Lumpur : Malaysia.: 1987

Ismail, Salleh, Mudh, and Saha Dhevan Meyanathan, **Malaysia : Growth , Equity and Struetural Transformation**. 2d Printing. Washington, D.C : The WorldBank, 1994.

Jesudason, Jame V.” Chinese Business and Ethnic Equilibrium in Malaysia.” **Development and Change** 28,1 (January 1997) : 130.

_____. **Ethnicity and the Economy : The State, Chinese Business and Multinationals in Malaysia**. Singapore : Oxford University Press, 1989.

Kaberry, Phy Ilism .**British colonial policy in Southeast Asia and the development of self – government in Malaya**. National University Of Singapore: 1981.

Maznah Mohamad and Wong Sook Koon .**Risking Malaysia : Culture, Politics and Identity**. Kuala Lumpur : Universiti Kebangsaan Malaysia. 2001.

Michael Yeoh (ed). **21st Century Malaysia : Challenges and Strategies in Attaining Vision 2020**. UMNO Straggle of Nation : 2002.

Milne, R.S. and Diane K. Mauzy .**Malaysian Politics under Mahathir**. New York: Routledge 1999.

Mohamad, Mahathir. **A New Deal for Asia**. Kuala Lumpur: Pelanduk Publications. 1999.

Moodys changes Malaysia’s rating to stable from negative,” **Bernama**. 21 April 1999.

on a Plural Peninsula. Singapore: NUS Press, 2008.

Ministry of Tourism Malaysia. (2009). **Penang Pearl of the Orient**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.

Ministry of Tourism Malaysia. (2008). **Langkawi**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.

Ministry of Tourism Malaysia. (2009). **Kedah the Ricebowl of Malaysia**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.

- Ministry of Tourism Malaysia.(2010).**Melaka the Historical City**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.
- Ministry of Tourism Malaysia.(2010).**Hand Books of Tourism Malaysia**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.
- Ministry of Tourism Malaysia.(2009).**Dive in Paradise**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.
- Ministry of Tourism Malaysia.(2009).**Cool Highland Resorts**. Ministry of Tourism Malaysia, Kuala Lumpur.
- News Straits Times** ,March 15, 2008.
- News Straits Times** ,June 8, 2008.
- News Straits Times** ,August 29, 2008.
- News Straits Times** ,September 11,2008.
- Nicholas Tarling (ed.).**The Cambridge History of Southeast Asia Volume TwoPart Two**. Singapore: Cambridge University press,1999.
- Nobuyuki,Yasuda. "Malaysia's New Economy Policy and the Industrial Coordination Act." **The Developing Economies** 29,4 ,1991.
- Pan, Lynn (ed). **The Encyclopedia of the Chinese Overseas**. Singapore: Chinese Heritage Centre,2006.
- Rabushka,A.Shepsle,and Kenneth.**Politics in Plural Societies : A Theory of Democratic Instability**. Columbus,ohio : Merrill,1972.
- Ooi Kee Beng&Goh Ban Lee.(2010). **Pilot Studies for a New Penang**.ISEAS Publishing .Singapore.
- Osman,Rani,H." Economic Development and Ethnic Integration : The Malaysia Experience." **SOJOURN** 5,1 (February 1990) : 13.
- Official Kedah State Government.(2009).**History of Kedah**. Official Kedah State Government, Alor Setar.
- Penang Into The 21st Century Astrategic Plan To Build Afully- Deueloped,Post Industrial Society**, Penang:2007
- Penang Yearbook 1969-1970**, Penang Printing Department 1971.
- Penang Yearbook 1984**, Penang Printing Department 1985.

Penang Yearbook 1985, Penang Printing Department 1986.

Penang State Government.(2010). **A Tourist's Guide visit Penang 2010-**

2012.Penang State Tourism Department.Penang.

Penang Statistics Department.(2009).**Education.** Penang Statistics Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Industrial and Commercial.** Penang Statistics
Department,Penang.

Penang Statistics Department.(2009).**Social.** Penang Statistics Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Telecommunications and Transport Relation.**
Penang Statistics Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Housing and Property.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Public Safety.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Health.** Penang Statistics Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Workforce.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Population and Demographics.** Penang
Statistics Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Agriculture.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Natural Enviroment.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**State Holidays.** Penang Statistics
Department,Penang

Penang Statistics Department.(2009).**Tourism.** Penang Statistics Department,Penang

"Result." **New straits Times** 1 December 1999,32.

Rugayah,Mohamed. " Public Enterpeises." In **Privatizing Malaysia : Rents, Rhetoric,Realitics**,ed.
K.S.Jomo.Soulder and London : Westview Press,1995.

Second Malaysia Plan 1971-1975. Kuala Lumpur : Government Press,1971.

Senturia,J.J. " Corruption,Political." In **Encycolpedia of the Social Science.** Vol IV.n.p.,1931.

Seventh Malaysia Plan 1996 -2000. Kuala Lumpur : Percetakan Nasional Malaysia Berhad,1996.

Sixth Malaysia Plan 1991 -1995. Kuala Lumpur : National Printing Department,1991.

State Government of Penang Bulletin, Penang Printing Department,1997.

Tan Siew Hoey Malaysia's rice policy : a critical analysis : Institute of Strategic and International
Studea Kuala Lumpur.1987.

Teik,Khoo Boo." Mahathir Mohamad : A Critical Study of Ideology. Biography and Society in
Malaysian Politics." Ph.D. thesis,Flinders University,1994.

The Ninth Malaysia Plan : 2006-2010 Kuala Lumpur : National Printing Department,2006

The Second Outline Perspective Plan 1991 – 2000. Kuala Lumpur : National Printing
Department,1991.

UNESCAP – UNESCO GMS .**Training of Trainer workshop for Cultural Tourism Management and
Guiding Standards.** 2009

Vanessa C.M. Chio. Malaysia another Development Process Globalization, Knowledget. Ransfe and
Postcolonial Dilemma, New York: 2005.

Year book of Statistics Penang 2009, Kuala Lumpur : National Printing Depertment ,2009.